

Kirkens præsidenter

LÆRERENS HÆFTE

Religion 345

Kirkens præsidenter

Lærerens hæfte

Religion 345

Udarbejdet af
Kirkens Uddannelsessystem

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Send kommentarer og rettelser, heriblandt trykfejl, til
CES Curriculum, 50 E. North Temple Street, Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2722, USA
E-mail: cesmanuals@ldschurch.org

© 2005 by Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 3/00

Godkendt til oversættelse: 3/00

Oversættelse af *Presidents of the Church Teacher Manual*

Danish

Indhold

Indledning	iv
Kapitel 1 Joseph Smith – Kirkens første præsident	1
Kapitel 2 Brigham Young – Kirkens anden præsident	19
Kapitel 3 John Taylor – Kirkens tredje præsident	33
Kapitel 4 Wilford Woodruff – Kirkens fjerde præsident	47
Kapitel 5 Lorenzo Snow – Kirkens femte præsident	63
Kapitel 6 Joseph F. Smith – Kirkens sjette præsident	77
Kapitel 7 Heber J. Grant – Kirkens syvende præsident	90
Kapitel 8 George Albert Smith – Kirkens ottende præsident	102
Kapitel 9 David O. McKay – Kirkens niende præsident	113
Kapitel 10 Joseph Fielding Smith – Kirkens tiende præsident	124
Kapitel 11 Harold B. Lee – Kirkens elvte præsident	135
Kapitel 12 Spencer W. Kimball – Kirkens tolvte præsident	149
Kapitel 13 Ezra Taft Benson – Kirkens trettende præsident	165
Kapitel 14 Howard W. Hunter – Kirkens fjortende præsident	177
Kapitel 15 Gordon B. Hinckley – Kirkens femtende præsident	188

Indledning

Oversigt

Kirkens præsidenter – Lærerens hæfte består af 15 kapitler. Hvert kapitel omhandler en af Kirkens præsidenter og er inddelt i to dele: »Del 1: De tidlige år« og »Del 2: De senere år.« Tidsperioden, der dækkes i de profeters liv, der studeres i hver del, varierer fra profet til profet. Det er tilstræbt at afbalancere materialet i hvert afsnit, så det passer med en klasses undervisningstid.

TILRETTELÆGGELSE AF KAPITLER I DETTE HÆFTE

Historisk baggrund. Hver del af et kapitel – »Del 1: De tidlige år« og »Del 2: De senere år« – begynder med en indledende introduktion, som fokuserer på den profet, der studeres, samt relaterede begivenheder eller fakta om Kirken i den pågældende periode.

Begivenheder, højdepunkter og belæringer. Afsnittet »Begivenheder, højdepunkter og belæringer« indeholder forslag til undervisningen og relaterer til de undertitler, de findes under. Ethvert forslag til undervisningen er mærket med et symbol (💡). Foruden forslag om elevdeltagelse er der i denne del af lærerens hæfte tilføjet yderligere beretninger og relevante informationer om profeten. Læreren bør hjælpe eleverne med at studere profeternes liv og påpege principper, som vejledte dem i deres liv. Eleverne opmuntres til selv at tage de principper til sig og anvende dem i deres eget liv i deres stræben efter at blive mere som Frelseren.

YDERLIGERE HJÆLPEMIDLER

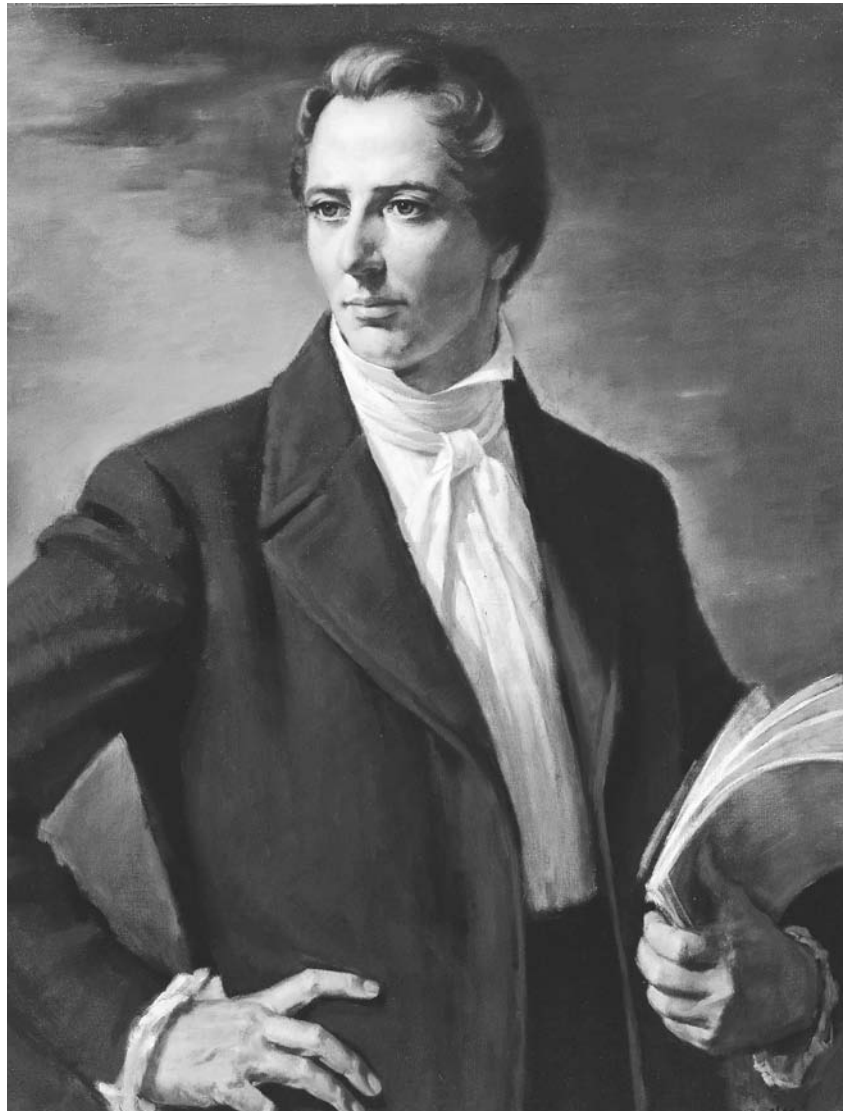
Tidslinje for Kirkens præsidenter. En tidslinje, der viser Kirkens præsidenters liv fra Joseph Smith til Gordon B. Hinckley, er trykt bagerst i elevhæftet. Tidslinjen viser også nogle af de større begivenheder i Kirken, USA og verden. Det kan være en hjælp at henvise til denne oversigt, hver gang et nyt kapitel introduceres.

Kirkens præsidenter, DVD. *Kirkens præsidenter, DVD* (religion 345, 2003; katalognr. 54047) er tilgængelig fra Kirkens distributionscenter. Det er et sæt med tre DVD'er, som indeholder en dokumentarfilm, et vidnesbyrd og et fotogalleri for hver af Kirkens præsidenter fra Joseph Smith til Gordon B. Hinckley.

KAPITEL 1

Joseph Smith

KIRKENS FØRSTE PRÆSIDENT

Joseph Smith, af Alvin Collins, © 1969 IRI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Joseph Smith jun. blev født den 23. december 1805 i byen Sharon, Windsor County i Vermont. På det tidspunkt var det meste af det østlige USA en ubeboet ødemark. Hårdtarbejdende familier kunne rydde jorden og leve af den. Efter at have boet flere steder i Vermont og New Hampshire, flyttede familien Smith i 1816 til Palmyra i New York. Senere købte de en gård nær byen Farmington (senere kaldt Manchester) i 1818 og ryddede omkring 40.000 m². Cumorahhøjen, hvor pladerne var begravet lå 5 km fra familien Smiths gård.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Kirkens præsidenter er Guds profeter.

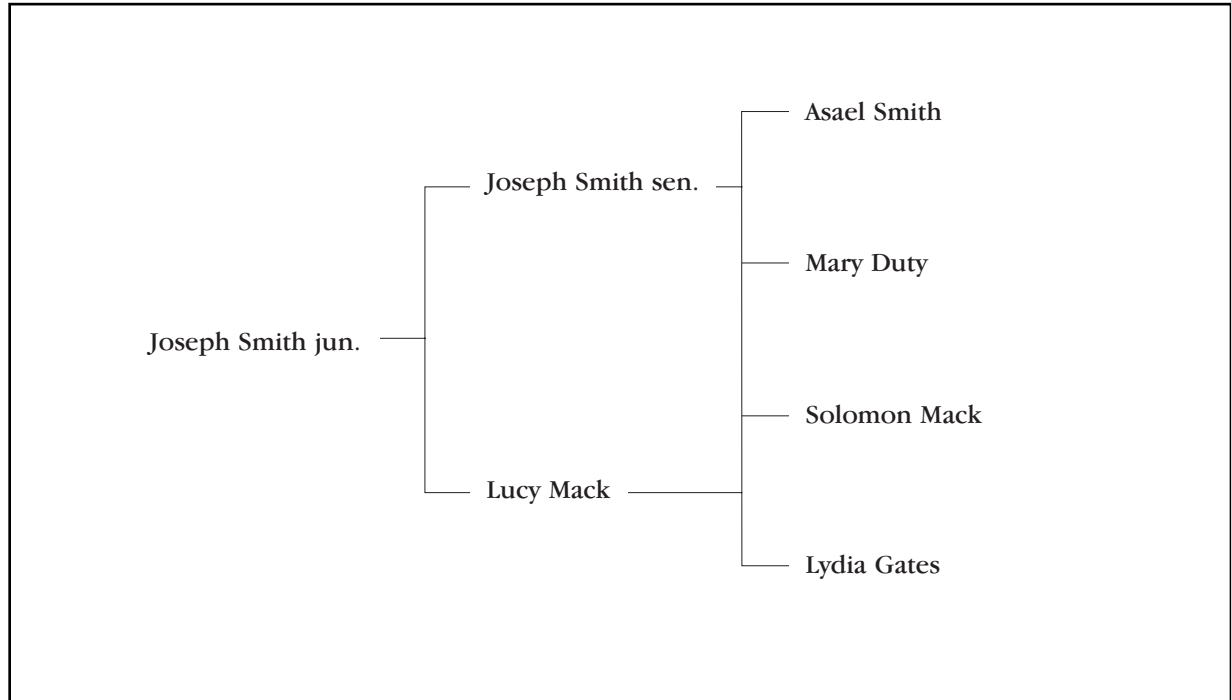
💡 Afspil fem eller seks vidnesbyrd af de senere præsidenter for Kirken, som er på *Kirkens præsidenter, DVD* (religion 345, 2003; katalognr. 54047). Fortæl ikke eleverne, hvem der taler. (*Bemærk:* Vidnesbyrdene af Wilford Woodruff og Joseph F. Smith til Gordon B. Hinckley er med deres egne stemmer. Vidnesbyrdene af Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor og Lorenzo Snow er indtalte stemmer). Spørg eleverne, om de genkender nogen af disse profeters stemmer. Det kan være, at du vil lade dem lytte til alle disse uddrag og skrive deres svar ned, og så siden give dem de rigtige svar. Bed eleverne om at læse L&P 1:4-5, 14, 38, efter at de har lyttet til alle uddragene. Stil så følgende spørgsmål:

- Hvad lærer vi om profeter fra hvert af disse vers?
- Hvad er profeternes rolle i Kirken?
- Hvorfor er det anstrengelsen værd at studere Kirkens præsidenters liv?

Joseph Smith blev født i en stærk, religiøs familie.

💡 Udvælg mindst én dag før klassen to elever og giv dem hver en kopi af siderne 15-19 fra *Kirkens historie i tidernes fylde* (religion 341-343, 2. udg., 2000). Bed den ene elev om over for klassen at opsummere den religiøse baggrund hos Joseph Smiths bedsteforældre på fædrene side, og den anden elev om at opsummere den religiøse baggrund hos bedsteforældrene på mødrene side.

Tegn Joseph Smiths anetavle på tavlen, som vist nedenfor:

Tal kort med klassen om den religiøse baggrund hos Joseph Smiths forældre og bedsteforældre: Henvi eleverne til det tredje punkt i venstre spalte på side tre i elevens hæfte, som fortæller om Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smiths religiøse overbevisning. Bed de elever, som fik til opgave at redegøre for den religiøse baggrund hos Joseph Smiths bedsteforældre, om at fremlægge det. Hjælp eleverne med at forstå, at Joseph Smiths forældre bibragte ham en religiøs arv, som forberedte ham til genoprettelsen af evangeliet. Læs følgende udtalelse af Asael Smith fra før, hans barnebarn Joseph Smith blev født:

»Der er opstået den tanke i min sjæl, at en af mine efterkommere vil kundgøre et værk, som vil revolutionere den religiøse trosverden« (citeret i George Q. Cannon; *Life of Joseph Smith, the Prophet*, 1986, s. 26).

Profeten Joseph Smith skrev:

»Min bedstefar Asael Smith forudsagde for lang tid siden, at der ville blive oprejst en profet i hans slægt, og min bedstemor var fuldt ud tilfreds med, at den blev opfyldt gennem mig. Min bedstefar Asael døde i East Stockholm, St. Lawrence County i New York, efter at han have modtaget Mormons Bog og næsten læst den igennem, og han sagde, at det var den selv samme profet, som han længe havde vidst ville komme i hans slægt« (*History of the Church*, 2:443).

Bær dit vidnesbyrd om, at Herren forberedte evangeliets gengivelse gennem profeten Joseph Smith, lang tid før han blev født. Joseph Smith blev født ind i en familie, hvor han kunne udvikle karakteregenskaber og lære om sandheder, som hjalp ham med at udføre Herrens værk.

Spørg: Hvad kan forældre gøre for at opmuntre deres børn til at leve retfærdigt?
Læs følgende vidnesbyrd af præsident Brigham Young:

»Herren holdt øje med ham og hans far og hans fars far og deres forfædre helt tilbage til Abraham, og fra Abraham til syndfloden, fra syndfloden til Enok og fra Enok til Adam. Han har holdt øje med den familie og det blod, som har løbet fra dets kilde til denne mands fødsel. Han blev forudordineret i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling« (*Journal of Discourses*, 7:289-290).

Josephs erfaringer og karaktertræk forberedte ham til at tjene Herren.

💡 Spørg eleverne: Hvad var nogle af de karaktertræk, som profeten Joseph Smith udviklede?

Forklar, at den unge Joseph Smith havde nogle oplevelser i sin ungdom, som påvirkede ham senere i livet. Find eksempler i elevens hæfte (se s. 3-4) og fra de tre følgende eksempler, og fortæl om oplevelser i Joseph Smiths liv. Bed eleverne om at forklare, hvordan hver af disse oplevelser kan have forberedt Joseph Smith til det værk, som Herren havde forudordineret ham til.

1. Joseph Smith udviste ihærdighed i svære tider.

I 1816 tog Joseph Smith sen. til Palmyra i New York sammen med hr. Howard for at forberede familiens flytning dertil. I mellemtiden pakkede familien deres ejendele og forberedte sig på at flytte, så snart de havde modtaget brev fra Josephs far, som bad dem om at slutte sig til ham. Familien skulle rejse med en anden hr. Howard, som var fætter til manden, som var taget til Palmyra med Josephs far.

Lucy Mack Smith, Josephs mor, fandt hurtigt ud af, at »manden som kørte spandet, med hvilket vi rejste var en skrupelløs, ufølsom usling på grund af den måde, han behandlede mine ting og penge på, såvel som mine børn, især Joseph.« Joseph var kun ti år på det tidspunkt og var stadig ikke helt kommet sig ovenpå sin operation i benet (se s. 3-4 i elevens hæfte). Lucy erindrede: »Dette barn, blev af hr. Howard, tvunget til at rejse milevis til fods, skønt han stadig var delvis lam« (*History of Joseph Smith by His Mother*, red. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor, 1996, s. 84).

Mange år senere skrev Joseph om sin oplevelse: »Howard fordrev mig fra vognen og tvang mig til i min svage tilstand at gå gennem sneen 65 km om dagen i adskillige dage, i hvilke jeg led den mest ulidelige udmattelse og smerte ... og da mine brødre protesterede over hr. Howards behandling af mig, slog han dem med grebet på sin pisk« (*The Papers of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, 2 bind, 1989-1992, 1:268).

Spørg eleverne: Hvilke fordele kan Joseph have haft af at udstå hans tidlige prøvelser?

2. Joseph Smith havde en tilbøjelighed til fordybelse.

Josephs mor, Lucy Mack Smith, skrev, at den unge Joseph »var mindre tilbøjelig til at læse bøger, end nogen af vore andre børn, men meget mere til eftertanke og dybe studier« (*History of Joseph Smith by His Mother*, s. 111).

Spørg eleverne:

- Hvordan kan Josephs evne til overvejelse og fordybelse have bidraget til hans virke i livet?

- Hvilken sammenhæng er der mellem overvejelse og åbenbaring? (Se 1 Ne 11:1; L&P 138:1).

3. *Joseph arbejdede hårdt.*

»Joseph Smiths fjender har gang på gang fremført, at han var lad, doven, magelig, og at han aldrig udførte en dags arbejde i sit liv. Men der findes et dokument, som er skrevet af Martha Cox, som indeholder beretninger om Joseph Smith. En af disse kommer fra en kvinde, fr. Palmer, som kendte ham fra sin barndom, da han var ung. Som pige, der var noget yngre end ham, iagttog hun ham og de andre drenge, som arbejdede på hendes fars gård. Langt fra at være magelig er sandheden den ifølge hende, at hendes far hyrede Joseph, fordi han var en meget god arbejder« (Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet*, 1989, s. 9).

Fr. Palmer huskede, at hendes far syntes, at Joseph »var den bedste hjælp, han nogensinde havde haft.« Hendes far planlagde lugningen af sin mark alt efter, om Joseph kunne, for når Joseph arbejdede med de andre drenge fra nabolaget, »skred arbejdet støt fremad og [hendes far] fik fuld valuta for den løn, han betalte« (»Stories from Notebook of Martha Cox«, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver; stavemåde og tegnsætning standardiseret).

Spørg eleverne:

- Hvilke fordele kommer der af at lære at arbejde hårdt tidligt i livet?
- Hvorfor tror I, at Joseph Smiths fjender forsøgte at skildre ham som doven og uhæderlig?

Joseph Smiths første syn er det centrale punkt i genoprettelsen.

 Vis et dørhængsel og bed eleverne om beskrive dets funktion (det holder døren fast på dørkarmen og muliggør, at døren kan svinge frit). Bed eleverne om at foreslå en begivenhed i Kirkens historie, som kan sammenlignes med et hængsel for genoprettelsen. Drøft deres forslag.

Læs følgende udtalelse af præsident Gordon B. Hinckley:

»Ethvert krav, som vi gør på at have guddommelig myndighed, enhver sandhed, som vi forkynder angående værket her, har [sin] rod i den første åbenbaring, som profeten modtog. Det var indledningen til tidernes fyldes uddeling, hvor Gud lovede, at han ville gengive al den magt, alle gaver og velsignelser, som alle tidligere uddelinger havde haft ... Denne [begivenhed] bliver det hængsel, som hele dette værk drejer sig om. Hvis det første syn er sandt, hvis det virkelig fandt sted, så er Mormons Bog sand. Så har vi præstedømmet. Så har vi kirkeorganisationen og alle de andre myndighedsnøgler og velsignelser, som vi hævder at have. Så enkelt er det. Alt hviler på realiteten af det første syn« (»Messages of Inspiration from President Hinckley«, *Church News*, 1. feb. 1997, s. 2).

Spørg: Hvilke årsager angav præsident Hinckley for at betragte det første syn som et hængsel for genoprettelsen? (Bed en elev om at skrive svarene op på tavlen, se også James E. Faust, *Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 125).

Bed eleverne om at udtrykke deres følelser omkring det første syn og hvorfor en viden om, at det virkelig fandt sted, er vigtig for deres vidnesbyrd.

Læs Joseph Smith-Historie 1:15-16. Spørg: Hvorfor tror I, at Satan gjorde så stort et forsøg på at afholde Joseph Smith fra at bede?

Joseph Smiths lidelser og prøvelser styrkede ham.

💡 Bed eleverne om at lave en liste over prøvelser og lidelser i profeten Joseph Smiths liv. Du kan eventuelt på forhånd henvise dem til følgende afsnit i elevens hæfte: »Joseph Smith blev forfulgt og latterliggjort på grund af sit vidnesbyrd om, at Gud havde talt til ham« (s. 6), »De første 116 sider gik tabt« (s. 9-10), »Tabet var en lærerig oplevelse« (s. 10), »Han blev retsforfulgt i Richmond og indsat i fængsel i Liberty« (s. 13-14).

Spørg: Hvorfor tror I, at profeten Joseph Smith mødte mange prøvelser? Læs så de følgende udsagn, som illustrerer Joseph Smiths syn på lidelse:

»Jeg er som en uhyre, utilhugget sten, der ruller ned fra et højt bjerg; og den eneste afslibning, jeg får, er, når et eller andet hjørne blive gnedet af ved at komme i berøring med noget andet, og med forøget styrke slår imod religiøs forblindelse, præstelist, sagførerkebab, lægefif, løgnagtige redaktører, bestikkelige dommere og nævninge og ménsvorne embedsmænds myndighed, der støttes af pøbelhobe, gudsbespottere, tøjlesløse og fordærvede mænd og kvinder – hele helvede, der her og der slår et hjørne af. Således vil jeg blive en glat og sleben pil i den Almægtiges kogger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 364-365).

»Alle jeres tab vil blive jer godtgjort i opstandelsen, forudsat at I holder trofast ud. Ved syn fra den almægtige har jeg set det« (*History of the Church*, 5:362).

Præsident John Taylor sagde:

»Ved en lejlighed, hvor han talte til De Tolv, hørte jeg, profeten Joseph sige: »I vil komme til at gennemgå alle former for trængsler. Og det er lige så nødvendigt, at I prøves, som det var, at Abraham og andre af Guds mænd blev det, og (sagde han) Gud vil række ud efter jer, og han vil tage fat i jer og vil vride i selveste jeres hjertestrenge, og er I ikke i stand til at holde det ud, vil I ikke være egnet til en plads i Guds celestiale rige« (*Journal of Discourses*, 24:197).

Stil følgende spørgsmål:

- Hvorfor skærmes Herrens tjenere ikke altid fra forfølgelse og trængsel?
- Hvad kan I lære af profeten Joseph Smiths eksempel, som kan hjælpe jer med at møde jeres egne problemer?

Joseph Smith nød at deltage i sunde aktiviteter.

💡 Profeten Joseph Smith satte pris på fysiske aktiviteter. Dem, som kendte ham, kan huske, at han kunne lide at more sig med børn og voksne. Han brugte disse stunder som adspredelse fra sine mere alvorlige gøremål. Henvi eleverne til »Joseph Smith elskede fysiske konkurrencer« i elevens hæfte, s. 16. Du kan også læse nogle af følgende udtalelser op:

»Vi havde slået lejr i Adam Ondi Ahman, og de fleste sad rundt om lejrballene uden telte. En nat faldt der godt 10 cm sne på os ... Profeten, som så vores fortvivlede tilstand, bad os om at danne to kampkolonner. Lyman Wight var i spidsen for den ene, og han (profeten Joseph) ledte den anden og simulerede et slag, og de våben, der skulle bruges, var snebolde, og vi kastede os muntert og lystigt ud i det. Profeten var altså munter – ofte kæmpede han med Sidney

Rigdon, og hans bukser blev slemme forrevne, men han morede sig meget over det« (Edward Stevenson, i »Autobiography: the Life and History of Elder Edward Stevenson«, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 32; stavemåde og tegnsætning standardiseret).

»Han besad de ædleste og rene menneskelige karaktertræk, som ofte kom til udtryk i uskyldig morskab – som at spille bold, at bryde med brødrene og slå med dem og more sig; han var ikke så stivsindet og stram i masken, at han ikke kunne smile eller føle glæde i hjertet. Åh, han var fuld af munterhed; han var fuld af glæde; han var fuld af kærlighed og enhver anden ædel egenskab, som gør mænd store og gode, og samtidigt [var han] ukrukket og uskyldig, således at han kunne udstå de værste omstændigheder, og han havde ved Guds nåde magten til også at forstå den almægtiges hensigter. Således var profeten Joseph Smiths karakter. Skønt han kunne lege med børn og more sig med enkel uskyldig leg blandt mænd, kommunikerede han også med Faderen og Sønnen og talte med engle« (Joseph F. Smith, tale givet i forbindelse med en mindehøjtidelighed på Joseph Smiths fødselsdag, 23. dec. 1894, trykt i *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12. jan. 1895, s. 211; stavemåde og tegnsætning standardiseret).

William Allred, som levede samtidigt med Joseph Smith, huskede profetens forklaring på hans leg og sportslige udfoldelser:

»Jeg har mange gange spillet bold med ham i Nauvoo. Engang da han prædikede, fortalte han, at det var svært for nogle af de gudfrygtige borgere at se ham spille bold med drengene. Han fortalte derpå en beretning om en bestemt profet, som sad i skyggen under et træ og fordrev tiden på en eller anden måde, da en jæger kom forbi med sin bue og pil og irettesatte ham. Profeten spurgte ham, om hans bue var spændt hele tiden. Jægeren svarede, at det var den ikke. Profeten spurgte hvorfor, og han sagde, at den mistede sin spændstighed, hvis han gjorde det. Profeten sagde, at det forholdt sig på samme måde med hans tanker: Han ønskede ikke, at de skulle være spændt hele tiden« (»Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. aug. 1892, s. 472).

Stil følgende spørgsmål:

- Hvorfor giver det mening at vide, at profeten satte pris på sund adspredelse?
- På hvilke måder kan passende adspredelse påvirke vores daglige liv? Se »Joseph Smith elskede fysiske konkurrencer« i elevens hæfte, s. 16.

Profeten Joseph Smith er blevet kendt »for godt og ondt blandt alle nationer.«

💡 Læs Joseph Smith-Historie 1:33 med eleverne. Drøft, hvorfor denne profeti er så bemærkelsesværdig ved at spørge: Joseph Smiths uddannelsesmæssige og sociale status taget i betragtning, hvorfor er denne profeti så så forbløffende? (Fremhæv at hans navn ville blive kendt af *alle* nationer og *alle* folk).

Læs følgende udtalelse om denne profeti af præsident Gordon B. Hinckley:

»Hvordan kunne en bondedreng stort set uden skolegang have vovet at sige noget sådant? Og alligevel er det alt sammen gået i opfyldelse og vil fortsætte

i stadig større grad, efterhånden som dette genoprettede evangelium forkyndes over hele verden« (Stjernen, juli 1998, s. 4).

Fortæl eleverne, at da ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds' Præsidium var på mission på Tonga, besluttede han sig for at efterprøve profetien om Joseph Smiths navn. Læs derpå følgende:

Ældste Groberg og hans makker sejlede til øen, Tafahi, som lå ca. 12 km fra deres hjemø, Niuatoputapu. Der boede omkring 80 mennesker på Tafahi. Ligesom folk på Niuatoputapu havde folk på Tafahi ikke rindende vand eller elektricitet, men de var endnu mere isolerede fra omverdenen, eftersom de ikke havde nogen telegraf eller planlagte færgeafgange.

Da ældste Groberg besøgte øen, var der kun 18 huse, og missionærerne besøgte hvert eneste. Han skrev: »I det sidste hus kom der en mærkelig tanke til mig: ›Hvorfor efterprøver du ikke profetien om, at Joseph Smiths navn skulle blive kendt for godt og ondt over hele verden?‹ Jeg ved ikke, hvorfor tanken opstod, men det gjorde den.«

Missionæren spurgte familien, om de nogensinde havde hørt om præsidenten i USA. »Hvem er han?« og »Hvor er USA?« svarede de. Ældste Groberg svarede: »Jeg prøvede at forklare, hvor det var, men de forstod det ikke. De spurgte om, hvor stor en ø, det var. Jeg svarede, at var en meget stor ø tusindvis af kilometer væk med millioner af mennesker, som boede på den. Jeg fortalte dem, at der var mange mennesker der, som aldrig havde set havet, og at mange mennesker ikke kendte hinanden. Det kunne de ikke forstå.«

Så spurgte han dem, om de havde hørt om Rusland og Frankrig og deres ledere; han spurgte om film – og sportsstjerner og verdenspolitiske nøglefigurer. De kendte intet til disse steder eller personer – ej heller til verdensbegivenheder som depressionen eller krigen i Korea.

Ældste Groberg mindedes: »Der var ikke nogen medlemmer af Kirken på denne ø – selv om der var to andre kirker. Jeg tog en dyb indånding og sagde: ›Har I nogensinde hørt om Joseph Smith?‹

Straks lyste deres ansigter op. Alle så de på mig og faderen sagde: ›Tal ikke til os om den falske profet! Ikke i vores hjem! Vi kender alt til ham. Vores præst har fortalt os det!‹ Jeg kunne knapt tro, hvad jeg hørte. Skriften ... genlød i mine ører om, at Josephs navn skulle kendes for godt og ondt blandt alle nationer ... For mig var dette en direkte opfyldelse af en profeti.

Jeg er overbevist om, at man dårligt kan finde et mere afsides sted, længere væk fra moderne civilisation end den lille ø Tafahi. Folk dér kendte intet til tidens store ledere – politisk, økonomisk eller på nogen anden måde – men de havde hørt om navnet *Joseph Smith*. I dette tilfælde kendte de det ikke for det gode – i det mindste ikke til at begynde med. Jeg tilbragte de næste dage med at forklare mere om profeten Joseph Smiths mission, og før vi tog af sted, kendte nogle af dem hans navn for det gode« (*In the Eye of the Storm*, 1993, s. 104-106).

Spørg eleverne:

- Hvilke oplevelser har I haft, når I har talt med folk med en anden overbevisning om profeten Joseph Smith?
- Hvilket bevis ser I på, at denne profeti stadig bliver opfyldt?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Joseph Smith var profet og vidnede om Herren, Jesus Kristus. Gennem ham gengav Herren den viden og autoritet samt de nøgler og ordinancer, gennem hvilke mennesker kan modtage ophøjelsens velsignelser. Fordums profeter gav ham kundskab og præstedømmets myndighed, og med hans kundskab og myndighed belærte han de hellige om formålet med templer, og hvordan man bygger dem. Han forstod, at de hellige bygningsværker var så vigtige, at arbejdet måtte fuldføres trods store ofre. Selvom profeten Joseph ikke levede længe nok til at se fuldførelsen af templet i Nauvoo, åbenbarede Herren de ordinancer, som skulle udføres i templet gennem ham, så andre kunne fortsætte tempeltjenesten efter hans død.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Fordums profeter underviste om profeten Joseph Smith.

💡 Fortæl eleverne, at det er bedst at gå til de oprindelige kilder for at få sandheden. Forklar, at når en person gengiver detaljer og fakta, som han eller hun har hørt, til en anden person, ændres detaljerne ofte fra den oprindelige kilde. Under det store frafald gik mange evangeliske sandheder tabt eller blev ændret. Den sande kirke skulle genoprettes med den rette myndighed fra Herren (se 2 Thess 2:1-3). Denne genoprettelse begyndte med, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith i 1820.

Påmind eleverne om, at selvom Joseph Smith kun gik ganske lidt i skole i sine tidlige år, lærte og underviste han om evige sandheder. Bed eleverne om at læse »Himmelske lærere blev sendt til Joseph« i elevens hæfte, s. 8. Spørg derpå:

- Hvorfra kunne en ung mand i begyndelsen af det nittende århundrede få den præcise information om den kirke, som Jesus Kristus organiserede, da han var på jorden?
- Hvorfor havde Joseph Smith også brug for belæring gennem himmelske sendebud?
- Hvordan afhænger en kirkes troværdighed og gyldigheden af dens ordinancer af myndighed fra Gud?

Fortæl eleverne, at meget af det, som Joseph Smith havde brug for at vide for at lede genoprettelsen, kom gennem personlig undervisning af tidligere profeter og apostle. De underviste ham i evangeliets sandhed og gav ham nøglerne og myndigheden til at udføre ordinancer. Spørg eleverne: Hvem var nogle af de fordums profeter eller andre himmelske sendebud, som besøgte Joseph Smith?

Du kan eventuelt fortælle eleverne, at Moroni besøgte Joseph Smith mindst 22 gange ifølge tilgængelige kilder.

Læs følgende udtalelse af præsident John Taylor:

»Joseph Smith ... blev udvalgt af den Almægtige ... til at introducere livets principper blandt menneskene, hvoraf evangeliet er den storslåede kraft og indflydelse, hvorigennem frelse kan komme til alle mennesker, alle nationer, alle slægter, alle tungemål og alle verdener. Det er det princip, som bringer liv, udødelighed og lys, og som bringer os i harmoni med Gud ... De principper, som [Joseph Smith] havde, satte ham i forbindelse med Herren og ikke kun med Herren, men også med fordums apostle og profeter, mænd som Abraham, Isak, Jakob, Noa, Adam, Seth, Enok, Jesus og Faderen og de apostle, som havde levet på det amerikanske kontinent såvel som dem, der levede på det asiatiske kontinent. Han syntes at være ligeså bekendt med disse personer, som vi er med hinanden. Hvorfor? Fordi han skulle indlede en uddeling, som blev kaldt tidernes fyldes uddeling, og det var kendt som sådan af Guds fordums tjenere. Det er en uddeling, i hvilken alle andre uddelinger forenes eller koncentrerer. Den favner og indbefatter alle andre uddelinger, som har eksisteret på jorden, hvor Gud har meddelt sig til menneskeslægten« (*Journal of Discourses*, 21:94).

Gennemgå sammen med eleverne oplysningerne i nedenstående skema over de himmelske væsener, som viste sig for Joseph Smith. Du kan lave en transparent eller en uddelingskopi af det (Se også L&P 128:21).

HIMMELSKKE SENDEBUD, SOM VISTE SIG FOR PROFETEN JOSEPH SMITH

PERSONER	FORMÅL MED TILSYNEKOMSTEN	UDVALGTE REFERENCER
Gud Faderen og Jesus Kristus	Åbning af den sidste uddeling	Joseph Smith – Historie 1:17
Jesus Kristus	Accept af templet i Kirtland	L&P 110:2-10
Moroni	Instruktion og overdragelse af pladerne og Urim og Thummim	Joseph Smith – Historie 1:30-49, 59
Johannes Døber	Overdragelse af Det Aronske Præstedømme og dets nøgler	L&P 13; <i>History of the Church</i> , 1:39-40
Peter, Jakob og Johannes	Overdragelse af Det Melkisedekske Præstedømme og dets nøgler	L&P 27;128:20; <i>History of the Church</i> , 1:40-42
Moses	Overdragelse af nøglerne til indsamling af Israel og de ti stammer	L&P 110:11
Elias	Overdragelse af Abrahams evangeliums uddeling	L&P 110:12
Profeten Elias	Overdragelse af beseglingsmagt	L&P 110:13-16
Adam (Mikael)	Instruktion	L&P 128:21; <i>History of the Church</i> , 2:380: 3:388
Noa (Gabriel)	Instruktion	L&P 128:21
Rafael	Instruktion	L&P 128:21
»Diverse engle«	Bekendtgørelse af deres specifikke uddelinger	L&P 128:21
Lehi	Instruktion	Wilford Woodruff, i <i>Journal of Discourses</i> , 16:266
Nefi	Instruktion	Woodruff, i <i>Journal of Discourses</i> , 16:266; John Taylor, i <i>Journal of Discourses</i> , 17:374; 21:161
Mormon	Instruktion	Taylor i <i>Journal of Discourses</i> , 17:374

Uddrag fra Brian L. Smith, »I Have a Question«, *Ensign*, okt. 1994, s. 63.

Joseph Smiths tjenestegering har evige konsekvenser.

☞ Forklar, at en vigtig del af profeten Joseph Smiths tjenestegering omfattede templer og tempelordinancer. Han ledte de hellige i opførelsen af templerne i Kirtland og Nauvoo. Yderligere tre templer blev planlagt i Missouri (Independence, Far West og Adam-ondi-Ahman), men forfølgelse og vold forhindrede opførelsen. Joseph Smith underviste om tempeltjeneste for de døde. I de sidste to år af sit liv introducerede han begavelsen for næsten 90 mænd og kvinder og gav instruktioner og nøgler til De Tolv Apostle vedrørende tempelordinancerne.

Bed eleverne om at læse Malakias 3:23:24. Tal om, hvordan tempeltjeneste vender fædrenes og børnenes hjerter til hinanden, og hvordan beseglingsmagten øger kærligheden og enigheden i familien.

Herren velsignede de hellige i deres bestræbelser på at bygge templer.

☞ Forklar, at de første templer i de sidste dage blev bygget under ledelse af profeten Joseph Smith. Gennemgå sammen med eleverne »De hellige blev befalet at bygge et tempel« i elevens hæfte, s. 11-12, og læs så følgende diskussion, som profetens mor, Lucy Mack Smith, nedskrev i sommeren 1833 om tempelbyggeriet i Kirtland:

»I dette råd bad Joseph, hver af brødrene om at rejse sig og give sin mening til kende, og når de var igennem, ville han give sin mening om sagen. Alle talte. Nogen mente, at det ville være bedst at bygge et træhus. Andre mente, at et træhus var for kostbart, og flertallet besluttede at opføre et bjælkehus og lavede deres udregninger af, hvad de kunne gøre for at bygge det. Joseph rejste sig og påmindede dem om, at de ikke skulle bygge et hus til dem selv, eller noget andet menneske, men et hus til Gud. »Og skal vi, brødre, bygge et hus til vor Gud af bjælker? Nej, jeg har bedre plan end det. Jeg har planen over Herrens hus fra ham selv, og derved vil I se forskellen på vore planer og hans mening med tingene.«

Så gav han dem hele planen over Herrens hus i Kirtland, som brødrene var meget begejstrede for, særligt Hyrum, som var endnu gladere, end hvis det havde været til ham selv, og erklærede, at han ville tage det første skridt til, at huset kunne opføres.

Før mødet sluttede, vedtog de at lægge hjørnестenen en uge efter, den følgende onsdag. »Så brødre«, sagde Joseph, »lad os gå ud og udvælge et sted til bygningen.« De gik alle ud, og da de kom til en bestemt hvedemark, som min søn havde tilsået det foregående efterår, valgte de et sted i det nordvestlige hjørne. Hyrum løb op til huset og greb leen og var ved at løbe tilbage til stedet uden yderligere forklaring, men jeg standsede ham og spurgte ham, hvor han skulle hen med leen. Han sagde: »Vi forbereder at bygge et hus til Herren, og jeg har besluttet at være den første med dette arbejde.«

På få minutter var heget fjernet, den tidlige umodne hvede skåret ned, og grunden gjort klar til murens fundament, og Hyrum gik i gang med at grave jorden væk, hvor stenene skulle lægges. Dette var lørdag aften. Tidligt mandag morgen var brødrene ude med deres trækdyr og arbejdede med ihærdighed på at grave ud til muren, bryde sten og køre dem til stedet, hvor de skulle bruges« (*The History of Joseph Smith by His Mother, red. og udv. Scot Facer, Procter og Maurine Jensen, Procter, 1996, s. 321-322*).

Spørg eleverne:

- Hvorfor tror I, at brødrene var så opsatte på at begynde tempelbyggeriet?
- På hvilke måder påvirkede de helliges økonomiske situation arbejdet med templet?
- Hvorfor betød det noget, hvilke materialer der blev brugt til at bygge templet?

Påpeg, at mange hellige fandt andre måder at hjælpe på, grundet de begrænsede midler til tempelbyggeriet. Du kan henvise til de følgende beskrivelser og drøfte de ofre, der blev afkrævet profeten og de hellige for at bygge templet i Kirtland:

»Da jeg kom til Kirtland var brødrene engageret i opførelsen af Herrens hus ... Kirken befandt sig i en tilstand af fattigdom og trængsel, ... på samme tid rasede vore fjender, og ødelæggelse truede os, og vi var nødsaget til at holde vagt nat efter nat, i ugevis måtte vi ikke tage vores tøj af, og vi måtte ligge med vores skydevåben i armene« (Heber C. Kimball, »Extract from the Journal of Elder Heber C. Kimball«, *Times and Seasons*, 15. jan. 1845, s. 771).

»Vore kvinder var beskæftiget med at spinde og strikke for at skaffe tøj til dem, som arbejdede på bygningen, og kun Herren kender til den fattigdom, prøvelse og trængsel, som vi gennemgik for at færdiggøre denne ting. Min kone sled hele sommeren for at yde sin hjælp til færdiggørelsen. Hun havde 50 kg uld, som hun med hjælp af en pige spandt for at skaffe tøj til dem, der byggede templet, og selvom hun måtte beholde halvdelen af ulden som anerkendelse for sit arbejde, gemte hun ikke så meget som til et par sokker til sig selv, men gav det til dem, som arbejdede på Herrens hus. Hun spandt og vævede og fik stoffet appreteret og tilskåret og lavet til tøj og gav det til de mænd, som arbejdede på templet; næsten alle søstrene i Kirtland arbejdede med at strikke, sy og spinde etc. med det formål at fremme Herrens værk, mens vi tog op til Missouri for at søge at få det jord tilbage, som vore brødre var blevet drevet væk fra ... Efter vi vendte tilbage fra vores rejse vestpå [til Zions hær], stod hele Kirken sammen om dette foretagende, og hver mand rakte en hjælpende hånd. De, som ikke havde trækdyr, gik i stenbruddet og gjorde stenene klar til at blive transporteret til bygningen. Præsident Joseph Smith jun. var vores formand i stenbruddet. Præsidentskabet, højpræsterne og ældsterne hjalp på lige fod. De som havde trækdyr hjalp med at køre sten til bygningen. Disse, som alle arbejdede en dag om ugen, bragte så mange sten til bygningen, at murerne havde nok til hele ugen. Vi fortsatte på denne måde, indtil murene på bygningen var rejst« (Heber C. Kimball, »Extracts from H. C. Kimball's Journal«, *Times and Seasons*, 15. apr. 1845, s. 867-868).

»Artemus Millet og Lorenzo Young ... [tilså] pudningen af templets ydre. Dette arbejde blev færdiggjort mellem den anden november 1835 og den 8. januar 1836. Stukken, som blev anvendt på ydermurene, var lavet af knust kalksten blandet med ler og blåligt flodsand. Porcelæn og glas blev pulveriseret og iblandet stukken, så de blålige mure glinsede i solens lys« (Milton V. Backman jun., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830-1838*, 1983, s. 157).

Spørg eleverne:

- På hvilke måder kan ofring af tid og penge styrke Kirkens medlemmer?

- På hvilke måder kan vi hjælpe med tempeltjeneste? (Svarene kan indbefatte at deltage i tempelforberedelsesklasse, komme i templet, når vi kan og deltage i slægtsforskning).

Forklar, at mens Djævelen arbejder imod templer, glæder himlene sig over, at de bygges og bruges. Gennemgå med eleverne »Mirakuløse tilkendegivelser ledsagede bygningen og indvielsen af templet i Kirtland« i elevens hæfte, s. 12-13, og drøft de specielle tilkendegivelser, som opstod under færdiggørelsen og indvielsen af templet.

Bed eleverne om at læse Apostlenes Gerninger 2:1-4. Spørg: På hvilke måder var de åndelige udgydelser i pinsen lig med de tilkendegivelser, som fandt sted ved indvielsen af templet i Kirtland?

Selvom han sad i fængsel, udviste profeten Joseph Smith mod og medfølelse.

💡 Læs om Parley P. Pratts oplevelse fra »Han blev retsforfulgt i Richmond og indsat i fængsel i Liberty« i elevens hæfte, s. 13-14, og stil derpå følgende spørgsmål:

- Hvad tror I, det var, der gav profeten mod til at reagere på de skammelige historier og beskidte sprog?
- Hvordan kan hans eksempel hjælpe jer, når I står i sociale situationer, som støder Ånden?

Henvis til det sidste afsnit i »Han blev retsforfulgt i Richmond og indsat i fængsel i Liberty« i elevens hæfte, s. 13, som beskriver profeten Joseph Smiths reaktion på forlydender om forfølgelse af og lidelser for de hellige, mens han sad fængslet i Liberty. Spørg eleverne: Hvad fortæller profetens påberåbelse af omtanke for de hellige os om hans karakter og lederevner?

Bed eleverne om at læse L&P 122 igennem og spørg: Hvilken del af Herrens svar til profeten Joseph Smith finder I mest bemærkelsesværdigt?

Joseph Smith tilgav dem, som svigtede ham.

💡 Spørg eleverne: Hvorfor er svigt så smertefuld en oplevelse?

Forklar, at Joseph Smith led mange prøvelser, fordi nogle mænd, som engang var hans venner og medledere i Kirken, svigtede. Uanset, hvor hårdt disse svigtende personer havde handlet mod ham, bød profeten dem velkommen tilbage i Kirken, hvis de omvendte sig. Læs følgende udtalelse:

»Selvom han havde været leder af Kirken i Missouri, blev William W. Phelps bitter på profeten, Joseph Smith. I juli 1838 medvirkede hans vidneudsagn i en retssag til, at profeten og andre kirkeledere kom i fængsel i Liberty. Men to år senere omvendte han sig og skrev et brev til profeten, hvor han tryglede om tilgivelse:

›Jeg er som den fortabte søn, selvom jeg aldrig tvivlede eller ikke troede på evangeliets fylde ...

Jeg har indset min tåbelighed, og jeg skælver ved den kløft, jeg har passeret ... Jeg vil omvende mig og leve, og jeg beder mine tidligere brødre om at tilgive mig, og om de irectesætter mig til døden, da vil jeg dø med dem, for deres Gud er min Gud. Det mindste sted hos dem er nok for mig, ja, det er større og bedre end hele Babylon ...

Jeg kender min situation, I kender den, og Gud kender den, og jeg ønsker at blive reddet, hvis mine venner vil hjælpe mig ... Jeg har fejlet, og jeg er ked af

det. Bjælken er i mit eget øje. Jeg har ikke vandret sammen med mine venner i henhold til min hellige salvelse. Jeg beder alle de hellige om tilgivelse i Jesu Kristi navn, for jeg ønsker at handle ret, må Gud hjælpe mig. Jeg ønsker jeres fællesskab; hvis I ikke kan skænke mig det, giv mig da jeres fred og venskab, for vi er brødre og vores samvær plejede at være sødt, og når engang Herren bringer os sammen igen, vil jeg godtgøre på alle de områder, som de hellige eller Gud måtte forlange« (*History of the Church*, 4:141-142).

I sit svar til bror Phelps, skrev profeten:

»Det er sandt, at vi har lidt meget som følge af din opførsel – et bæger af galde, der allerede var fyldt tilstrækkeligt ... blev fyldt til randen, da du vendte dig imod os ...

Bægeret er imidlertid blevet drukket, vor Faders vilje er sket, og vi er endnu i live, for hvilket vi takker Herren. Og da vi er blevet reddet fra ugudelige mænds hænder ved vor Guds barmhjertighed, siger vi, at det er dit privilegium at blive udfriet fra modstanderens magt ... og atter indtage din plads blandt den Allerhøjestes hellige og gennem flid, ydmyghed og uskrømtet kærlighed overlade dig til vor Gud og din Gud og til Jesu Kristi Kirke.

Idet jeg anser din bekendelse for troværdig og din omvendelse for ægte, vil jeg med glæde atter give dig højre hånd i fællesskab, og glæde mig over den fortabte søn, der kommer hjem ...

Kom, kære bror, striden er endt, for gamle venner er endelig venner igen« (*History of the Church*, 4:163-164).

Spørg eleverne: Hvad kan I lære om Joseph Smith ud fra hans svar på William Phelps' brev?

Nauvoo var samlingspunkt og organisatorisk hjemsted for Kirken.

💡 Skriv den følgende liste på tavlen og spørg eleverne om, hvad disse begivenheder har tilfælles. (De fandt alle steder i Nauvoo eller da Kirkens hovedsæde var i Nauvoo).

- Hjælpeforeningen blev organiseret.
- Ordinancer for de døde blev åbenbaret, bekendtgjort og påbegyndt.
- Trosartiklerne blev skrevet.
- En militis blev dannet.
- Der blev grundlagt et universitet.
- De første menigheder blev dannet.
- Hundredvis af britiske omvendte immigrerede.

Opsummer: »De hellige søger tilflugt i Nauvoo« i elevens hæfte, s. 14, og drøft, hvorfor Nauvoo kunne betragtes som et tilflugtssted for profeten og Kirkens medlemmer. Læs følgende betragtning:

»Den første bemærkelsesværdige begivenhed i Nauvoo-perioden var beslutningen tidligt i 1839 om at forsamles som en kirke i Nauvoo, der dengang var kendt som Commerce i Hancock County i Illinois. Det var ikke helt så øde et sumpområde som det ofte skildres i personlige erindringer. Men for de hellige et

tilflugtssted og et mulighedernes land. Det lå lavt langs med Mississippi, var sumpet flere steder på grund af det høje vandspejl og usundt i moskito-sæsonen, men det strakte sig ind i landet over frugtbare landbrugsarealer« (»The Nauvoo Years«, *Ensign*, sep. 1979, s. 11).

Byen voksede hurtigt, efterhånden som nyomvendte immigrerede til området. »Commerce blev snart fremhævet som det centrale samlingssted. Om sommeren fik det uofficielt navneændring til Nauvoo, et ord, som profeten sagde, udsprang af hebraisk og betød et smukt hvilested. Det følgende forår ændrede føderale embedsmænd officielt navnet Commerce postkontor til Nauvoo, og i december 1840 bevilgede de lokale myndigheder byen status som by« (James B. Allen and Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. udg., rev. og udv., 1992, s. 156).

»Nauvoo havde 2.450 indbyggere ved folketællingen i 1840, samme størrelse som Quincy og Springfield og halv størrelse af Chicago. Nauvoo voksede med mere end 30 procent i løbet af de to næste år, derefter eksploderede indbyggertallet. I 1845, hvor det toppede, kunne byen prale af sine 11.036 indbyggere, mens Chicago samme år ikke lå meget foran med 12.088 indbyggere. Boligbyggeriet til Nauvoos nye familier (og opførelse af offentlige bygninger og templet) holdt byen i live med sin industri« (Leonard and Lyon, *Ensign*, sep. 1979, s. 12).

De hellige samledes i Nauvoo for at modtage templets velsignelser.

Fortæl eleverne, at profeten Joseph Smith den 19. januar modtog befaling om at bygge et tempel i Nauvoo i Illinois. Læs sammen L&P 124:25-28, 31, 40-42. Læs så følgende udtalelse af profeten Joseph Smith:

»Hvorfor samle folket på dette sted? Af samme grund som Jesus ønskede at samle jøderne – for at modtage ordinancerne, velsignelserne og herligheden, som Gud har tiltænkt sine hellige« (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, udv. Joseph Fielding Smith, 1976, s. 312).

Bed eleverne om række hånden op, hvis de har deltaget i dåb for de døde. Spørg hvilket tempel de besøgte for at udføre dette arbejde. Forklar, at ordinance for de døde ikke var en del af den genoprettede Kirke før Nauvoo-perioden.

Giv den følgende information om, hvordan og hvornår dåbsordinancen for de døde først blev forklaret for Kirkens medlemmer.

- Den første vigtige optegnelse omkring undervisning af dåb for de døde kom under profetens tale, den 15. august 1840, ved Seymour Brunsons begravelse, som allerede havde sluttet sig til Kirken i Ohio i januar 1831.
- I en åbenbaring den 19. jan. 1841 fortalte Herren de hellige, at han ville godtage dåb uden for templet, men kun indtil de havde haft tid nok til at bygge et tempel og et dåbsbassin (se L&P 124:31-32).
- Dåb for de døde blev fortsat udført uden for templet indtil den 3. okt. 1841, hvor profeten til en konference erklærede: »Der vil ikke blive udført flere dåb for de døde, førend ordinance kan finde sted i Herrens hus« (*History of the Church*, 4:426).

- Senere gav profeten yderligere instruktioner vedrørende denne ordinance (se L&P 127-28).

Fortæl eleverne, at profeten Joseph Smith den 4. maj 1842 inviterede adskillige ledende brødre i Kirken til værelset over hans butik og forrettede den første tempelbegavelse for dem. Han skrev, at han brugte dagen med disse brødre på at »instruere dem i præstedømmets principper og orden, deltage i tvætninger, salvelser, begavelse og overdragelse af de nøgler, der vedrører Det Aronske Præstedømme og videre til den højeste orden i Det Melkisedekske Præstedømme.« Han tilføjede, at denne kundskab ville blive givet til de andre hellige »så snart de var klar til at modtage den, og et passende sted gjort klar til at overdrage den« (*History of the Church*, 5:2).

Spørg:

- Hvilke læresætninger blev åbenbaret gennem Joseph Smith i denne grundlæggende periode af Kirkens historie?
- Hvordan velsigner åbenbaringer om tempeltjeneste dig og din familie?

Bed de eleverne, som har været med til en tempelindvielse, om tænke på, hvor anderledes det var fra de fleste andre kirkemøder. (Tilskynd dem til at tænke mere på ånden ved oplevelsen end på den specifikke begivenhed). Spørg dem:

- Hvilke personlige forberedelser bør der gøres for, at man kan føle Ånden under tempelindvielser?
- På hvilke måder hjælper templer med at bringe evangeliet ud til alle nationer, hvor det er muligt?

Joseph Smith har påvirket mange mennesker til det gode.

💡 Bed eleverne om at tænke på den mest indflydelsesrige person i deres liv. Bed dem om at tænke over følgende spørgsmål:

- Hvorfor har denne person påvirket dig så meget?
- Hvordan ville dit liv have været anderledes, hvis du ikke kendte denne person?

Få eleverne til at overveje, hvad de ved om profeten Joseph Smith og anvend de to forrige spørgsmål på ham. Bed nogle elever om at fortælle om deres reaktion.

Mange mennesker ærer Joseph Smiths profetiske kald.

💡 Læs L&P 135:3 med eleverne. Få dem til at nævne og diskutere eksempler på, hvordan denne udtalelse af Ældste John Taylor, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, er sand.

Giv eleverne tid til for sig selv at læse »Han var profet, seer, åbenbarer, genopretter, vidne og martyr« og »Han er denne uddelings store profet« i elevens hæfte, s. 17-19. Læs derpå følgende udtalelse:

Josiah Quincy, som senere blev borgmester i Boston, besøgte Nauvoo i maj 1844. Flere år senere skrev han om sit møde med profeten: »Det er på ingen måde usandsynligt, at fremtidige lærebøger til kommende generationer vil indeholde et spørgsmål som: Hvilken historisk amerikaner fra det nittende århundrede har udøvet den mest afgørende indflydelse på sine landsmænds skæbne? Og dertil er det på ingen måde umuligt at svaret på det spørgsmål, som må skrives, vil være Joseph Smith, mormonprofeten« (*Figures of the Past from the Leaves of Old Journals*, 1883, s. 376).

Ældste Gordon B. Hinckley, daværende medlem af De Tolvs Kvorum, har fortalt følgende oplevelse:

»Da jeg var 12 år gammel, tog min far mig med til et præstedømmemøde i den stav, som vi boede i. Jeg sad på den bagerste bænk, mens han som stavspræsident sad på forhøjningen. Ved begyndelsen af dette møde, der var det første af sin art, som jeg nogensinde havde overværet, rejste de 300-400 mænd sig. De kom med forskellig baggrund og forskellige erhverv, men hver af dem bar i sit hjerte den samme overbevisning, som fik dem til sammen at synge denne storslåede tekst:

*Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
det, som var talet på jorden nu sker'.
(Salmer og sange, nr. 17).*

Der skete noget inden i mig, da jeg hørte disse troende mænd synge. I mit drengenhjerte indgød Helligånden en vished om, at Joseph Smith i sandhed var den Almægtiges profet. I de mange år, som er gået siden da, år, hvor jeg har læst meget om hans ord og gerninger, har den vished vokset sig stærkere og stadig mere sikker. Det har været mit privilegium at vidne i hele dette land fra kyst til kyst og på kontinenter i nord og syd, øst og vest, om at han var og er en Guds profet, en mægtig tjener og et vidne for Herren Jesu Kristus« (*Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 67).

Præsident Hinckley har senere sagt: »Vi synger den kendte salme, »Hav tak for profeten.« Når jeg hører den, tænker jeg ikke på mig selv. Jeg tænker på profeten, Joseph Smith, på drengen, som gik ud i lunden og bad om lys og forståelse, for hvem Gud Faderen og den opstandne Søn viste sig og talte. Denne store og bemærkelsesværdige mand var Guds redskab til at give os den storslåede Mormons Bog og den åbenbaring, som er i Lære og Pagter. Joseph Smith lagde fundamentet for denne kirke. Hvis det, han sagde, var sandt, så er det hele sandt, og jeg vil gerne vidne om, at det, han sagde, er sandt« (»Messages of Inspiration from President Hinckley«, *Church News*, 7. feb. 1998, s. 2).

Syng »Priser profeten« (*Salmer og sange*, nr. 17). Bed eleverne om at udtale sig om, hvordan deres liv er blevet velsignet på grund af profeten Joseph Smith. Bær dit vidnesbyrd om profeten for dem.

KAPITEL 2

Brigham Young

KIRKENS ANDEN PRÆSIDENT

© IPI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Fire år før Joseph Smith blev født, fik John og Abigail Howe Young deres niende barn, en søn, Brigham. Denne søn blev født den 1. juni 1801 og var kærkommen i deres familie i Whittingham i Vermont. John Young, en veteran fra den amerikanske uafhængighedskrig, kunne ikke have forestillet sig, at denne søns statue en dag ville komme til at stå i Statuary Hall i parlamentsbygningen i Washington, D.C. Alligevel blev Brigham Young mindre end 50 år efter sin fødsel politisk og åndelig leder for titusinder af mennesker – guvernør for territoriet Utah og Herrens profet. Men for hans forældre og søskende var Brigham bare den nye baby i 1801.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Brigham Youngs forældre og forfædre gav ham et stærkt religiøst grundlag.

💡 Bed eleverne om at drøfte, hvilke gode ting de har lært fra deres forældre eller bedsteforældre. Læs følgende udtalelse af præsident Brigham Young:

»Mine forfædre var nogle af de mest religiøse, der har levet på denne jord. I kan uden tvivl sige det samme om jeres. Om min mor, som fødte mig, kan jeg sige, at en bedre kvinde end hende har ikke levet i denne verden ...

Min mor lærte altid sine børn, mens hun levede, at ære Faderens og Sønnens navn og have ærbødighed for den hellige bog. Hun sagde: »Læs den, ret jer efter dens forskrifter og anvend dem i jeres liv, så vidt det kan lade sig gøre. Gør alt, der er godt; gør ikke noget, der er ondt; og hvis I ser nogen i nød, så hjælp dem; lad aldrig vreden vokse i jer, for hvis I gør det, kan I blive overvundet af det onde« (Journal of Discourses, 6:290).

Hårdt arbejde og andre udfordringer udviklede Brigham Youngs evner.

💡 Spørg om eleverne kender til nogle detaljer om Brigham Youngs liv, som fx hans erhverv, før han tilsluttede sig Kirken. Lad eleverne søge efter de detaljer i »Brigham Young kendte til livets alvor og hårdt arbejde« og »Han udmærkede sig som håndværker« i elevens hæfte, s. 22-23. Spørg:

- På hvilke måder forberedte hårdt arbejde Brigham Young til lederskabet af Kirken?
- Hvordan kan hårdt arbejde i enhver henseende forberede jer til de ansvar, I får som forældre og kirkemedlemmer?

Brigham Young studerede skriften og Kirkens lærdomme nøje, før han tilsluttede sig Kirken.

💡 Forklar at Brigham Young blev gjort bekendt med Kirken kort tid efter, den var blevet organiseret. I 1828 flyttede han til Mendon i New York et lille stykke fra Fayette Township, hvor Kirken senere blev organiseret. I 1830 solgte Samuel Smith, profeten Joseph Smiths bror, et eksemplar af Mormons Bog til Phineas Young, Brigham Youngs bror. Phineas Young var imponeret af bogen og gav den til sin far. Hans far viste bogen til Brigham Youngs søster, Fanny, som gav den til Brigham. Brigham Young studerede Mormons Bog og Kirkens lærdomme i næsten to år, inden han blev døbt.

Læs og drøft »Han søgte efter åndelig fylde« i elevens hæfte, s. 24-25. Lad eleverne søge svarene til de følgende spørgsmål, mens de læser afsnittet:

- Hvad var Brigham Youngs åndelige ønsker?
- Hvilke frustrationer havde han i sin søgen efter sandheden?
- Hvordan kan hans eksempel hjælpe jer i jeres søgen på at styrke jeres vidnesbyrd?

Læs: »Han undersøgte ›Mormonismens‹ påstande med forsigtighed« i elevens hæfte, s. 25, og spørg, hvorfor Brigham Young så nøje undersøgte det gengivne evangelium.

Han elskede, støttede og forsvarede profeten Joseph.

💡 Spørg eleverne, om de nogensinde har hørt nogen forsvare en persons omdømme mod en gruppe kritiske mennesker. Spørg dem så, hvorfor det kræver mod at forsvare andres omdømme, især når de folk, der bliver forsvaret ikke er til stede og måske aldrig kommer til at vide noget. Forklar eleverne, at Brigham Young forblev loyal over for profeten Joseph Smith under alle forhold.

Gennemgå: »Han var Herrens og Herrens profets hengivne discipel« i elevens hæfte, s. 26-27, og lad eleverne finde eksempler på Brigham Youngs loyalitet over for Joseph Smith. Læs følgende udtalelse af Brigham Young om profeten:

»Jeg har lyst til at råbe halleluja, hele tiden, når jeg tænker på, at jeg kendte Joseph Smith, den profet, som Herren oprejste og ordinerede, og til hvem han gav nøglerne og magten til at opbygge Guds rige på jorden og støtte det. Disse nøgler er overdraget dette folk, og vi har kraft til at videreføre det værk, som Joseph påbegyndte, indtil alt er beredt til Menneskesønnens genkomst« (*Deseret News*, 31. okt. 1855, s. 268).

Tal om følgende eksempel på Brigham Youngs trofasthed mod Joseph Smith. Brigham Young skrev:

»Ved en bestemt lejlighed sad en del af De Tolv, vidnerne til Mormons Bog og andre af Kirkens autoriteter i råd oppe i [Kirtland]templets øvre værelse. Spørgsmålet, de behandlede, var at finde ud af, hvordan profeten Joseph kunne blive afsat, og David Whitmer kunne blive udpeget som præsident for Kirken. Fader John Smith, broder Heber C. Kimball og andre, der var imod sådanne foranstaltninger, var til stede. Jeg rejste mig op og fortalte dem med kraftig stemme, at Joseph var profet, og at jeg vidste det, og at de kunne rase imod og bagtale ham, så meget de ville, men at de ikke kunne tilintetgøre udvælgelsen af Guds profet, og at de kun kunne tilintetgøre deres egen myndighed, skære det bånd over, som bandt dem til profeten og til Gud, og nedsænke sig selv til helvede. Mange blev stærkt ophidsede over min faste modstand mod deres foranstaltninger, og Jacob Bump (en tidligere bokser) blev så rasende, at han ikke kunne holde sig i ro. Nogle af brødrene i nærheden af ham måtte holde ham og bad ham om at være rolig; men han vred og snoede sine arme og sin krop og sagde: ›Hvordan kan jeg afholde mig fra at lægge hånd på denne mand?‹ Jeg sagde til ham, at hvis han mente, at det ville være til nogen lettelse for ham, kunne han bare komme an. Mødet blev opløst uden, at apostaterne var i stand til at blive enige om nogle foranstaltninger. Dette var en krise, hvor jorden og helvede syntes at have allieret sig for at omstyrte profeten og Guds kirke. Knæene skælvede under mange af de stærkeste mænd i Kirken.

Under denne mørkets belejring stod jeg Joseph nær og gjorde mit alleryderste, med al den visdom og kraft, som Gud havde givet mig, for at opretholde Guds tjener og forene Kirkens kvorummer« (*Manuscript History of Brigham Young*, udv. Elden J. Watson, 2 bind, 1968-1971, 1:15-17).

Spørg: Hvilke forpligtelser må medlemmer af Kirken påtage sig, når de løfter deres hånd til general-, stavs- og menighedskonferencer for at opretholde profeten? Læs følgende udtalelse af Orson F. Whitney, som senere blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han beskrev, hvordan Brigham Young elskede og forsvarede profeten under frafaldet i Kirtland i 1837:

»Det var godt for Joseph [Smith] og for mormonismen generelt, at han, Brigham Young, med sit løvehjerte og sin frygtløse sjæl, besluttede at stå ham nær på det tidspunkt. Fast som en klippe i sin troskab mod sin leder, forenede han sund dømmekraft og skarp opfattelsesevne med et ædelt mod, som aldrig vaklede. Som lynet var hans intuition, hans afgørelser mellem rigtigt og forkert; som torden var hans angivelse af, hvad hans sjæl opfattede som forkert. Mand for nødsituationer, visionær og inspirerende; en stor ånd og en født leder ...

I denne mørke time – måske den mørkeste i mormonismens historie – da selve dens grundvold syntes at ryste, da mænd, som skulle løfte byrden, blev svage og faldt fra og hemmeligt eller åbenlyst sluttede sig til dens fjender, da vaklede manden Brigham aldrig, svigtede aldrig i sin troskab mod sin leder, forsvarede ham altid mod beskyldninger og var lige så ligefrem, når han betids beskyldte dem for falskhed, selvished og forræderi. Hans liv blev bragt i fare grundet hans frimodighed. Han ænsede det ikke, men fortsatte på sin måde, et eksempel på tapperhed og troskab, en trofast ven« (*History of Utah*, 4 bind, 1892-1904, 1:137).

Spørg eleverne:

- Hvad gjorde Brigham Young i stand til at modstå modstand i Kirken og støtte profeten Joseph Smith?
- Under hvilke lignende omstændigheder kan unge sidste dages hellige befinde sig i dag?

Brigham Young ledte Kirken, efter profeten Joseph Smith led martyrdøden.

💡 Spørg eleverne: »Hvem ville være ansvarlig for at lede Kirken, dersom den nuværende præsident for Kirken skulle falde bort?« Forklar, at når Kirkens præsident dør, opløses Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, og seniorapostlen leder og styrer Kirken, indtil en ny præsident for Kirken bliver kaldet og opretholdt. Tidligt i denne uddeling var processen ikke velkendt for Kirkens medlemmer.

Fortæl eleverne, at efter profeten Joseph Smiths død, vendte Brigham Young, der dengang var præsident for De Tolv Apostles Kvorum, tilbage til Nauvoo, den 6. aug. 1844, fra sin mission til det østlige USA. To dage senere præsiderede han over et møde i Nauvoo, hvor der skulle vælges en efterfølger til Joseph Smith. Sidney Rigdon, som havde været rådgiver for profeten Joseph Smith, prøvede at overtale Kirkens medlemmer til at acceptere ham [Sidney] som Kirkens vogter og sagde, at ingen var i stand til at tage profetens Josephs plads. Inden de fleste fra De Tolv Apostles Kvorum ankom til Nauvoo, havde Rigdon rejst fra gren til gren og fremført sin sag. Hans argumentation var dog i modstrid med de instruktioner, som profeten Joseph

Smith havde givet forud for sin død. Joseph Smith belærte om, at Kirkens ledelse skulle være under De Tolvs Apostles Kvorums ledelse.

Fortæl, hvad præsident Wilford Woodruff senere skrev om det sidste møde profeten Joseph Smith havde med apostlene:

»Jeg er nu overbevist om, at profeten Joseph må have haft en klar forudelse om, at dette var det sidste møde, vi holdt sammen her i kødet. Vi havde modtaget vores tempelbegavelse. Vi havde fået besejlet alle de velsigner på vores hoved, som nogen sinde havde været overdraget til apostlene eller profeterne på jorden. Ved denne lejlighed rejste profeten Joseph sig og sagde til os: »Brødre, jeg ville ønske, jeg kunne leve længe nok til at se dette tempel blive bygget. Jeg lever ikke længe nok til at se det, men det gør I. Jeg har besejlet alle Guds riges nøgler på jeres hoved. Jeg har besejlet alle de nøgler, den magt og de principper, som himlens Gud har åbenbaret for mig, på jer. Uanset, hvor jeg går hen, eller hvad jeg foretager mig, hviler riget på jer« (»The Keys of the Kingdom«, *Millennial Star*, 2. sep. 1889, s. 546).

Læs og drøft »Profetens kappe hvilede på ham« i elevens hæfte, s. 30, og lad eleverne beskrive, hvordan Herren tilkendegav, at Brigham Young skulle være den næste profet. Spørg dem:

- Hvilken orden er der for at efterfølge som ny præsident for Kirken i dag?
- Hvordan kan Kirkens medlemmer opnå dette vidnesbyrd for dem selv?

Læs følgende udtalelse af Brigham Young angående profeten Joseph Smith for eleverne:

»Joseph Smith levede og døde som profet og besejlede sit vidnesbyrd med sit blod. Han levede som en god mand og døde som en god mand, og han var så god som nogen mand, der nogen sinde har levet. Jeg har aldrig foregivet at være Joseph Smith. Jeg er ikke den mand, som frembragte Mormons Bog, men jeg vidner om sandheden af den. Jeg er apostel for at bære vidnesbyrd for ikke-jøderne i denne sidste uddeling og også for jøderne ... Mine følelser er de samme, som da jeg blev døbt – at gøre min Guds vilje« (citater i Preston Nibley, *Brigham Young, the Man and His Work*, 1936, s. 147-148).

Spørg: Hvilke kvaliteter udviser Brigham Young i denne udtalelse og gennem sin levevis?

Der lå en stor åndelighed til grund for Brigham Youngs praktiske tilgang til livet.

💡 Fortæl eleverne, at Brigham Young havde en stor tro og tillid til Gud. Han indså fare, men var ikke urimeligt bekymret, da pligtens klare sti lå foran ham. Spørg dem, hvordan den følgende hændelse viser Brigham Youngs tro på Gud:

»Få måneder efter Joseph Smiths martyrium arbejdede vi i efteråret og vinteren 1844 hårdt på Nauvoo templet, under hvilken tid det var svært at skaffe brød og andet proviant til arbejdsmændene at spise. Jeg rådførte mig med den komité, som havde ansvaret for tempelfonden om at dele alt det mel ud, de havde, og så ville Gud give dem mere, og det gjorde de; det var kort tid inden broder Toronto kom og overdrog mig 2.500 dollars i guld. Biskoppen

og komitéen mødtes, og jeg mødtes med dem, og de sagde, at loven var at lægge guldet ved apostlenes fødder. Ja, sagde jeg, og jeg vil lægge det ved biskoppens fødder, og så åbnede jeg tasken og holdt fast i bunden og kastede den mod biskoppen, og spredte således guldet udover rummet og sagde: »Gå nu ud og køb mel til arbejdsmændene på templet og tvivl ikke længere på Herren; for vi vil få det, vi har brug for« (Brigham Young, i B.H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 2:472).

Forklar, at Brigham Young og de øvrige ledere ønskede at blive i Illinois, indtil templet i Nauvoo var bygget færdigt, og der var truffet tilstrækkelige forberedelser til at tage af sted. Kirkens ledere forsikrede medlemmerne, hvoraf nogen var overraskede over bekendtgørelsen om, at udrejsen var en velovervejet overflytning, der var nødvendig for at give Kirken den nødvendige plads til at vokse. Generalkonferencen i oktober 1845 var stort set tilegnet forberedelsen af en velordnet og fælles udrejse. Udrejsen fra det vestlige Illinois var oprindeligt planlagt til april 1846, men trusler fremskyndede en tidligere og hurtig udrejse. En af truslerne var en advarsel fra guvernør Thomas Ford og andre om, at føderale tropper planlagde at imødegå og udrydde mormonerne.

Tal om følgende brev fra De Tolv Apostles Kvorum, som blev sendt til Kirkens medlemmer i 1847, da de hellige forberedte sig til at drage vestpå:

»Kom straks og forbered jer til at drage vestpå – tag al slags af den bedste sædekorn med: Korn, grøntsager, frugter, buskadser, træer og vinstokke, alt som fryder øjet, glæder hjertet eller løfter menneskets sjæl, som vokser på jordens overflade; ligeledes det bedste kvæg – fugle og fjerkræ af enhver art; ligeledes det bedste værktøj af enhver slags og maskineri til at spinde eller væve og bomuldsstof, uld, hør og silke etc. etc. eller modeller og beskrivelser af det samme, efter hvilke de kan konstrueres; og det samme med hensyn til alle slags redskaber til landbrug og husførelse såsom majshøster, tærskemaskiner, kornrensere, smudsmaskiner, møller og ethvert redskab og genstand, som ifølge deres viden vil øge velværet, helbredet, glæden eller velstanden for enhver. Medbring, så vidt det kan lade sig gøre, modeller og tegninger, og lad maskineriet blive bygget, hvor det skal bruges, det vil spare store transportudgifter, særligt for de tunge maskiner, værktøj og redskaber generelt« (»Brev fra De Tolv Apostles Råd til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges medlemmer over hele verden«, *Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 23. dec. 1847, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dage Helliges arkiver).

Forklar eleverne, at Brigham Young blev anerkendt for hans bemærkelsesværdige evne til at lede i såvel timelige som åndelige anliggender. Drøft de følgende spørgsmål efter sammen med eleverne at have læst »Han var en blanding af det praktiske og det åndelige« i elevens hæfte, s. 35-36.

- Hvis profeten Joseph Smith får æren for at lægge grundlaget for Kirken, hvordan vil I så beskrive præsident Brigham Youngs arbejde?
- På hvilke måder var Brigham Young beskæftiget med timelige anliggender i nybyggerterritoriet?
- Hvordan brugte han sine talenter til at opbygge samfund?

Gennemgå »Hans mod, tro og humoristiske sans var et eksempel for de hellige«, s. 31, og »Hans humor og kærlighed var påskønnet«, s. 38, i elevens hæfte. Spørg eleverne:

- Hvad viser disse beretninger om Brigham Youngs humoristiske sans?
- Hvordan kan Brigham Youngs sans for humor have hjulpet ham med at lede de hellige?
- Hvordan kan en passende brug af humor hjælpe os med at udføre vore opgaver?

Brigham Young mente, at USA's forfatning var inspireret af Gud.

💡 Fortæl eleverne, at da de hellige i Iowa forberedte sig på det lange træk vestpå, udbød der krig mellem Mexico og USA. Præsidenten for USA bad Kirkens medlemmer om at lade sig hverve og hjælpe med at kæmpe i krigen. På opfordring af Brigham Young meldte cirka 500 mænd sig frivilligt til tjeneste i det, der senere blev kendt som Mormonbataljonen. (*Bemærk:* »Del to: De senere år« indeholder mere information om Mormonbataljonen). Selvom de hellige vidste, at regeringsrepræsentanterne næsten intet havde gjort for at standse forfølgelserne af dem, forstod de, at de principper, som lå til grund for USA, var inspireret af Gud.

Spørg eleverne:

- Hvad var nogle af de væsentligste faktorer, som Brigham Young måtte overveje, før man sendte så mange mænd til Bataljonen? (De forberedte sig fx alle på at drage vestpå og havde brug for mange raske mænd til at hjælpe).
- Hvorfor var det vanskeligt for Kirkens medlemmer at støtte den amerikanske regering på det tidspunkt?

Læs følgende udtalelse af Brigham Young vedrørende de Forenede Staters forfatning:

»Forfatningen i vores land er god, og en duelig regering kan dannes på grundlag af den, for den blev indstiftet af den almægtiges uransagelige veje ...

Vil forfatningen blive ødelagt? Nej, den vil forblive ukrænket af dette folk; og, som Joseph Smith sagde: »Tiden vil komme, hvor denne nations skæbne vil hænge i en tynd tråd; på det kritiske tidspunkt vil dette folk træde frem og redde den fra truslen om tilintetgørelse.« (Journal History, 4. juli 1854, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver).

Brigham Young underviste om vigtigheden af uddannelse og sunde fritidsaktiviteter.

💡 Bed eleverne om at drøfte, hvordan deres liv ville være anderledes, dersom de havde fået mindre uddannelse. Brigham Young opfordrede kraftigt til at lære livet igennem, selvom han selv kun havde modtaget lidet formel uddannelse. Han nød kunst og opfordrede folk til om muligt at udvikle deres talenter.

Læs og drøft afsnittet »Han støttede uddannelse og kultur« i elevens hæfte, s. 37-38. Læs følgende udtalelse af præsident Brigham Young:

»Det er vigtigt for brødrene at prædike uddannelse af ungdommen. Den bør tillægges stor værdi blandt de hellige. Vi har det privilegium at kunne nyde Åndens åbenbaring og den viden, der kommer fra det høje, og foruden dette, bør vi tage undervisning i enhver form inden for uddannelse, der findes i denne verden, som vi kan opnå. Alle kunstarter, videnskaber og enhver form

for mekanik, som kendes blandt mennesker, bør forstås af dette folk« (*Journal of Discourses*, 13:263).

»Gå på arbejde og grundlæg skoler ... gå i skole og studér; send pigerne i skole og lær dem kemi, så de kan tage en hvilken som helst af disse sten og analysere dem. Videnskab kan læres uden store vanskeligheder. Jeg ønsker at have skoler og nære folkets sind og trække dem ud for at lære om kunst og videnskab. Send de ældste børn i skole og ligeledes de yngste; der er ikke intet, jeg hellere ville end at lære kemi, botanik, geologi og mineralogi, så jeg kunne vide, hvad jeg går på, sammensætningen af den luft jeg indånder, det jeg drikker etc.« (*Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 253).

Spørg eleverne:

- Hvorfor tror I, at Brigham Young nærede så stor en kærlighed for at lære?
- På hvilke måder kan uddannelse påvirke en persons fremtid?
- På hvilke måder kan en uddannelse gavne jer og Kirken?

Fortæl eleverne, at selvom Brigham Young havde en stærk tro på mental udøvelse, anerkendte han også vigtigheden af fysisk aktivitet og afslapning. Læs og drøft følgende udtalelse af præsident Young:

»Sindet opøves kraftigt hos et menneske, som er Kirken og Guds rige på jorden fuldt hengivent ... Sindet hos sådanne mennesker øves fra den ene dag til den anden, og de arbejder mere usundt end en person, som mejer eller hugger brænde, og deres sind bliver tynget. Hvad har de brug for? Lidt afslapning ...

Mit sind bliver træt og det bliver jeres måske også. Hvis det er sådan, så træn kroppen ...

Hvis I har lyst til at danse, afholde et kapløb, kaste ringe [eller noget der svarer dertil] eller spille bold, så gør det og motionér jeres krop og lad jeres sind hvile.

Velsignelserne ved mad, søvn og socialt samvær kommer fra Gud – til hans ære og vores gavn, og vi skal lære at bruge dem og ikke misbruge dem, så hans rige kan gå frem på jorden, og vi kan gå frem i det« (*Journal of Discourses*, 6:147-149).

Spørg: Hvordan kan I finde anvendelse for præsident Youngs udtalelse om vor tids sidste dages helliges livsstil?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Brigham Young blev præsident for Kirken den 5. dec. 1847, præsiderede han over henved 35.000 medlemmer, med en stav og fem missioner i Kirken. Da de hellige var blevet fordrevet vestpå, blev de tvunget til at forlade Nauvoo og deres nyligt indviede tempel. I løbet af de følgende 30 år, hvor Brigham Young præsiderede over Kirken, krydsede flere end 80.000 sidste dages hellige sletterne og bosatte sig i vest.

Præsident Brigham Young præsiderede over Kirken i længere tid end nogen anden i denne uddeling. Som kolonisateur havde han få ligemænd. Inden for ti år efter de hellige havde bosat sig i Great Basin, havde de koloniseret godt 2 millioner kvadratkilometer. Bosættelserne strakte sig over 1.600 km fra Canada til Mexico og 1.300 km fra Californien til Wyoming. Da Brigham Young døde i 1877, havde Kirken flere end 115.000 medlemmer, med 20 stave, 8 missioner og et indviet tempel i St. George i Utah. Andre templer i Utah var under opførelse i Logan, Manti og Salt Lake City (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Brigham Young lærte at lede de hellige gennem erfaring.

💡 Læs med eleverne »Han hjalp med at lede de hellige ud af Missouri og ind i Illinois« og »Han forberedte sig til at lede« i elevens hæfte, s. 29-30. Få dem til at se efter de kvaliteter, som gjorde Brigham Young til en stor leder. Skriv svarene på tavlen.

Tal om de udfordringer præsident Brigham Young stod overfor efter profeten Joseph Smiths død. Bed eleverne om at skrive så mange af hans udfordringer på tavlen, som de kan. Disse udfordringer omfattede:

- At sørge for enhed og orden i Kirken i de måneder og år, der fulgte martyriet.
- Forberede de hellige på at drage vestpå – bygge vogne, samle udstyr, studere landkort etc.
- Beskytte de hellige indtil de var klar til at drage vestpå.
- Færdiggøre templet i Nauvoo og forordne ordinancerne der.
- Forlade Nauvoo.
- Bosætte de hellige i Winter Quarters.
- Rekruttere mænd, på opfordring af den amerikanske regering, som skulle kæmpe i krigen mod Mexico (Mormonbataljonen).
- Organisere Israels hær på deres rejse mod vest (se L&P 136), lede det første kompagni til Saltsødalen og udvikle et system, som kunne hjælpe tusinder af hellige med at drage vestpå.
- Oprette flere end 350 bosættelser over hele det vestlige Nordamerika.
- Sendte missionærer til mange nationer for at forkynde evangeliet.
- Håndtere de politiske problemer, der var ved oprettelsen af Utah-territoriet.
- Bygge Endowment House i Salt Lake City og et tempel i St. George og påbegynde bygningen af tre andre templer.
- Forbedre forholdet til indianerne og undervise dem i evangeliet.

Bed eleverne om at nævne nogle af de tidlige oplevelser, der kan have hjulpet Brigham Young med at udvikle evner og færdigheder til at møde disse udfordringer. Påmind om nødvendigt eleverne om, at disse oplevelser kan være:

- Trofast efterlevelse trods apostasi i Kirtland, Far West og Nauvoo.
- Tjeneste som medlem af De Tolv Apostles Kvorum i ni år, seks år som seniorapostel; modtagelse og brug af alle præstedømmets nøgler.
- Udvikling af en stærk arbejdsmoral i hans ungdom samt færdigheder inden for træarbejde og erhvervslivet.
- Tjeneste inden for Zions hær og Nauvoolegionen.
- Modtagelse af hans begavelse fra profeten Joseph Smith.
- Hjalp Joseph Smith med hans flugt fra Kirtland tidligt i 1838 og hjalp de hellige med at bosætte sig i Far West i Missouri.
- Hjalp tusinder af hellige med evakueringen fra Missouri til Illinois i vinteren 1839 og tidligt i foråret 1840, mens profeten var fængslet i Liberty.
- Hjalp med de helliges bosættelser i det nordlige Missouri.
- Tjente ti år på missioner i de østlige stater, i Canada og Storbritannien.
- Rådføring med Joseph Smith om flytningen vestpå.
- Deltog i opførelsen af templerne i Kirtland og Nauvoo.

Mormonbataljonen var en velsignelse for de hellige.

 Hvis det er muligt, så lad eleverne slå op på kort 6 »Kirken rykker mod vest« i deres tre-i-ener og find Mormonbataljonens rute. Bed eleverne om at finde området mellem indianerterritoriet ved siden af Missouri samt området mod vest, som er anført som »Mexico.« Fortæl, at både Texas og Mexico gjorde krav på dette område. Forklar, at efter USA havde annekteret Texas i 1845, var der uenighed om dette område og andre relaterede sager, som resulterede i krig mellem de forenede stater og Mexico.

Læs og drøft »Mormonbataljonen blev organiseret« i elevens hæfte, s. 31-32, og bed eleverne om at finde årsager til, at præsident Brigham Young bad så mange mænd om at forlade deres familier på et tidspunkt, hvor de forberedte sig på den lange rejse mod vest. Spørg derpå eleverne:

- Hvordan kan beslutningen om at danne Mormonbataljonen have været svær for Kirkens medlemmer, efter pøbelen havde forfulgt og fordrevet de hellige fra deres hjem?
- På hvilke måder kom Mormonbataljonen de sidste dages hellige til gode?

Brigham Young advarede de hellige mod at søge efter hurtig rigdom.

 Oplæs en annonce med en »tjen hurtige penge«-idé og spørg eleverne, hvorfor vi advares mod sådanne besnærende tilbud. Eller vis nogle mønter og spørg, hvordan begæret efter rigdom kan få en person til at gøre tåbelige ting. Fortæl eleverne, at et af de store problemer præsident Brigham Young stod overfor var, at mange af de hellige havde et stærkt ønske om at søge guld i Californien. Han følte, at begæret efter guld ville ødelægge de trofaste hellige.

Læs de følgende udtalelser af præsident Young:

»Vi er ikke ivrige efter at skaffe guld; hvis vi kan skaffe det ved at dyrke kartofler og hvede, er det i orden. »Er det muligt at gøre sig rig ved at spekulere?« Det ønsker vi ikke at gøre. »Kan I blive rige ved at tage til guldminerne?« Vi er lige midt i dem. »Hvorfor graver I ikke guldet op af jorden?« Fordi det demoraliserer ethvert samfund eller nation på jorden at give dem alt det guld og sølv, som deres hjerte ønsker, det vil undergrave enhver nation. Men giver man dem derimod jern og kul, godt hårdt arbejde, rigeligt at spise, gode skoler og god lære gør man dem til et sundt, velhavende og lykkeligt folk« (*Discourses of Brigham Young*, s. 298).

»Den største frygt jeg nærer for dette folk er, at de vil blive rige i dette land og glemme Gud og hans folk og blive lade og smide sig selv ud af Kirken og havne i helvede. Dette folk kan modstå overfald, røveri, fattigdom og alle former for forfølgelse og stadig være trofaste. Men min største frygt for dem er, at de ikke kan modstå rigdom; og alligevel må de prøves med rigdom, for de vil blive det rigeste folk på denne jord« (James S. Brown, *Life of a Pioneer*, 1900, s. 122-123).

Spørg eleverne:

- På hvilken måde kunne de helliges karakter blive påvirket ved at drage ud for at søge efter guld i Californien frem for at arbejde derhjemme på de nyetablerede bosættelser?
- Hvorfor ville Kirkens medlemmer finde det vanskeligere at være rige end at udholde »pøbel, røverier, fattigdom og alle slags forfølgelser?«

Mellem 1856 og 1860 ankom mange hellige til Great Basin med håndkærre.

💡 Bed en elev om at beskrive og forklare brugen af en pionerhåndkærre. Spørg eleverne om, hvorfor pionererne begyndte at bruge håndkærre.

Præsident Brigham Young forsøgte at finde en måde at reducere omkostningerne på ved at bringe Kirkens fattige medlemmer over sletterne til Utah. Han besluttede, at de hellige skulle lægge deres nødvendige forråd i en håndkærre og gå til dalen. Med håndkærre behøvede pionererne ikke at fodre og røgte okser og spænde dem for kostbare vogne. Pionererne kunne gå hurtigere end okserne, så håndkærre-kompagnier var i stand til at rejse hurtigere end vogntog. I 1856 ankom de tre første håndkærre-kompagnier, som havde rejst hurtigt og godt til Saltsødalene og blev modtaget af messingorkestre og tilråbende menneskemængder. Uheldigvis var de næste to kompagnier, som blev ledet af James G. Willie og Edward Martin, kommet sent af sted og blev fanget i tidlige vinterstorme.

Forklar, at præsident Brigham Young i denne krisesituation udviste sin store tro på, at religion må være praktisk. Han forstod, at Herren ofte besvarer vore bønner om hjælp gennem andre mennesker. Da præsident Young hørte om den tilstand, som Martins og Willies håndkærrekompagni var i, gav han de hellige, som var samlet til generalkonference, følgende formaning:

»Emnet vil være – at få dem hertil ...

I dag kontakter jeg biskopperne, jeg vil ikke vente til i morgen eller overmorgen, om tres gode forspand af muldyr og tolv eller femten vogne ...

Jeg vil sige til jer alle, at jeres tro, religion og trosbekendelser ikke vil frelse én eneste af jer i vor Guds celestiale rige, medmindre I efterlever sådanne principper, som jeg nu underviser jer i. Tag ud og få de folk, som nu befinder sig på sletterne, sikkert frem« (*Journal of Discourses*, 4:113).

Fortæl eleverne, at Willie-kompagniet efter at have fået hjælp fuldførte deres rejse den 9. nov. 1856, efter de havde lidt store tab (67 døde). Martin kompagniet kom senere frem den 30. nov., efter at have lidt endnu større tab af menneskeliv (135-150 døde). Begge grupper var blevet reddet af omsorgsfulde sidste dages hellige med over 100 vognlæs fulde af mad og tøj. Spørg eleverne:

- Hvad lærer vi fra præsident Brigham Youngs tro på, at religion bør være praktisk?
- Hvordan kan vi i vores eget liv udvise den samme ånd som dem, der reddede håndkærrekompagnierne?

Misforståelser og forfølgelse fulgte de hellige vestpå.

💡 Spørg eleverne om, hvad de tror, der udgjorde de største udfordringer for pionererne, efter de var draget mod vest – naturen eller andre mennesker? Drøft årsager eller forklaringer på deres svar.

Forklar at forfølgelse, konflikter og rygter om illoyalitet over for regeringen i USA plagede de hellige gennem det meste af 1800-tallet. I 1857 blev de sidste dages hellige fx overrasket over at finde ud af, at en hær var på vej mod Utah for at knuse et »Mormonoprør.« Efter at have modtaget falske efterretninger fra vrede embedsmænd i territoriet udpegede forbundsregeringen en ny guvernør og sendte ham til Utah med en hær på 2500 soldater for at erstatte Brigham Young. Efter at have lidt forfølgelse i Missouri og Illinois vidste Kirkens medlemmer og ledere ikke, hvad de kunne forvente fra denne hær. Faktisk var der nogle i hæren, som ikke udelukkende anså det for deres opgave at ledsage en ny guvernør; de regnede fuldt ud med en krig for at sætte en stopper for mormonismen.

Præsident Brigham Young og andre kirkeledere reagerede på truslen ved at forberede bosætterne i Utah-territoriet på, at de skulle forsvare deres hjem og samfund. De sendte små angrebsgrupper ud for at forsinke hæren ved at genere den og afbrænde dens forrådskolonner. Disse angrebsgrupper havde fået strenge ordrer om ikke at udgyde blod. Den militante aktion og de helliges modstand blev kendt som »Utahkrigen.«

De helliges taktik med at forsinke hæren lykkedes, og tvang den til at tilbringe en jammerlig vinter i det vestlige Wyoming under kommando af oberst Albert Sidney Johnston. Forhandlinger fandt sted i løbet af vinteren ved hjælp af Thomas Kane, en ven af Kirken. Den nye guvernør, Alfred Cumming, kom til Salt Lake City uden hæren for at rådføre sig med Brigham Young.

I foråret 1858 evakuerede Kirkens ledere de hellige fra det nordlige Utah fra deres hjem og flyttede dem sydpå. Nogle få mænd blev udpeget til at blive tilbage for at brænde de tomme huse ned til grunden, hvis det blev nødvendigt, snarere end at lade de føderale soldater tage dem i besiddelse. Stedet for opførelsen af templet i Salt Lake blev udjævnet og tildækket med jord, så det lignede en pløjemark. Som resultat af fredsforhandlingerne passerede hæren gennem Salt Lake City og oprettede Camp Floyd, ca. 60 km sydvest for Salt Lake City. De hellige vendte tilbage til deres hjem i sommeren 1858. Hæren forblev på Camp Floyd, til den blev trukket tilbage i 1861.

Bed eleverne om at nævne måder, hvorpå præsident Brigham Youngs lederskab, karakteristika og personlighed blev afspejlet i hans reaktion på ankomsten af oberst Johnstons hær.

Forklar at præsident Young den 18. oktober 1861, efter den amerikanske borgerkrig var brudt ud mellem de nordlige og sydlige stater, tog muligheden for at påminde regeringens embedsmænd om, at de hellige stadig var loyale. Landtelegrafene var lige blevet færdige, og Brigham Young fik muligheden for at sende den første meddelelse fra vest til øst over den nye telegraflinje. I meddelelsen, han sendte, stod der bl.a. »Utah har ikke løsrevet sig, men står fast bag forfatningen og lovene i vores engang så velsignede land« (Edward Henry Anderson, *Life of Brigham Young*, 1893, 140-141).

Brigham Young tjente som præsident for Kirken i over 30 år.

- 💡 Lad eleverne drøfte på hvilke måder de hellige kunne være påvirket af dødsfaldet af Kirkens præsident, som havde tjent i over 30 år. For mange unge mennesker og nyomvendte var præsident Brigham Young den eneste profet, de havde kendt til. Mange så i ham enestående egenskaber, som gjorde ham til noget særligt for dem. Hans råd til de hellige i den periode, han var præsident, tog hånd om mange af livets aspekter. Læs følgende udtalelser af præsident Young og drøft med eleverne, hvorfor disse lærdomme er relevante for os i dag.

At blive stor i Guds øjne:

»Hvis I ønsker at være blandt de største i Guds rige, må I være gode ... Ingen mand eller kvinde i dette rige, som Herren den almægtige atter har stiftet på jorden, kan blive stor uden at være god – uden at være fuldt retskaffen, trofast i sin forvaltning og fuld af kærlighed og gode gerninger. Hvis de ikke indretter deres liv på at gøre alt det gode, de kan, vil de blive frataget deres forventning om storhed ... Igen må du ofre (hvis man kan kalde det således) enhver følelse, du besidder på jorden for at fremme Guds rige på jorden ... Husk, at ingen jordisk ting må stå imellem dig og din kaldelse og pligt« (Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 24. juli 1854, s. 8, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver).

Formålet med guddommelig åbenbaring:

»Denne kirke er blevet ledet ved åbenbaring, og medmindre vi forsager Herren fuldstændigt, således at præstedømmet bliver taget fra os, vil den altid blive ledet ved åbenbaring. Spørgsmålet opstår hos nogle om, hvem har ret til åbenbaring? ... Ethvert medlem har ret til at modtage åbenbaring vedrørende dem selv ... Det er selve kernen i den levende Guds kirke til alle jordens tider« (»October Conference Minutes«, *Times and Seasons*, 15. okt., 1844, s. 682-683).

Genoprettelsens nøgler:

»Dette folk antager, at vi er i besiddelse af alle ordinancerne til liv og frelse ... Men det er ikke tilfældet. Vi har i vores besiddelse alle de ordinancer, der kan administreres i kødet, men der findes andre ordinancer og administrationsformer, som må administreres uden for denne verden ... Jeg vil blot nævne én.

Vi har ikke, og vi kan heller ikke få den her – ordinancen for og nøglerne til opstandelse ... Der er mange andre. Vi har myndigheden til råde over, ændre og forandre elementerne, men vi har ikke modtaget myndigheden til at organisere de oprindelige elementer, eller bare at få et græsstrå til at gro ...

En anden ting: Vi har ikke magten til i kødet at skabe og frembringe eller danne en ånd ...

Vi kan ikke, mens vi er i kødet, modtage nøglerne til at danne og forme riger og organisere materie, for det er hinsides vores evne og kald, hinsides denne verden« (*Discourses of Brigham Young*, s. 397-398).

Når du afslutter denne lektion, kan du måske bruge følgende beskrivelse af præsident Brigham Young, givet af Benjamin F. Johnson:

»Hans store påvirkning som leder syntes at ligge i hans hurtige dømmekraft, hans rede beslutninger og rette dom, at sætte mennesker og ting i deres rette sammenhæng og til deres bedste anvendelse; mens hans intuitive magnetisme, hans venlige sympati og ømhed, hans ædle optræden som bror, ven og mand ... indgød tillid, respekt og kærlighed hos alle, som virkeligt kendte ham ...

Jeg kender ham som pioner, foregangsmand og en sand ven af uddannelse, og selvom han ikke selv var kulturelt formet af skolegang eller forfinet af klassisk uddannelse, var han alligevel af natur meget kultiveret og forædlet både i vane, væremåde og samtale, og ingen kunne omgås ham uden at blive imponeret af hans forædlende indflydelse. For så vidt musik og teater medvirker til at civilisere og opløfte eller definere samfund, bør ære tilfalde Brigham Young, som var foregangsmand til fremme og dannelse af dette midt i hjertet af den amerikanske ørken. ...

Men vi bør ikke glemme, at Brigham Young var leder for et folk, der blev drevet foran en grusom og hjerteløs pøbels kanoner og bajonetter. Et folk, som måtte flygte tværs over Mississippi om vinteren og efterlade deres hjem uden mulighed for at skaffe føde eller klæder; frarøvet alt det, de ikke kunne bære, og de vidste ikke, hvor de kunne tage hen. Nu hvilede ansvaret for at redde livet for de mange tusinde på Brigham Young. Han måtte finde transportmuligheder, finde en vej og rydde den, sørge for at alle fik mad, og så beskytte dem mod tomahavker, fra at blive skalperet og fra kugler. Da de kom til dalene, skulle der udmåles jordlodder, formuleres love og folket skulle vejledes om, hvordan man redder en smule af afgrøden fra sværme af fårekylinger og græshopper, der hærgede deres marker« (Benjamin F. Johnsons brev til George S. Gibbs, s. 16, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver).

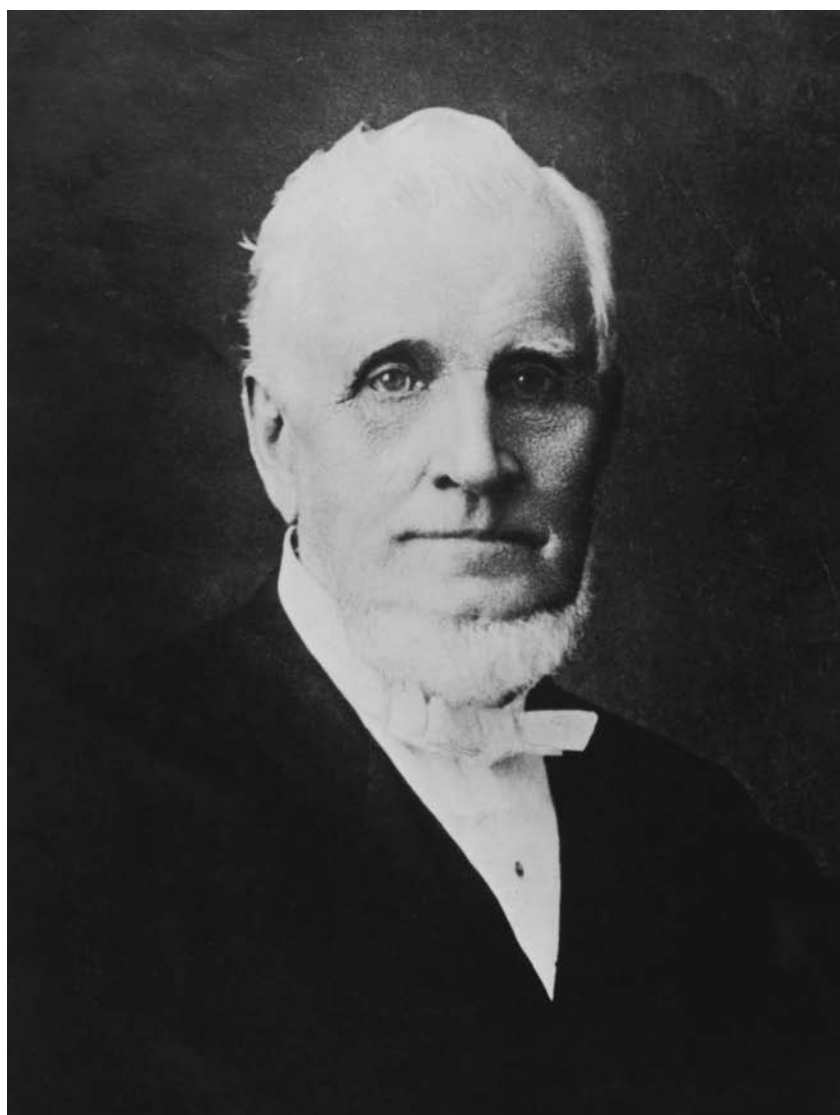
Spørg eleverne:

- Hvilke imponerede egenskaber ser I i præsident Brigham Young?
- Hvilke af præsident Youngs belæring har gjort indtryk på jer?
- Hvordan vil I anvende disse lærdomme i jeres liv?

KAPITEL 3

John Taylor

KIRKENS TREDJE PRÆSIDENT

© IPI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

John Taylor blev født den 1. nov. 1808 i Milnthorpe i Westmoreland i England, som søn af James og Agnes Taylor. Han var det andet af 10 børn. Da John Taylor blev født, var Joseph Smith næsten tre år gammel, Brigham Young var 7 år gammel og Wilford Woodruff var næsten to år gammel. John Taylor var næsten 12 år gammel på tidspunktet for det første syn, og han var en ung mand på 21, da Mormons Bog blev udgivet.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

John Taylor var forudordineret til at lede Kirken.

💡 Spørg eleverne om de ved, hvor John Taylor blev født. John Taylor blev født den 1. nov. 1808 i Milnthorpe i Westmoreland i England, som søn af James og Agnes Taylor. Han opvoksede i en familie med 10 børn, han havde syv brødre og to søstre. Han er hidtil den eneste profet i denne uddeling, som er født uden for USA.

Bed eleverne om at slå op på Jer 1:5, og bed en elev om at læse det op. Spørg:

- Hvad kan vi lære fra dette skriftsted om vor himmelske Faders viden om sine børn, før de bliver født?
- Hvordan gælder Guds forudviden for en mand som John Taylor og for andre af Kirkens ledere?

Læs følgende udtalelse af profeten Joseph Smith:

»... hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til« (Joseph Fielding Smith, 1976, s. 365).

Som ung mand lærte John Taylor at arbejde hårdt, og han udviklede en dyb ærbødighed for Gud.

💡 Bed eleverne om beskrive en vane, holdning eller et mål, som de havde tidligt i livet, som fortsat påvirker dem.

Forklar, at da John Taylor var elleve år, flyttede hans far familien til en lille gård i Hale i Westmoreland i England. John gik i skole der og arbejdede på gården i tre år. Da han var 14 år, kom han i lære som bødker i Liverpool og begyndte at lære at lave tønder og fade. Da den forretning gik ned omkring et år senere, flyttede han til Penrith i Cumberland, hvor han lærte at dreje i træ. I løbet af de næste fem år blev han mester i at dreje træ.

Forklar, at John Taylors hårde arbejde og tidlige erfaringer kom ham til gode gennem hele hans liv. Udover at arbejde hårdt og udvikle fysiske færdigheder, voksede han åndeligt og forberedte sig på at modtage det genoprettede evangelium. Læs følgende og bed eleverne om at se efter kvaliteter hos John Taylor, som forberedte ham på evangeliet:

»I sin barndom og ungdom havde han ... en dyb ærbødighed for Gud; hos ham var det en intuition, og han frygtede intet mere end at støde Gud.

Da han var omkring 16 år, hørte han om metodisternes læresætninger, og han fandt større åndeligt lys og styrke i deres belæring end i ... Church of England; han blev metodist. Han var meget oprigtig i sin religiøse overbevisning og meget nidkær efter at lære, hvad han dengang anså for at være sandheden. Fast overbevist om, at »alle gode gaver kommer fra Herren«, bad han ofte i enrum. Det meste af hans fritid blev brugt på at læse Bibelen, teologiske afhandlinger og i bøn. For det sidstnævnte formål søgte han ofte til afsides steder i skove og marker. På det tidspunkt begyndte missionærånden at udvikles i ham. Han opfordrede et par jævnaldrende drenge til at bede med ham, men de svigtede ham snart« (B. H. Roberts, *Life of John Taylor*, 1963, s. 26-27).

John Taylor flyttede til Canada og tog imod det gengivne evangelium.

💡 Bed elever om fortælle, hvordan de eller deres familie hørte om evangeliet. Fortæl, at John Taylor var 16 år gammel, da han forlod Church of England og tilsluttede sig metodistkirken. I 1830 flyttede familien James og Agnes Taylor til Toronto i Canada, og John Taylor blev i Storbritannien for at ordne familiens anliggender. Han sluttede sig til familien i 1832. Da han kom til Canada, mødte John Taylor Leonora Cannon, som han giftede sig med og fortsatte sine aktiviteter hos metodisterne. De og et par andre mennesker i Toronto studerede Det Nye Testamente for at finde en mere uddybende beskrivelse af den oprindelige kirke. De konkluderede efter nogen tid, at alle kirker kom til kort, når det gjaldt den sande kirke, men de indså, at de ikke havde myndigheden til at genoprette den sande kirke.

I foråret 1836 kom ældste Parley P. Pratt, et medlem af De Tolv Apostles Kvorum, til Toronto for at prædike evangeliet. Da ældste Pratt første gang besøgte John Taylor, fandt han ham venlig, men uinteresseret. Over hele byen afviste præster og byens embedsmænd ældste Pratts ønsker om at få et sted at forkynde fra. Efter nogen tid uden nogen tegn på fremgang, besluttede han sig for at forlade Toronto og standse ved John Taylors hus for at sige farvel. På det tidspunkt følte John Taylors nabo sig tilskyndet til at tilbyde ældste Pratt kost og logi og tillod ham at holde møder. Ældste Pratt tog imod tilbuddet og begyndte snart at forkynde for John Taylor og de venner, som han havde studeret Bibelen med.

Gruppen var begejstret for ældste Pratts belæring om tro, omvendelse, dåb, Helligåndsgaven og mange andre principper, som de var bekendt med. Dog var det sådan, at når han talte om Joseph Smith og Mormons Bog, nægtede mange i gruppen at undersøge sagen nærmere.

Læs følgende udtalelse af John Taylor for klassen:

»Her er vi, angiveligt for at søge sandheden. Hidtil har vi fuldt ud undersøgt andre trosretninger og læresætninger og bevist, at de var falske. Hvorfor skulle vi frygte at undersøge mormonismen? Denne mr. Pratt har bragt os mange læresætninger, som stemmer overens med vore egne betragtninger. Vi har udholdt meget og ofret meget for vores religiøse overbevisninger. Vi har bedt Gud om at sende os en budbringer, dersom han har en sand kirke på jorden. Hr. Pratt kom til os under besynderlige omstændigheder, og der er en ting, som gør, at vi bør overveje, hvad han fortæller, han er kommet til os uden pung eller taske, som de tidlige apostle rejste, og ingen af os er i stand til at tilbagevise hans læresætninger ved hjælp af skriften eller logik. Jeg ønsker at undersøge

hans læresætninger og påstand om myndighed og vil være meget glad, hvis nogen af mine venner forener sig med mig i denne undersøgelse. Men vær forvisset om, at jeg vil undersøge sagen alene, hvis ingen vil gøre det med mig. Dersom jeg finder, at hans religion er sand, vil jeg acceptere den uanset, hvad konsekvenserne måtte være; og dersom den er falsk, vil jeg afsløre det« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 37-38).

Forklar, at John Taylor efter denne ligefremme udtalelse begyndte at studere evangeliet mere indgående. Læs derefter følgende udtalelse:

»Efter dette indledte John Taylor en dybdegående undersøgelse af mormonismen. Han nedskrev otte prædikener, som ældste Pratt gav, og sammenlignede dem med skriften. Han undersøgte også beviserne for den guddommelige ægthed af Mormons Bog og Lære og Pagter. »Jeg gjorde det til et regulært arbejde i tre uger«, siger han, »og fulgte broder Parley fra sted til sted«. Resultatet af hans dybdegående undersøgelse var overbevisende, og den 9. maj 1836 blev han og hans hustru døbt. »Jeg har aldrig tvivlet på noget princip i mormonismen siden« var hans kommentar, da han langt senere i livet skulle fortælle om, hvordan han tog imod evangeliet« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 38).

Spørg eleverne:

- Hvordan forberedte studiet af Bibelen John Taylor på ældste Pratts budskab?
- Hvordan kan studium af skriften forberede jer på at modtage dybere sandheder?
- Hvordan kan I følge John Taylors eksempel på at søge efter og forsvare sandheden?

John Taylors omvendelse velsignede livet for hans venner og bekendte.

💡 Bed eleverne om at fortælle om de oplevelser, de har haft eller kender til, hvor en ny undersøger eller nyomvendt til Kirken har fortalt budskabet om det gengivne evangelium til sine venner.

Fortæl, at John Taylor før sin dåb ledsagede ældste Parley P. Pratt på hans første besøg på landet uden for Toronto, Canada. Ældste Pratt fortalte: »Vi besøgte en mr. Joseph Fielding, en ven og bekendt af mr. Taylor« (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 1985, s. 128). Joseph Fielding og hans søstre Mary og Mercy tilsluttede sig snart Kirken. Mary Fielding blev senere gift med Hyrum Smith og blev senere mor til Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident og bedstemor til Joseph Fielding Smith, Kirkens tiende præsident.

Spørg: Hvordan kan det at fortælle om evangeliet til blot en person have stor virkning?

John Taylor forsvarede profeten Joseph Smith.

💡 Bed eleverne om at forestille sig, hvad de ville gøre, hvis de opdagede, at de missionærer, som havde undervist dem, senere fik problemer med deres eget vidnesbyrd. Spørg om, hvad de ville sige til disse tidligere missionærer.

Fortæl eleverne, at John Taylor i marts 1837 tog til Kirtland i Ohio for at møde profeten Joseph Smith. På det tidspunkt havde økonomisk uro fået mange forretninger og finansielle virksomheder til at gå ned. Folk i Kirtland undgik ikke denne økonomiske katastrofe, og mange af Kirkens medlemmer bebrejdede profeten for deres økonomiske tab. Der var en fremherskende stemning af kritik og frafald i

Kirtland. Gennemgå og drøft med eleverne: »Han var en fortaler for profeten Joseph Smith« i elevens hæfte, s. 42-43.

Spørg eleverne: Hvordan hjalp John Taylor ældste Parley P. Pratt med at overvinde hans prøvelser? Bed eleverne om at læse L&P 1:38, før de drøfter følgende spørgsmål:

- Hvad er faren ved at tale dårligt om Herrens profet?
- Hvorfor skal vi især stræbe efter at følge profeten i tider med modgang?

John Taylors motto var »Guds rige eller intet!«

💡 Spørg eleverne om nogen af dem har et personligt eller et familiemotto. Få dem til at fortælle klassen om deres motto.

Spørg: Hvordan kan et motto hjælpe os med at fokusere på vores mål i livet?

Skriv på tavlen: *Guds rige eller intet!* og forklar, at dette var John Taylors motto.

Spørg: Hvad fortæller dette motto jer om John Taylor?

Giv dem et øjeblik til at overveje og lave et motto, der er værd at have. Det kan omfatte en del af deres yndlingsskriftsted. Bed eleverne om at fortælle, hvad deres motto er.

John Taylor udviste stort mod i forkyndelsen af evangeliet.

💡 Spørg eleverne, om de nogensinde har været i en situation, hvor de følte sig forlegne eller truet ved at fortælle om evangeliet. Fortæl dem, at John Taylor var i en sådan situation, da han forberedte sig på at prædike evangeliet nær ved Columbus i Ohio i 1837. Da Kirkens medlemmer fandt ud af, at de lokale borgere havde til hensigt at dyppe ham i tjære og rulle ham i fjer efter mødet, blev John Taylor rådet til at aflyse mødet, men det gjorde ham blot mere opsat på at prædike. Fortæl følgende om hans oplevelse:

John Taylor begyndte med at tale kort om den amerikanske tradition for frihed og om privilegiet af at have »retten til at tænke, tale, skrive; og til at stemme på dem, som skal regere ... og retten til at tilbede Gud« tilkæmpet af »ædle fædre, som frem for at bøje sig for tyranners befaling gav deres liv som pant, og deres formue og ukrænkelige ære for at sprænge disse lænker, for selv at nyde frihed og give deres efterkommere den i arv eller dø for kampen for den.« Derefter erklærede han:

»Jeg er blevet fortalt, at I har til hensigt at dyppe mig i tjære og rulle mig i fjer på grund af min religiøse opfattelse. Er det den velgerning, som I har arvet fra jeres forfædre? Er det den velsignelse, de erhvervede med deres dyrebare hjerteblod – dette jeres frihed? I så fald har I nu et offer, og vi vil have et offer til frihedsgudinden.« Så rev han sin vest op og sagde: »Mine herrer, kom med jeres tjære og fjer, jeres offer er klar. I frihedens forsvarere i fordums dage: Se jeres vanartede sønners gerninger! Kom an, mine herrer! Kom,« siger jeg, »jeg er klar!«

Ingen rørte sig eller sagde noget. Der stod han i sin fulde højde, fattet men udfordrende – herre over situationen.

Efter et stykke tid fortsatte han sin tale og forkyndte med stor frimodighed og kraft i tre timer.

Efter han havde endt sin tale, kom flere af de ledende indbyggere op og udtrykte deres glæde over det, de havde hørt, og afviste på vegne af de lokale enhver

hensigt om at dyppe ham i tjære og rulle ham i fjer; men brødrene holdt fast på, at det var pøbelens hensigt, og at tjæren og fjerene var fremskaffet; men de var blevet skræmt til tavshed af ældste Taylors frimodighed« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 54-55).

Spørg: Hvorfor tror I, at pøbelen besluttede sig for ikke at dyppe John Taylor i tjære og rulle ham i fjer?

Bed eleverne om at fortælle om de oplevelser, de eller deres venner eller familie har haft, når de stod modigt frem omkring deres tro.

John Taylor blev ordineret som apostel og kaldet til at tjene på en mission i England.

💡 John Taylor blev ordineret som apostel i december 1838 og sidst på sommeren i 1839 forlod han sit hjem for at tjene på mission i England sammen med andre medlemmer af De Tolvs Kvorum. I tiden dér underviste ældste Taylor i Irland, Skotland, Liverpool (England) og de omkringliggende områder. På Isle of Man havde han det privilegium at undervise i den by, hvor hans hustru (Leonora Cannon) var blevet født.

Hvor end han underviste, hjalp John Taylor folk med at forstå, at den genoprettede Kirke var en opfyldelse af profeti. Bed en elev om at læse John Taylors udtalelse op fra »Han aflagde rapport til de britiske hellige om missionen« i elevens hæfte, s. 46. Fremhæv hans taknemmelighed for evangeliet og privilegiet af at forkynde det. Bed klassen om at udtrykke tilsvarende følelser, de måtte have haft, da de skulle til at afslutte deres mission.

John Taylor vidnede om Joseph og Hyrum Smiths martyrium.

💡 Bed eleverne om at læse og overveje L&P 135:1-3. Spørg dem, hvorfor de tror, at det er vigtigt at have en øjenvidneberetning om profeten Joseph Smiths og hans bror Hyrums død. Bed en elev om at læse følgende udtalelse af John Taylor:

»Jeg sad henne ved et af de vinduer i fængslet, der vendte ud mod vejen, da jeg så en gruppe mænd med tilsværtede ansigter komme rundt om hjørnet på fængslet på vej mod trappen. De andre brødre havde set det samme, for da jeg gik hen mod døren, stod broder Hyrum Smith og dr. Richards allerede lænet mod den ... Mens de stod således, troede pøbelen, der var kommet op ad trappen og prøvede på at åbne døren, åbenbart, at døren var låst, og affyrede et skud gennem nøglehullet, hvorved dr. Richards og broder Hyrum sprang tilbage fra døren med deres ansigter vendt imod den. Lige efter fløj en anden kugle gennem dørpanelet og ramte broder Hyrum i ansigtet på venstre side af næsen og trængte gennem ansigtet og hovedet. I det samme fløj en ny kugle ind udefra og trængte ind i hans ryg ... Da denne kugle ramte ham, faldt han straks ned på ryggen, og udbrød, da han faldt: »Jeg er dødsens!« Han bevægede sig aldrig mere.

Jeg skal aldrig glemme den dybe følelse af sympati og agtelse i broder Josephs ansigt, da han nærmede sig Hyrum, og lænende sig ind over ham udbrød: »Åh min stakkels, kære broder Hyrum!« Han rejste sig dog straks og sprang sikkert og hurtigt, med et beslutsomt udtryk i ansigtet hen mod døren, trak seksløbereren efterladt af broder Wheelock op fra sin lomme, åbnede døren på klem

og affyrede pistolen seks gange ... Jeg havde en kraftig stok i valnøddetræ i hånden, som broder Markham havde medbragt og efterladt, som jeg havde grebet, så snart jeg så pøbelen nærme sig, og mens broder Joseph affyrede pistolen, stod jeg tæt bagved ham. Så snart han havde affyret den, trådte han tilbage, og jeg tog straks hans plads ved døren, mens han tog den plads, jeg havde, mens han skød. Broder Richards havde på det tidspunkt en knastet spadserestok i hånden, som tilhørte mig, og stod ved siden af broder Joseph lidt længere væk fra døren i en skæv vinkel tilsyneladende for at undgå ildregnen fra døren. Broder Josephs affyring fik vore angribere til at stoppe op et øjeblik. Snart efter skubbede de dog døren yderligere op og stak deres pistoler frem og affyrede dem ind i rummet, hvor jeg afparerede dem med min stok, så kuglerne gik i en anden retning.

Det var bestemt en forfærdelig scene. Flammer fra munden så tykke som min arm passerede mig, når disse mænd skød, og uvæbnede som vi var, syntes det at være den sikre død. Jeg husker, at jeg følte, at min sidste time var kommet, men jeg kan ikke komme i tanke om nogen anden kritisk situation, hvor jeg har været mere rolig, uanfægtet, energisk og handlede mere prompte og beslutsomt. Det var langt fra behageligt at være så tæt på munden af de skydevåben, da de udspyede deres flydende flammer og dødbringende kugler. Da jeg var i gang med at afparere disse pistoler, sagde broder Joseph: »Det er rigtigt, broder Taylor, afparér dem så godt du kan.« Det var de sidste ord, jeg hørte ham sige på denne jord ...

Efter at have afpareret pistolerne i nogen tid, som nu kom længere og længere ind i rummet, og ikke efterlod noget håb om flugt eller beskyttelse, da vi nu var ubevæbnede, forekom det mig, at vi måske havde nogle venner udenfor, og at der kunne være en mulighed for at flygte i den retning, men der syntes ikke at være nogen ... Jeg sprang hen mod vinduet, som var lige ud for fængslets dør, hvor pøbelen stod, og var nu også udsat for skud fra Carthage Greys, som stod 50 meter væk. Vejret var varmt; vi havde alle taget vores jakker af, og vinduet var åbnet for at lukke luft ind. Da jeg nåede hen til vinduet, og var ved at hoppe ud, blev jeg ramt midt i låret af en kugle fra døren, som ramte knoglen og fladede ud til størrelsen på en kvart dollar og fortsatte derpå gennem kødet, til den var knapt en centimeter fra at komme ud på den anden side ... Jeg faldt om i vindueskarmen og råbte: »Jeg er ramt!« Uden kræfter til at bevæge mig, kunne jeg mærke, at jeg var ved at falde ud af vinduet, men straks blev jeg skubbet ind af en på det tidspunkt uvis årsag ... Så snart jeg havde kræfter til at bevæge mig, kravlede jeg ind under sengen, som stod i hjørnet af værelset ikke så langt fra vinduet, hvor jeg havde fået mit sår. På vej hen under sengen, blev jeg såret tre andre steder; en kugle gik ind lidt under det venstre knæ og kom aldrig ud; en anden gik i min venstre arm lige over håndleddet og passerede videre forbi leddet og ind i den kødfulde del af hånden lidt over det øverste led på min lillefinger. En anden ramte mig i min venstre hofte og lavede et åbent sår på størrelse med min hånd, og sendte partikler af kød og blod op ad væggen ...

Det så ud til at straks efter mit forsøg på at hoppe ud af vinduet, havde Joseph gjort det samme ... Det første jeg hørte var et råb om, at han var hoppet ud af vinduet. Der fulgte et ophold i skyderiet, pøbelen styrtede ned af trapperne og dr. Richards gik hen i vinduet ...

Snart efter kom dr. Richards hen til mig og fortalte, at pøbelen var flygtet hovedkuls og bekræftede på samme tid den værste frygt, at Joseph var død. Jeg fik en trist, ensom og modbydelig følelse ved nyheden. Når jeg tænkte over, at vores ædle leder, den levende Guds profet, var faldet, og at jeg havde set hans bror i dødens kolde favntag, syntes det som om, der var tomt eller et tomrum i menneskeheden verden og en mørk og dystert afgrund i riget, og at vi var ladet alene. Hvor ensom var denne følelse ikke! Hvor kold, gold og trøstesløs! ... Vi var efterladt uden hans hjælp som vores kommende vejleder i åndelige og timelige ting og i alt vedrørende denne verden og den næste, havde han talt for sidste gang på jorden« (*The Gospel Kingdom*, udv. G. Homer Durham, 1943, s. 359-362).

Spørg eleverne:

- Hvad var den »uvisse årsag« som forhindrede, at John Taylor faldt ud af vinduet? (En kugle ramte John Taylors ur og skubbede ham tilbage i rummet).
- Hvordan kan medlemmer af Kirken i dag på behørig vis anerkende og mindes begivenhederne den 27. juni 1844?
- Hvad er jeres følelser, når I hører John Taylors beretning om Josephs og Hyrum Smiths martyrium?
- Hvilke årsager kan I se til, at John Taylors liv blev reddet på mirakuløs vis på dette tidspunkt? (Han var forudordineret til at blive profet. Han udgjorde et andet vidne om martyriet).

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Præsident Brigham Young døde i 1877 efter at have præsideret over Kirken i 33 år. I den periode var mange mennesker blevet født ind i Kirken, og mange andre havde tilsluttet sig Kirken. Disse mennesker kendte kun præsident Young som leder af Kirken. Hans lederskab havde styrket medlemmer i mange svære prøvelser. Da Brigham Youngs jordiske gerning var fuldført, overtog John Taylor hans plads med at lede Kirken.

I de første tre år efter Brigham Youngs død, ledte John Taylor Kirken som præsident for De Tolv Apostles Kvorum. I 1880, da han blev præsident for Kirken, var medlemstallet oppe over 133.000 med 23 stave, 10 missioner og et tempel i St. George i Utah (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

I 1884 indviede præsident Taylor templet i Logan. Han gik i eksil i 1885 for at undgå forfølgelse på grund af flerkoneri. I 1887 vedtog den amerikanske regering Edmund-Tuckler lovene, som øgede forfølgelsen af Kirkens medlemmer på grund af praksis af flerkoneri. Denne lovgivning gjorde regeringen i stand til at konfiskere Kirkens ejendom i et forsøg på at straffe og kontrollere Kirkens medlemmer. Da præsident Taylor døde i 1887, var Kirken vokset til flere end 173.000 medlemmer med 31 stave, 12 missioner og to templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

John Taylor udtrykte sit vidnesbyrd gennem musik.

- 💡 Fortæl eleverne, at John Taylor har skrevet teksten til to af de salmer, der er i den nuværende engelske salmebog: »Go, Ye Messengers of Glory« (*Hymns*, nr. 262) and »Go, Ye Messengers of Heaven« (*Hymns*, nr. 327).

John Taylor troede på, at Herren ville hjælpe de hellige gennem deres trængsler.

- 💡 Forklar, at de hellige led megen modgang både inde- og udefra i den tid, hvor John Taylor var præsident. Mange af Kirkens medlemmer blev fordrevet fra Illinois til Iowa. Senere tog de videre vestpå til Saltsødalen. Fortæl følgende udtalelse af præsident Taylor, som udtrykker hans holdning til prøvelser:

»Hvad mig angår vil jeg sige: »Lad alt ske, som Gud har ordineret det til. Jeg higer ikke efter prøvelser. Jeg higer ikke efter plage. Jeg beder Gud om ikke at lede mig i fristelse, men befri mig fra det onde, thi dit er riget, magten og æren.« Men hvis jordskælvene brøler, lynene glimter, tordenen buldrer og mørkets magter er løs, og ondskabens ånd får lov til at rase, og en ond indflydelse hjemsøger de hellige, og mit liv tillige med deres prøves; så lad det komme, for vi er den højeste Guds hellige, og alt er godt, alt er fred, alt er vel, og det vil det være både i tid og i al evighed« (*Journal of Discourses*, 5:114-115).

»Men jeg higer ikke efter prøvelser. Jeg ønsker ikke at lægge det mindste i vejen for nogen; og dersom jeg kender mig selv, ønsker jeg ikke at såre noget menneske under himlen, eller krumme et hår på nogens hoved. Jeg ønsker at gøre godt mod alle. Dette er de følelser, den ånd som evangeliet har indgydt i mit bryst, og den ånd, som Gud indgyder i brystet hos alle mine brødre. Og dersom mænd vil vælge en upassende kurs, en ond vej, falder det på deres egne hoveder.

Jeg tænkte tidligere, at dersom jeg var Herren, ville jeg ikke lade folk lide og få så mange prøvelser, som de får. Men jeg har skiftet mening med hensyn til dette. Nu tænker jeg, at dersom jeg var Herren, så ville jeg gøre som han, fordi det renser den ondskab og det fordærv bort, som sværmer om de hellige som fluer om sukker« (*The Gospel Kingdom*, udv. G. Homer Durham, 1943, s. 332-333).

Spørg eleverne:

- Hvilken styrke kan der komme ved at overvinde prøvelser?
- Hvordan kan folk vende prøvelser og lidelser til en positiv oplevelse eller velsignelse?

John Taylor rejste til Saltsødalen i 1847.

💡 Bed eleverne om at se på billedet af John Taylors hjem i Nauvoo i Illinois, s. 45 i elevens hæfte. Spørg dem, hvordan de tror, at John Taylor og andre kunne finde styrke til at efterlade så smukke hjem.

Lad eleverne se på kortet på side 33 i elevens hæfte. Forklar, at John Taylor ikke oprindeligt var en del af det første pionerkompagni, men han blev udvalgt af præsident Brigham Young til at organisere de hellige ved Winter Quarters til at følge fortroppen senere på året. Ved slutningen af juni 1847 begav en gruppe på 1.533 personer med 600 vogne sig på march vestpå under ledelse af ældsterne Parley P. Pratt og John Taylor. Da de drog vestpå, mødte de folk fra det første kompagni, som havde nået dalen og var på vej tilbage til Winter Quarters. Fortæl eleverne om følgende hændelse, som viser ældste Taylors ukuelighed og gode væsen selv under pres:

»Den morgen, hvor ældste Taylors gruppe mødte de tilbagevendende pionerer, var der snestorm. Himlen var mørk og det klare solskin, de havde nydt uden en sky i ugevis, var ude af syne, og sneen faldt i tommemål. Sne! Og så i september! Hvilket klima var de på vej ind i? Hjertet sank i brystet på flere af dem, og udsigterne var dystre. Men det, som skabte frygt hos de forskræmte, fik bare ældste Taylor til at le. Han bad dem om at være ved godt mod og foreslog grinende at forsikre livet for alle i hele kompagniet for 5 dollars per person« (B.H. Roberts, *Life of John Taylor*, 1963, s. 90).

Forklar, at dette kompagni ankom til Saltsødalen den 5. oktober 1847, og ældste Taylor begyndte straks at bygge et hjem til sin familie. Han byggede huset færdigt i december 1847. Mindre end to år senere blev han kaldet til at tjene på mission i Frankrig og Tyskland.

Spørg: Hvad kan vi lære fra John Taylors liv om prioritere det at tjene på mission?

Han brugte sine talenter på at forsvare troen.

💡 Bed eleverne om at beskrive nogle af deres talenter. Spørg så: På hvilke måder kan I bruge jeres talenter til at tjene Herren og dele budskabet om evangeliet?

Forklar, at John Taylor var blevet velsignet med et stort talent for at skrive. Kort tid efter, at han var kommet hjem fra en mission i Frankrig og Tyskland, blev ældste Taylor valgt til Utahs lovgivende forsamling. I sommeren 1854 blev han udpeget til at tage til New York og præsidere over missionen i de østlige stater.

Gennemgå »Han tog på mission som trykker i New York City« i elevens hæfte, s. 50. I New York City udgav han fra februar 1855 til september 1857 avisen, *The Mormon*,

som forsvarede de hellige. Ældste Taylor hjalp med at rette fejlopfattelser østpå om de hellige. Han vendte tilbage til Utah i august 1857, fordi en føderal hær rykkede frem mod Salt Lake City.

Læs sammen med eleverne præsident Brigham Youngs kompliment af ældste Taylors avis i det sidste afsnit af »Han tog på mission som trykker i New York City« i elevens hæfte, s. 50.

Spørg: Hvordan påvirker det, der skrives og udgives om Kirken, missionærbestræbelserne rundt omkring i verden?

Hvis Kirken for nylig er blevet nævnt i en lokal avis, så spørg eleverne, om de lagde mærke til artiklen, og bed dem om at udtrykke deres mening om den.

Fortæl eleverne, at du lige vil nævne en liste over nogle titler, som John Taylor har skrevet. Denne liste vil hjælpe dem til at påskønne alt det, han bidrog med på et tidspunkt, hvor Kirken havde brug for en stærk røst som modstød til de mange negative artikler i aviserne.

Han var redaktør for tre aviser, der blev trykt i Nauvoo i Illinois – i tre år på *Times and Seasons*, to og et halvt år på *Nauvoo Neighbor* og seks måneder på *Wasp*. Han var også redaktør på *The Mormon* i to og et halv år, en avis, som udkom i New York, samt bidrog en del til aviserne *Etoile de Deseret* i Paris og *Zions Panier* i Hamburg.

Han skrev selv mange værker, inkl. følgende:

- *The Government of God*, Liverpool, 1852.
- *The Mediation and Atonement of Our Lord and Savior Jesus Christ*, Salt Lake City, 1892.
- *Items on Priesthood*, Salt Lake City, 1899.
- *On Marriage, an Official Declaration by John Taylor, President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, Salt Lake City.
- *Three Nights' Public Discussion Between the Reverends C. W. Cleeve, James Robertson, and Philip Carter, and John Taylor of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, at Boulogne-Sur-Mer, France*, Liverpool, 1850.
- »Reply to Colfax« en længere debat mellem John Taylor og vicepræsidenten i USA, Schyler Colfax, om emnet flerkoneri.

Derudover skrev han utallige digte mest om evangeliske emner, holdt bogstavelig talt hundredvis af velpudsede prædikener og præsiderede over Kirken.

Spørg eleverne: På hvilke måder kan I bruge jeres talenter og øvrige evner til at fremme Herrens værk?

I 1875 omrokkede Brigham Young De Tolv.

- 💡 Forklar, at præsident Brigham Young i juni 1875 bekendtgjorde, at ancienniteten i De Tolv Apostles Kvorum ikke skulle være efter alder, men efter medlemstid i kvorummet. Brigham Young følte, at Orson Hyde, der havde været væk fra kvorummet fra 4. maj 1839, skulle have anciennitet efter hans genindsættelse den 27. juni 1839 og ikke efter den første ordination i 1835. På samme måde blev Orson Pratts anciennitet baseret på hans genindsættelse efter at være blevet udelukket den 20. aug. 1842 og gendøbt den 20. jan. 1843. Wilford Woodruff, som var et år ældre end John Taylor, blev sat i anden position, fordi han var blevet ordineret til apostel efter John Taylor. Disse rokeringer flyttede John Taylor fra nummer fire til nummer et i anciennitet.

Stor åndelig vækkelse var kendetegnende for præsident Taylors administration.

Fortæl eleverne, at da præsident Brigham Young døde den 29. aug. 1877, blev John Taylor som seniorapostel præsident for Kirken. Han ledte Kirken i sin egenskab af præsident for De Tolvs Kvorum i tre år og blev så præsident for Kirken den 10. okt. 1880. Læs følgende beskrivelse af denne periode af Kirkens historie højt:

»Præsident Taylors administration af Kirkens administration var præget af stor energi både i Zion og udenlands. Med stor iver skyndede han på opførelsen af templer, hvoraf tre var under opførelse, da han indledte sin tjenestetid som leder. Han bad biskopperne om at holde ugentlige præstedømmemøder i deres menigheder og stavspræsidenterne om at holde stavspræstedømmemøder en gang om måneden i deres respektive stave, og han fastlagde konferencer hvert kvartal i alle Zions stave ...

Han deltog personligt i så mange af disse kvartalsvise konferencer som muligt uden at negligere sin kaldelses primære opgaver, som optog meget af hans tid, og gjorde det nødvendigt for ham at være i nærheden af Salt Lake City. Men der, hvor han ikke selv kunne være, sendte han et medlem af sit kvorum, således at de hellige modtog megen lære fra apostlene, måske mere end i nogen tidligere periode af Kirkens historie. Resultatet var en stor åndelig vækkelse blandt de hellige« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 329).

Spørg:

- Hvilke foranstaltninger har Kirken taget for at støtte individuel åndelig vækst?
- Hvordan opmuntrer Kirkens ledere i dag til individuel åndelig vækst?

Jubilærskonferencen markerede Kirkens 50-års jubilæum.

Bed eleverne om at forestille sig, at de skylder nogen en stor sum penge, som de ikke kan betale. Spørg derpå:

- Hvordan ville I føle det, hvis denne person eftergav jer gælden?
- Hvordan ville det at starte på en frisk uden gæld påvirke jer personligt?

Forklar, at det i april 1880 blev markeret, at det var 50 år siden, at Kirken var blevet organiseret. Præsident John Taylor udråbte det som »Jubilær.« I forbindelse med jubilæret, følte han, at Kirken skulle følge skikken fra det gamle Israel og eftergive de fattige den gæld, de havde til Kirkens vedvarende emigrationsfond (se 3 Mos 25:8-16, 23-55). Han foreslog, at de fattige, der var værdige og ærlige, som ikke var i stand til at betale, skulle have eftergivet det, de skyldte, eller halvdelen svarende til \$802.000 af det totale beløb på \$1.604.000, som medlemmerne skyldte Kirken på det tidspunkt. Han opfordrede de hellige i hele Kirken til at eftergive gæld, som folk ikke var i stand til at betale og lovede dem, hvis de eftergav den gæld, folk havde til dem, ville Herren gøre det samme for dem. Han opfordrede også Kirkens medlemmer til at samle 1.000 høveder, 5.000 får og hvedeskæpper (en skæppe = 36,35 liter) (se Roberts, *Life of John Taylor*, s. 333-335).

Bed en elev om at læse præsident Taylors råd fra det sidste afsnit af »Et jubilær blev fejret« i elevens hæfte, s. 52. Spørg:

- Hvordan kan folk vokse ved at eftergive andre deres gæld?
- Hvilken åndelig gæld kan folk have?

Præsident John Taylor trak sig tilbage fra offentligheden i sine sidste år.

💡 Fortæl eleverne, at den amerikanske præsident den 22. mar. 1882 underskrev den såkaldte Edmunds Bill lov, som tillod bøder og fængselsstraf til dem, der praktiserede flerkoneri. Den placerede også al vælgerregistrering af stemmeberettigede i Utah under en føderal kontrolbestyrelse, kendt som Utah-kommisionen, hvis pligt det var at konstatere, om en vælger praktiserede flerkoneri. Dersom han gjorde det, måtte han ikke stemme. Læs følgende citat af præsident John Taylor fra general-konferencen i april 1882:

»Som amerikanske borgere, vil vi kæmpe for al den frihed, beskyttelse og alle rettigheder, som garanteres os af forfatningen; og uanset hvilke tiltag, der vil blive gjort under indflydelse af pøbel, af ophidsede og ubesindige mænd eller fjendtlig lovgivning, vil vi kæmpe tøddel for tøddel for vores frihed og ret, såvel som for frihed og ret for alle amerikanske borgere og hele menneskeheden« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 361-362).

Spørg: Hvorfor stolede de hellige så fast på den amerikanske forfatning, når de blev forfulgt på grund af deres overbevisning? (Se L&P 101:80).

Forklar, at Det Første Præsidentskab i 1885 trak sig tilbage fra offentlighedens lys på grund af forfølgelse for flerkoneri. De fortsatte med at lede Kirken fra forskellige steder i Utah. Kirkens ledere var i stand til udrette bemærkelsesværdigt meget på trods af den forfølgelse, de mødte. Læs følgende beskrivelse af den byrde denne forfølgelse lagde på præsident Taylor, en byrde, som andre sidste dages hellige også bar:

»Fra den dag [i februar 1885], hvor han forlod sit hjem i Salt Lake City, og to og et halvt år frem havde han ikke mulighed for at sætte sine fødder over tærsklen igen. For hjemmet og dets glæder, dets fornøjelige omgang og de glade sammenkomster, blev han en fremmed. Han levede i eksil, en omflakkende i det land hvis udvikling og gode ledelse, han havde bidraget så meget til! Mens han levede under disse vilkår, blev en af hans hustruer ramt af sygdom, og selv om hans hjerte næsten bristede af smerte ved tanken om hendes tilstand, og iver efter at se hende og afhjælpe hendes store kvaler, blev hendes bolig holdt under skarpt opsyn af spioner, og da hun lå for døden, blev det endda gennemsvøgt i håb om at finde ham der. Således blev hun frarøvet glæden ved at se sin elskedes ansigt, og han fik ikke engang den ringe trøst at deltage i nogen del af hendes begravelse« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 412-413).

John Taylor var et eksempel på handlekraft og retskaffenhed.

💡 Når du afslutter din undervisning om præsident John Taylor, så gennemgå »Han døde i eksil« med eleverne i elevens hæfte, s. 55. Spørg:

- Hvilke eksempler fra præsident Taylors liv er der på, at han mødte »enhver udfordring ... med frimodighed«?
- Præsident Taylors rådgivere kaldte ham en »levende martyr for sandheden.« På hvilke måder beskriver denne vending præsident Taylors livsgerning?

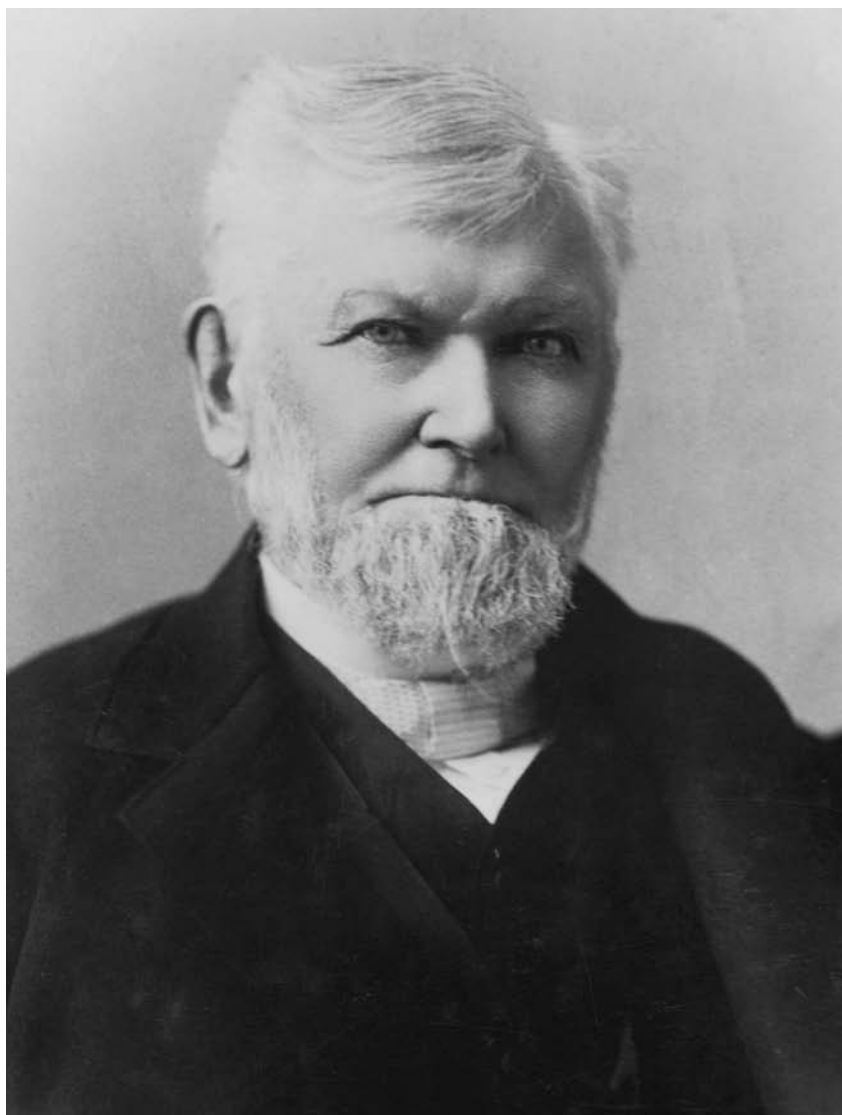
Ved præsident Taylors begravelse, sagde ældste Lorenzo Snow, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, og som havde tjent med ham i Kirkens præsiderende råd, følgende om John Taylor:

»De sidste dages hellige føler, at de har mistet en ven, at vi har mistet en stortalsmand, at vi har mistet en af de største mænd, der har været på jorden siden Guds søn – en mand hvis dyd og retskaffenhed, hvis forsæt om at vandre på retfærdighedens vej er velkendt« (Roberts, *Life of John Taylor*, s. 443).

KAPITEL 4

Wilford Woodruff

KIRKENS FJERDE PRÆSIDENT

© IRI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Wilford Woodruff blev født den 1. marts 1807 i Farmington i Connecticut. I de første årtier af hans liv skete der dét ude i verden, at Napoleon i 1815 led nederlag ved Waterloo, og der opstod selvstændige latinamerikanske nationer takket være mænd som Simón Bolívar og José de San Martín. På denne tid fortsatte den industrielle revolution med at skabe store ændringer over hele verden. Store begivenheder fandt sted over hele verden, og alligevel spillede Wilford Woodruff en rolle i en langt større begivenhed – genoprettelsen og opbygningen af Kirken. Hans evner som historiker, dagbogsforfatter og journalist dokumenterede genoprettelsen, og hans skrivelser har velsignet sidste dages hellige over hele verden.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Spørgsmål om Wilford Woodruffs tidlige år.

💡 Bed eleverne om identificere, hvilke af følgende udtalelser, der er sande, og hvilke der er falske:

1. De første fem af Kirkens præsidenter blev født mellem 1801 og 1814. (Sandt).
2. Profeten Joseph Smith var yngre end Wilford Woodruff. (Falsk: Joseph Smith blev født i 1805, Wilford Woodruff blev født i 1807).
3. George Washington, den første amerikanske præsident, levede stadig, da Wilford Woodruff blev født. (Falsk: George Washington døde i 1797).
4. Den amerikanske præsident Abraham Lincoln og den engelske naturforsker Charles Darwin levede samtidigt med Wilford Woodruff. (Sandt: Lincoln levede fra 1809-1865 og Darwin fra 1809-1882).
5. Thomas Jefferson var præsident for USA, da Wilford Woodruff blev født. (Sandt).
6. Staten Utah støttede præsident Abraham Lincoln under den amerikanske borgerkrig i 1860'erne. (Falsk: Utah havde ikke status som stat før 1896).

Wilford Woodruffs forældre og forfædre grundlagde en arv af hårdt arbejde.

💡 Forklar eleverne, at Wilford Woodruffs forældre var Aphek og Beulah Thompson Woodruff. Moderen døde, da Wilford var kun 15 måneder gammel. Aphek, som da havde tre sønner, giftede sig med Azubah Hart, som senere fik seks børn. Wilford Woodruffs forfædre var kendt for deres arbejdsomhed. Læs følgende udtalelse af Wilford Woodruff op for klassen:

»Min oldefar Josiah Woodruff, der levede næsten 100 år og som havde et jernhelbred, udførte hårdt legemligt arbejde næsten helt frem til sin død ...

Min bedstefar, Eldad Woodruff, var den tredje af Josiahs sønner. Han blev født i Farmington, Hartford co., i Connecticut i 1751, og han havde også et stærkt helbred. Det blev sagt om ham, at han gennem adskillige år i Hartford county arbejdede mere end nogen anden, og af overanstrengelse af at hugge brænde, fik han gigt i sin højre hofte, hvilket medførte alvorlig lammelse i adskillige år før han døde ...

Min far Aphek Woodruff var stærk af bygning og har udført meget arbejde. I en alder af 18 år begyndte han tilsynet med en mølle og et savværk og fortsatte i omkring 50 år; hvor han det meste af tiden arbejdede 18 timer om dagen« (»History of Wilford Woodruff«, *Millennial Star*, 18. mar. 1865, s. 167-168).

Fortæl eleverne, at Aphek og Azurah arbejdede hårdt for at skaffe deres børn livets basale fornødenheder. De lærte deres børn at arbejde hårdt og være uafhængige og selvstændige, karaktertræk, som kom Wilford Woodruff vel til gode. Læs følgende udtalelse af Wilford Woodruff:

»I april 1827 overtog jeg ledelsen af min tantes, Helen Wheelers, mølle, hvor jeg havde arbejdet i tre år. I maj 1830 arbejdede jeg på øksefabrikantens, hr. Collins, mølle i South Canton i Connecticut. Inden udgangen af et år blev den revet ned for at give plads til anden industri. I marts 1831 overtog jeg ledelsen af en mølle, som var ejet af hr. Richard B. Cowles i New Hartford i Connecticut. I foråret 1832 tog jeg med min ældste bror, Azmon, til Richland, Oswego co. i New York og købte en gård og et savværk og etablerede mig i forretningsverdenen« (»History of Wilford Woodruff«, *Millennial Star*, 18. mar. 1865, s. 168).

Han havde mange farlige oplevelser gennem sin barndom og ungdom.

💡 Bed eleverne om at læse »Hans første år var præget af mange ulykker« i elevens hæfte, s. 58-60, og bed dem om at nævne nogle af de uheld og livsfarlige oplevelser, Wilford Woodruff var udsat for. Bed en elev om at læse det sidste afsnit af dette stykke højt. Drøft sammen med eleverne svarene på følgende spørgsmål på basis af dette afsnit:

- Hvordan påvirkede Wilford Woodruffs uheldige oplevelser hans forståelse af Gud?
- Hvilke kvaliteter udviklede Wilford Woodruff på grund af disse oplevelser?

Han læste Bibelen omhyggeligt.

💡 Wilford Woodruff læste Bibelen i sin ungdom og lærte om den tidlige kirkes organisation. Fortæl følgende udtalelse af Wilford Woodruff om hans studium af skriften i sin ungdom:

»I ... søndagsskolen læste jeg Det Nye Testamente. Jeg lærte vers efter vers og kapitel efter kapitel. Hvad lærte jeg af dette testamente? Jeg lærte om livets og frelsens evangelium. Jeg lærte om et evangelium, som havde magt i himlene og på jorden. Jeg lærte, at Kirken bestod af profeter, apostle, hyrder og lærere og med nogle til at hjælpe og andre til at lede. Hvorfor? »For at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:12-13). Det var, hvad jeg lærte, og det gjorde indtryk på mig. Jeg troede på det, skønt jeg aldrig havde hørt nogen præst eller teolog på jorden forkynde det. I min tidlige ungdom gik jeg til møder i næsten ethvert trossamfund, der fandtes ...

Sådan var mit standpunkt i min ungdom. Jeg troede ikke, at disse gaver og nådegaver var taget bort, det kunne kun skyldes menneskenes manglende tro« (*Deseret Weekly*, 6. apr. 1889, s. 450).

Spørg eleverne:

- Hvordan forberedte Wilford Woodruff sig på at genkende og finde sandheden?
- Hvordan kan vi bedre forberede os vores hjerte og sind på at modtage evangelisk kundskab?

Han tog imod evangeliet.

- 💡 Bed klassen om at tænke på den første gang, de hørte en prædiken, eller den første gang, de kan huske, hvor en prædiken gav mening, og de følte, at det, der blev sagt, var sandt. Forklar, at Wilford Woodruff engang hørte evangeliet blive forkyndt af et medlem af Kirken den 29. dec. 1833. Læs, hvad han senere skrev om denne oplevelse:

»For første gang i mit liv mødte jeg en ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var Zera Pulsipher. Han fortalte mig, at han var inspireret af Herren. Han havde været i færd med at tærsk i sin lade, da Herrens røst talte til ham og bød ham bryde op og rejse mod nord, hvor Herren havde en opgave til ham. Han bad sin nabo, bror [Elijah] Cheney, som var medlem af Kirken, om at rejse med. De vandrede næsten 100 km ... i høj sne, og det første hus, de følte sig tilskyndet til at standse op ved, var dér, hvor min bror og jeg boede. De trådte indenfor og talte med min svigerinde. De fortalte hende, hvem de var, og hvad deres ærinde var. De fortalte hende, at de var blevet tilskyndet til at vandre mod nord, og at det først var, da de kom til dette hus, at de følte sig tilskyndet til at standse op. Da de forkyndte deres lære, sagde hun, at hendes mand og svoger begge var mænd, som troede på disse principper, og at de havde bedt om dem i årevis. De traf aftale om at mødes i skolebygningen på vores farm.

Da jeg kom hjem om aftenen, fortalte min svigerinde mig om dette møde. Jeg havde været i færd med at trække tømmer op på bredden af Lake Ontario (jeg var i trælastfaget), og jeg satte mine heste på græs, sprang maden over og gik til mødet. Huset og gården var fyldt med mennesker. For første gang i mit liv lyttede jeg til en evangelisk tale, som blev holdt af denne kirkes ældster. Det var det, jeg havde søgt, siden jeg var dreng. Jeg inviterede mændene med hjem. Jeg lånte Mormons Bog og sad oppe hele natten og læste. Om morgenen sagde jeg til bror Pulsipher, at jeg ville døbes. Jeg havde fået et vidnesbyrd om, at disse principper var sande. Jeg og min bror ... gik videre og blev døbt – som de første i amtet« (*Deseret Evening News*, 1. mar. 1897, s. 1; afsnitsinddeling ændret).

Fortæl eleverne, at ældste Pulsipher kun to dage efter dette første møde døbte og bekræftede Wilford Woodruff i en bæk den 31. dec. 1833. Spørg: Hvorfor tror I, at Wilford Woodruff var i stand til at anerkende og modtage evangeliet så hurtigt?

Bemærk: I stedet for at læse det foregående afsnit, kan du vise dramatiseringen af Wilford Woodruffs konvertering som findes i præsentation 2, »Det store frafald«, *Lære og Pagter og Kirkens historie – video præsentationer 1-12* (56786 110) eller *Lære og Pagter og Kirkens historie – DVD præsentationer 1-22* (54012). Den findes også som præsentation 1, »En søgen efter sandheden« på Kirkens videokassette *Lærdomme fra Lære og Pagter og Kirkens historie* (56933 110).

Han delte sin glæde over at have fundet det genoprettede evangelium med sin ven Robert Mason.

- 💡 Bed eleverne om at læse de to første afsnit af »Robert Mason fortalte ham om et syn, han havde haft« elevens hæfte, s. 61. Opsummér resten af afsnittet. Forklar, at efter Wilford Woodruff var blevet døbt, skrev han et brev til Robert Mason. Wilford Woodruff forklarede:

»Jeg ... fortalte ham, at jeg havde fundet Kristi kirke – den kirke, som han havde fortalt mig om. Jeg fortalte ham om dens organisation og om Mormons Bogs fremkomst; at der i Kirken var profeter og apostle og alle gaver og velsignelser, og at Kristi riges og Kristi kirkes sande frugter fandtes blandt de hellige, sådan som Herren havde vist ham det i hans syn. Han fik mit brev og læste det igen og igen og holdt det i hænderne sådan, som han havde holdt frugten i synet; men han var meget gammel og døde kort efter. Han døde, før nogen ældste kunne forrette evangeliets ordinancer for ham.

Ved den første mulighed, jeg fik, efter at læren om dåb for afdøde var blevet åbenbaret, blev jeg døbt på hans vegne« (»Leaves from My Journal«, *Millennial Star*, 23. maj, 1881, s. 335).

Spørg eleverne:

- På hvilke specifikke områder er jeres liv blevet påvirket eller ændret på grund af missionering?
- Hvad gjorde indtryk på jer i forbindelse med Roberts Masons historie?
- Hvordan hjælper hans oplevelse os med at indse vigtigheden af tempeltjeneste?

Han havde et stærkt ønske om at forkynde evangeliet.

- 💡 Fortæl, hvad Wilford Woodruff skrev om det stærke ønske, han havde om at dele sit vidnesbyrd med andre, da han først hørte om evangeliet:

»Jeg følte, at det var min pligt ikke at forlade [deres] hjem uden at have båret vidnesbyrd om sandheden til folk« (Journal of Wilford Woodruff, 31. dec. 1834, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver).

Forklar, at Wilford Woodruff snart efter sin dåb rejste til Missouri med Zions lejr. I månederne efter Zions lejr tiltog hans ønske om at forkynde evangeliet, indtil han bad Herren om det privilegium at blive missionær. Læs følgende udtalelse af Wilford Woodruff om hans bøn om at tjene på mission:

»Jeg havde et stærkt ønske om at forkynde evangeliet, hvilket jeg ikke fortalte til mine brødre, men en søndag aften gik jeg alene ud i skoven og anråbte i oprigtig bøn Herren om at bane vejen for mig til at gå ud og forkynde evangeliet for jordens indbyggere. Herrens Ånd vidnede for mig om, at min bøn var blevet hørt og ville blive besvaret. Glad rejste jeg mig fra mine knæ og gik ca. 200 meter og mødte Elias Higbee, en højpræst, hos hvem jeg havde boet i et nogle få måneder. Da jeg gik hen imod ham, sagde han: »Bror Wilford, Herrens Ånd fortæller mig, at du skal ordineres og drage på mission.« Jeg svarede: »Jeg er beredt« (»History of Wilford Woodruff«, *Millennial Star*, 25. mar. 1865, s. 183).

Fortæl eleverne, at Wilford Woodruff, den 5. nov. 1834, blev ordineret til præst ved et højrådsmøde i Missouri, og han blev kaldet til at tage på mission i det sydlige USA. Spørg:

- Hvorfor tror I, at Wilford Woodruff var så ivrig efter tage på mission?
- Hvad kan kommende missionærer gøre for at kunne sige som Wilford Woodruff: »Jeg er beredt«?

Gennemgå »Han var missionær og oplevede engles betjening« i elevens hæfte, s. 63. Påpeg over for eleverne, at Helligåndsgaven og styrke fra Helligånden er tilgængelig for alle medlemmer af Kirken. Spørg: Hvordan vejleder og styrker Helligånden folk i deres bestræbelser på at missionere?

Han ønskede at arve celestial herlighed.

- 💡 Fortæl eleverne, at Wilford Woodruff forpligtede sig selv til at opbygge Zion. Læs følgende passage fra hans dagbog og bed eleverne om at nævne nogle af de forskellige løfter, han lavede:

»I tro på, at det er en pligt for de sidste dages hellige at hellige og indvie alle deres ejendele og dem selv til Gud for at blive retmæssige arvinger til Guds celestiale rige ... indviede jeg [mig selv og mine ejendele] over for biskoppen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Clay County, den 31. dec. 1834. Følgende er en kopi af denne indvielse:

»Clay Co., Missouri, 31. dec. 1834. Til vitterlighed om, at jeg, Wilford Woodruff, frivilligt indgår pagt med min Gud om, at jeg af egen fri vilje helliger og indvier mig og alle min ejendele til Herren, med det formål at bistå i opbyggelsen af hans rige, ja, Zion på jorden, at jeg vil overholde hans lov og lægger alt frem for biskoppen i hans kirke, således at jeg kan blive retmæssig arving til Guds og det celestiale rige« (Journal of Wilford Woodruff, 17. mar. 1857).

Spørg: På hvilke måder kan I indvie jer selv og jeres ejendele til at opbygge Guds rige?

Spørg eleverne om, hvorfor det er vigtigere at tjene Gud end mennesker. Læs så følgende udtalelse af Wilford Woodruff og bed eleverne om at lægge mærke til hans forklaring:

»Det er bedre at skulle udholde slag [prygl] for vidnesbyrdet om Kristus end at lide og falde på grund af vore synder og overtrædelser og så skulle lide herefter. Jeg vil hellere besegle mit vidnesbyrd med mit blod, og lægge min krop til hvile i graven og lade min ånd tage til den anden side af sløret for at nyde en lang evighed med lys, velsignelser og den kundskab, som Herren vil skænke alle, som vil holde hans lov, end at tilbringe en kort årrække i verdslig behagelighed, og være frarøvet disse velsignelser og samværet med mine venner og brødre hinsides sløret« (*The Discourses of Wilford Woodruff*, udv. G. Homer Durham, 1946, s. 278-279).

Spørg: Hvordan kan et evigt perspektiv påvirke de beslutninger I tager?

Han oprejste sin hustru Phoebe fra de døde.

- 💡 Forklar, at Wilford Woodruffs hustru Phoebe var blevet alvorlig syg, da han ledte en gruppe hellige fra Maine til Illinois. Fortæl det, han skrev om den oplevelse, han havde ved at velsigne hende, da hun var syg:

»Den 3. dec. 1838 fandt jeg min hustru meget svag. Jeg tilbragte dagen med at pleje hende, og den følgende dag vendte jeg tilbage til Eaton [en nærliggende by] for at hente nogle ting til hende. Hun lod til at blive stadig svagere, og om aftenen forlod hendes ånd tilsyneladende hendes legeme, og hun var død.

Søstrene samledes om hendes legeme og græd, mens jeg stod og så på hende med sorg. Guds Ånd og kraft begyndte at hvile på mig, indtil min sjæl for første gang under hendes sygdom blev fyldt af tro, skønt hun lå foran mig, som om hun var død.

Jeg havde noget olie, som var indviet ... i Kirtland. Jeg tog det og indviede det igen for Herren til salvelse af de syge. Så knælede jeg ned for Herren og bad for min ledsagers liv, og jeg salvede hende ... Jeg lagde hænderne på hende, og i Jesu Kristi navn iredtesatte jeg dødens magt og ødelæggeren og befalede denne at vige bort, og livsånden at indtage hendes legeme.

Hendes ånd vendte tilbage til hendes legeme, og fra da af var hun rask, og vi følte alle trang til at prise Guds navn og stole på ham samt holde hans bud.

Mens dette fandt sted [fortalte min hustru bagefter], forlod hendes ånd hendes legeme, og hun så sit legeme ligge på sengen, og søstrene græde. Hun så på dem og på mig og på sit lille barn, og mens hun betragtede dette skue, kom to personer ind i værelset ... En af budbringerne fortalte hende, at hun kunne vælge: Enten kunne hun hvile i åndeverdenen, eller også kunne hun på én betingelse få lov til at vende tilbage til sit tabernakel og fortsætte sin gerning på jorden. Betingelsen var, om hun mente, at hun kunne stå sin mand bi og sammen med ham gennemgå alle livets bekymringer, prøvelser, genvordigheder og trængsler, som han måtte gennemgå for evangeliets skyld indtil enden. Da hun så på sin mand og sit barn, sagde hun: »Ja, jeg vil!«

I samme øjeblik beslutningen blev truffet, hvilede troens kraft på mig, og da jeg velsignede hende, kom ånden tilbage til hendes tabernakel ...

Om morgenen, den 6. dec. sagde Ånden til mig: »Bryd op og fortsæt din rejse!« Og ved Guds nåde blev min hustru i stand til at stå op og blive klædt på og gå ud til vognen, og vi drog glade af sted« (»Leaves from My Journal«, *Millennial Star*, 3. okt. 1881, s. 639).

Wilford Woodruff nedskrev omhyggeligt sine oplevelser i sin dagbog.

- 💡 Læg en stabel bøger med et samlet sidetal på flere tusinde sider foran klassen. Spørg eleverne, hvor lang tid det ville tage dem at skrive så mange dagbogssider. Forklar eleverne, at Wilford Woodruff regelmæssigt førte dagbog over de ting, han oplevede i Kirken. Noget af det, han skrev, er de eneste kendte kilder, der er over profeten Joseph Smiths og præsident Brigham Youngs taler. Ved et møde i 1857 talte ældste Wilford Woodruff, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, om sin bevæggrund for at skrive dagbog:

»Jeg har haft dette ... emne på sinde lige siden, jeg blev medlem af Kirken. Jeg er blevet inspireret og tilskyndet til at føre dagbog og skrive denne Kirkes historie, så godt jeg kan. Jeg forstod ikke, hvorfor jeg var så grebet af det i denne kirkes første tid, men det forstår jeg nu. Når jeg hørte bror Joseph eller De Tolv forkynde eller forklare et princip, følte jeg mig som regel så urolig som en fisk

på land, indtil jeg havde skrevet det ned. Først da havde jeg det godt. Jeg kunne skrive en af Josephs taler ned næsten ord for ord en uge efter, at han havde holdt den, og så snart jeg havde skrevet den ned, tænkte jeg ikke mere på den. Det var en gave fra Gud til mig, og jeg har ført dagbog næsten hver dag i mit liv i de sidste 24 år. Jeg kan fortælle, hvad jeg har lavet hver dag, og hvilket selskab jeg var i, og hvad der skete omkring mig, om ethvert budskab eller råd fra Kirkens præsidentskab, bortset fra når jeg vidste, at journalister ville nedskrive deres budskaber, og jeg har opfordret til det samme over for De Tolv og alle kvorummer i Kirken nemlig at føre optegnelser fra deres møder og over Guds handlemåde over for dem, og til mænd, der bærer præstedømmet, om at føre en optegnelse over deres liv, særligt om alle deres officielle handlinger i Kirken og Guds rige« (Journal of Wilford Woodruff, 17. mar. 1857).

Fortæl også, hvad han skrev ved en anden lejlighed:

»Jeg vil gerne sige til mine unge venner, at det kan blive til stor velsignelse for dem og for deres børn efter dem, hvis de fører dagbog over, hvad der sker med dem og omkring dem ...

»Hvad skal jeg skrive?« spørger I. I skal skrive om alt, hvad der er værd at bevare, eller det bedste I kan finde på, og hvis I begynder på dette, mens I er unge, bliver det ret let for jer, når I bliver mænd og kvinder. Hvor bliver det dejligt for jer og for jeres børn om 30, 50 eller 80 år at sidde og læse om, hvad der skete omkring jer og i jeres barndom og ungdom! Kunne I ikke tænke jer at læse om, hvad der skete med vore fædre og mødre og bedsteforældre, da de var unge og i løbet af deres liv? Men målet er ikke så meget at få jer til at føre dagbog, mens I er unge, som det er at få jer til at fortsætte med det, når I bliver mænd og kvinder, ja, gennem hele livet. Det er der især behov for i jeres generation, for I lever i en af de vigtigste generationer, og det er langt vigtigere, at I begynder at føre dagbog i en tidlig alder og bliver ved med det, så længe I lever, end at andre generationer skulle gøre det.

I er Zions børn, og jeres forældre er blevet kaldet af Gud til at opbygge Kristi kirke og Guds rige på jorden i de sidste dage. Snart er jeres forældre døde og borte, og så må I overtage deres plads. I bliver fædre og mødre, og de små drenge ... bliver profeter, apostle og ældster og skal opleve at rejse ud og forkynde evangeliet og skal opleve at modtage Herrens ord. Til den tid vil det være meget nødvendigt, at I fører dagbog og fører en optegnelse om Herrens måde at handle med jer på« (»Keep a Journal«, *Juvenile Instructor*, 1. jan. 1867, s. 5).

Gennemgå med eleverne »Han nedskrev begivenheder« og »Han bar vidnesbyrd om at skrive dagbog, og advarede fremtidige historikere« i elevens hæfte s. 65-66. Spørg derpå:

- Hvorfor følte Wilford Woodruff, at hans liv var blevet sparet? (Se sidste afsnit af »Han nedskrev begivenheder«).
- Hvilke begivenheder har I været vidne til, som har relation til Kirkens historie, og som I kan skrive om i jeres dagbøger?
- Hvilke personlige fordele er der ved at føre en dagbog?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Wilford Woodruff blev ofte kaldt »Wilford den trofaste.« I sin levetid forkyndte han evangeliet i USA og Storbritannien. Han døbte mange mennesker ind i Kirken, og han skrev tusindvis af sider med information, som afspejlede over 60 år af Kirkens historie. Han præsiderede over Kirken i en tid med nogle af de mest bemærkelsesværdige begivenheder i dens historie, inklusive ophævelsen af flerkoneri, indvielse af templet i Salt Lake og statsstatus for Utah. Wilford Woodruff var missionær, møller, trykker, bonde, pioner, koloniasator, statsmand, ægtemand, far, apostel og Herren, Jesu Kristi profet.

Wilford Woodruff tjente som apostel i over 50 år, før han blev præsident for Kirken. I året 1889, hvor han blev præsident, var der ca. 183.000 medlemmer, med 32 stave, 12 missioner og tre templer. Han tjente som præsident i over 9 år. Da præsident Wilford Woodruff døde i 1898, var Kirken vokset til flere end 267.251 medlemmer, med 40 stave, 20 missioner og 4 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

Begivenheder, højdepunkter og belæringer.

Han blev ordineret til apostel.

- ☛ Forklar eleverne, at mens Wilford Woodruff arbejdede på Fox Islands [lige uden for Maines kyst] i 1838, fik han i brev fra Thomas B. Marsh besked om, at han gennem åbenbaring var blevet udpeget til at indtage en af de ledige pladser i De Tolv Apostles Kvorum. Han blev tilskyndet til at tage til Missouri for at blive ordineret. Før han kunne nå frem, var de hellige dog blevet drevet ud af Missouri, efter ordre fra guvernøren, Lilburn W. Boggs. Wilford Woodruff tilbragte vinteren 1838 i Illinois, og i foråret samledes han med de hellige i Quincy i Illinois. Derfra rejste han med Brigham Young til Far West i Missouri. Den 26. apr. 1839, ordinerede Brigham Young Wilford Woodruff som apostel, mens de stod på tempelgrunden i Far West. Derefter tog de begge på mission i Storbritannien, som følge af åbenbaring (se L&P 118:5-6).

Han var en engageret missionær.

- ☛ Spørg eleverne om de kender nogen, som har tjent på mere end en mission. Fortæl dem, at Wilford Woodruff tjente som missionær i 13 ud af sine første 16 år som medlem af Kirken. Han tjente i det sydlige USA (1834-1836), det østlige USA og Fox Islands (1837-1838), Storbritannien (1839-1841), en anden gang i det østlige USA (1844), i Storbritannien (som europæisk missionspræsident 1844-1846) og igen i det østlige USA (1848-1850).

Forklar, at i Kirkens første tid kom en stor procentdel af de omvendte fra England. Wilford Woodruff og de, der var blevet undervist af ham, påvirkede tusinder til at slutte sig til Kirken og komme til Kristus. Han og andre missionærer havde så meget medgang, at der i 1851 var dobbelt så mange medlemmer af Kirken, der levede i England (ca. 30.000), end i USA (ca. 15.000). Læs følgende udtalelse af præsident Heber J. Grant om præsident Woodruff:

»Jeg kan bære vidnesbyrd om, at Wilford Woodruff i sandhed var den levende Guds tjener og en sand Guds profet. Wilford Woodruff, der var en ydmyg mand, omvendte og døbte hundredvis af mennesker i løbet af nogle få måneder i Herefordshire i England. Som jeg husker det, døbte han på otte måneder mellem

1.500 og 2.000 sjæle. Jeg tror ikke, at der har vandret nogen anden mand på jordens overflade, som har haft større omvendelseskraft og omvendt flere sjæle til Jesu Kristi evangelium« (Conference Report, juni 1919, s. 8).

Gennemgå og drøft »Han var på mission i England« i elevens hæfte, s. 65.

Spørg: Hvilke faktorer, udover dåb, udgør en vellykket mission?

Bed en elev om at læse følgende kommentar, mens eleverne tænker over, på hvilke andre områder Wilford Woodruff havde succes som missionær:

Wilford Woodruff skrev følgende i sin dagbog som konklusion af året 1840:

»På den første dag i 1840 var jeg ombord på fragtskibet, Oxford, over Atlanten i selskab med ældsterne J. Taylor og T. Thurley ... og på den sidste dag med ældste Kimball i ... London, en storby for England og verden. Det har været et vigtigt år for mig og alle de hellige og på mange måder for verden som helhed. Jeg har aldrig haft et mere interessant år end 1840. Aldrig har jeg skullet yde større ofre eller fået større velsignelser. Jeg er blevet kaldet til at ofre samværet med min kone og mine børn, uden en eneste gang at se deres ansigt, og en af dem er blevet taget herfra. (Sarah Emma er bortgået og skal ikke ses mere i dette liv).

Hele året er blevet brugt i et fremmed land på at bekæmpe vildfarelse med sandhed, møde mange modsigelser fra syndere, som opponerede mod sandheden, at blive stenet, overfaldet og fjendtliggjort. Dog har Herren velsignet mig og min tjenestegerning med en stor høst af sjæle. Mange hundreder har modtaget ordet med fryd og glæde, og fryder sig nu over den nye og evige pagt, de helliges levende håb om at mødes i celestial herlighed hos vor Gud. Jeg føler stor meget taknemmelighed over for min himmelske Fader for hans store godhed og inderlige barmhjertighed mod mig og mine brødre gennem dette sidste år, og må Herren fortsat være med os i de følgende« (Journal of Wilford Woodruff, den 31. dec. 1840, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver; stavemåde og tegnsætning standardiseret).

Blandt »frugterne af hans arbejde« opremsede ældste Woodruff disse detaljer: I årets løb havde han rejst 7.200 km; holdt 230 møder; været til 14 konferencer; døbt 336 personer og assisteret ved 86 andre dåb; bekræftet 420 personer og assisteret ved bekræftelse af 50 andre; ordineret 18 ældster, 97 præster, 34 lærere og 1 diakon; velsignet 120 børn, salvet 120 syge personer, hjulpet med at indsamle £1.000 til trykning af *Millennial Star*, 3.000 kopier af salmebogen og 5.000 kopier af Mormons Bog og for at hjælpe 200 medlemmer af Kirken med at emigrere til Nauvoo og Iowa; skrevet 200 breve, modtaget 112 breve og stået over for 4 pøbelhobe (se Journal of Wilford Woodruff, 31. dec. 1840).

Spørg eleverne:

- Hvad fortæller denne beskrivelse os om Wilford Woodruffs anstrengelser som missionær?
- Hvilke af Wilford Woodruffs karakteregenskaber hjalp ham med at udføre Herrens værk?

Joseph og Hyrum Smith led martyrdøden, mens Wilford Woodruff var på mission.

💡 Bed eleverne om at tænke over det svære i at høre om en elskets død, når man er langt væk. Forklar, at profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum led martyrdøden den 27. juni 1844, da de fleste af De Tolv tjente på mission.

Et par uger senere skrev ældste Woodruff følgende i sin dagbog:

»Jeg har indtil denne morgen aldrig udgydt en tåre, men hele min sjæl har været som forstenet, efter jeg hørte om profetens død.

Ældste B. Young ankom til Boston i morges. Jeg fulgtes med ham hen til 57 Temple Street, hvor vi besøgte søster Vose. Brigham Young satte sig på sengen og jeg i den store stol, og her skjulte jeg mit ansigt og gav for første gang afløb for min klage og sorg over, at Kirkens profet og patriark Joseph og Hyrum Smith var blevet myrdet af en vantro pøbel. Efter at jeg havde udgydt en strøm af tårer, følte jeg mig fattet« (Journal of Wilford Woodruff, 17. juli 1844).

Joseph Smith overdrog rigets nøgler til De Tolv.

💡 Forklar, at profeten Joseph Smith på det sidste møde, inden apostlene tog af sted på deres mission, gav dem instruktioner om at fortsætte værket efter hans død. Lad en elev læse følgende udtalelse af Wilford Woodruff for klassen:

»Jeg er nu overbevist om, at profeten Joseph må have haft en klar fornemmelse af, at det var det sidste møde, vi holdt sammen her i kødet. Vi havde modtaget vores tempelbegavelse. Vi havde fået besejlet alle velsignelser, som nogensinde havde været overdraget apostlene eller profeterne på jorden, på vores hoved. Ved den lejlighed rejste profeten Joseph sig og sagde: »Brødre, jeg ville ønske, jeg kunne leve længe nok til at se dette tempel blive bygget. Jeg lever ikke længe nok til at se det, men det gør I. Jeg har besejlet alle Guds riges nøgler på hovedet af jer. Jeg har besejlet alle de nøgler, den magt og de principper, som himlens Gud har åbenbaret for mig, på jer. Uanset, hvor jeg går hen, eller hvad jeg foretager mig, hviler riget på jer.«

Undrer I jer ikke over, hvorfor vi, apostlene, ikke forstod, at Guds profet ville blive taget fra os? Men vi fattede det ikke. Apostlene på Jesu Kristi tid forstod ikke, hvad Frelseren mente, da han sagde: »Jeg går bort. Hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer!« Vi forstod heller ikke, hvad Joseph mente. »Men I, Guds Lams apostle, mine brødre,« sagde han efter at have gjort dette, »på jeres skuldre hviler riget. Nu må I ranke ryggen og tage riget på jer.« Og han gjorde også denne meget besynderlige bemærkning: »Hvis I ikke gør det, bliver I fordømt.«

Jeg er den sidste i live, som hørte disse ord. Men han sagde sandheden, for ville ikke enhver af de mænd, som har haft Guds riges nøgler eller apostlembudet i denne kirke, have været under fordømmelse, og ville Guds vrede ikke have hvilet over dem, hvis de havde forsaget disse principper eller fornægtet dem og vendt sig fra dem og påtaget sig at tjene sig selv i stedet for Herrens værk, som var blevet overdraget dem?« (The Discourses of Wilford Woodruff, s. 71-72).

Spørg: Beholder en værdig præstedømmebærer stadig præstedømmet i åndeverdenen, når han dør? Læs og tal så om følgende udtalelse af Wilford Woodruff:

»Det samme præstedømme eksisterer på den anden side af sløret. Enhver trofast mand er i sit kворum der. Når en mand dør, og hans legeme lægges i graven, mister han ikke sin stilling. Profeten Joseph Smith havde denne uddelings nøgler på denne side af sløret, og han vil have dem gennem utallige tider i evigheden. Han indgik til ånde verdenen for at låse fængslets døre op og forkynde evangeliet for millioner af ånder, som var i mørke, og enhver apostel, enhver halvfyrdser, enhver ældste etc., som er død med troen i behold, vil så snart, han træder over på den anden side af sløret, indgå i tjenestegæringen, og der er tusind gange mere at forkynde der end her« (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 77).

Spørg eleverne: Hvilke nøgler vil Joseph Smith have gennem evigheden? (Denne uddelings nøgler).

Wilford Woodruff forstod vigtigheden af templer og tempelordinancer.

💡 Spørg eleverne, hvad deres mest værdifulde materielle besiddelse er. Spørg så: Hvorfor sætter sidste dages hellige større pris på åndelige velsignelser end materielle ejendele? Forklar, at de hellige arbejdede hårdt for at færdiggøre Nauvoo Templet, så de kunne modtage deres begavelse. Da templet var færdigbygget, arbejdede præsident Brigham Young og andre ledere mange timer på at forordne ordinancerne til værdige hellige, inden de forlod deres smukke tempel. De byggede det med store ofre, men de vidste, at de snart skulle forlade det.

Spørg eleverne om, hvad de tror, det betyder for pionererne, at tempelordinancerne igen er tilgængelige i et tempel i Nauvoo. Fortæl, at ældste Wilford Woodruff, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, sagde følgende ved indvielsen af det første tempel i Nauvoo:

»Ved aftenens begyndelse tog jeg til templet og iførte mig præstedømmets klæder i selskab med broder Orson Hyde og omtrent 20 andre af Israels ældster, og vi indviede Herrens tempel, som var bygget af de hellige i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, i hans allerhelligste navn. Vi havde en interessant tid. Desuagtet Sidney Rigdons og andre mange falske profetier om, at vi ikke ville få taget på, og Herrens hus ikke ville blive færdiggjort, og trusler fra pøblen om, at vi ikke skulle indvie det, havde vi gjort begge dele. Ved afslutningen af mødet hævdede de tilstedeværende deres røst i et forenet hosiannaråb for Gud og Lammet, som nåede himlen til deres hjertes glæde og trøst. Vi bad for Zions lejr, for godt vejr og for, at vi ikke ville blive forstyrret af nogen pøbel, indtil indvielsen var overstået. Jeg vendte hjem, taknemmelig over at have haft det privilegium at bistå med indvielsen af Herrens tempel« (*Journal of Wilford Woodruff*, 30. apr. 1844).

Kirkens medlemmer fik et nyt hjem i Saltsødalen.

💡 Mind eleverne om, at de sidste dages hellige var blevet bitterligt forfulgt og fordrevet fra deres hjem. I 1847 rejste de til en dal, som mange opdagelsesrejsende fandt ubeboelig. Alligevel var de fast besluttede på at finde et sted, hvor de kunne være i fred, langt fra pøbeler og korrupte ledere, som stræbte efter at udrydde dem. De bosatte sig i Great Salt Lake Basin. Selvom nogle opdagelsesrejsende mente, at området var for goldt, anså pionererne det for et tilflugtssted fra forfølgelse. Læs, hvad ældste Woodruff skrev, da han første gang så dalen, den 24. juli 1847:

»Dette er en meget vigtig dag i mit liv og for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Efter vi var rejst næsten 10 km fra vores lejr gennem en dyb bjergkløft, som endte ved den dybe flodseng, fik vi på denne særlige dag fuldt udsyn over den store dal eller bassin, Saltsøen, det forjættede land, som var blevet holdt tilbage af Guds hånd, som et hvilested for de hellige, hvorpå et del af Zion skulle opbygges. Vi stirrede med måben og betagelse på den umådeligt frugtbare dal, som udstrakte sig foran os i en længde af ca. 40 km og 25 km i bredden. Den var dækket af den tykkeste grønne vegetation, hvori der i midten lå en stor sø af saltvand ... i hvilken man kunne se små øer og bjerge, der tårnede sig mod skyerne. I denne herlige dal vrirlede det også med de bedste ferskvandskilder, åer, bække, vandløb og floder af forskellig størrelse, som gav liv til laks og andre fisk, som flød i vandet mod den store Saltsø. Vore hjerter frydede sig efter den hårde rejse fra Winter Quarters – 1900 km gennem Platteflodens deltaer, de stejle Black Hills og Rocky Mountains og det brændende sand i endeløse områder med bynke og hængepil, klippefyldte kløfter, stubbe og sten; over at kunne skue ud over en så stor dal helt omringet af en fuldendt bjergkæde dækket af evig sne, hvor de utallige tinder, tårnede sig som pyramider mod himlen, udgjorde et af de mest storladne og ophøjede landskaber, som kunne findes på kloden. Behagelige meditative tanker løb hurtigt efter hinanden gennem vore sind, mens vi tænkte på, at om føje år ville Guds hus stå på bjergenes top, mens dalene ville blive omdannet af Zions indbyggere til frugthaver, vingårde, haver og marker, og fanen blive udfoldet, om hvilken nationerne ville samles« (Journal of Wilford Woodruff, 24. juli 1847).

Bed klassen om at synge tredje vers af »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 16). Spørg så: Hvorfor tror I, at de hellige var villige til at udstå strabadserne på en så lang og svær rejse og bosætte sig i en dal, som andre betragtede som tør og ubeboelig?

Wilford Woodruff holdt af at fiske.

💡 Forklar eleverne, at en af Wilford Woodruffs største fritidsinteresser var at fiske. Wilford Woodruff havde stor glæde af at fiske i floden ved sin fars savværk, i ørredstrømmene i England og i floderne i Rocky Mountains. Han lærte at fiske med flue i England og opnåede senere anerkendelse som en af de bedste fluefiskere blandt de tidlige pionerer.

Spørg: Har det nogen betydning at slappe af en gang i mellem for at kunne håndtere en travl hverdag?

Forklar, at præsident Woodruff i en alder af 85 skrev et indlæg til tidsskriftet *Forest and Stream* i 1892, mens han var på telttur i Uintah bjergene i Utah. I sit indlæg så han tilbage på sin interesse for fiskeri:

»Jeg blev født ... ved banken af en ørredstrøm, som drejede hjulene på en mølle og et savværk, der i mange år var ejet af min bedstefar og min far. Så snart jeg var gammel nok til at bære fiskestangen, begyndte jeg at fange laks, hvilket jeg fra tid til anden er fortsat med i henved 80 år.

Adskillige år af mit liv er tilbragt i Ashland i Oswega County i staten New York ved Ontario-søens østlige bred. Da jeg var der, hjalp jeg en morgen med at fange 500 laks, af hvilke, der kun var få under 9 kilo, og nogle få vejede over 18 kilo. Min første fiskeoplevelse med flue efter ørred og laks var i England og Skotland i 1845« (»Utah Fish and Game Notes«, *Forest and Stream*, 22. sep. 1892, s. 249).

Wilford Woodruffs efterfulgte John Taylor som Kirkens præsident.

Fortæl eleverne, at Wilford Woodruff den 26. juli 1887 var i Sanpete County i Utah, da han hørte, at præsident John Taylor var død i Kaysville i Utah. Læs følgende udsnit af Wilford Woodruffs dagbog, hvori han beskriver sine følelser omkring præsident Taylors død. Bed eleverne om at lytte efter eksempler på den ydmyghed, han følte, da han indså, at han skulle lede Kirken.

»Præsident John Taylor døde i dag klokken 7.55, hvilket lægger ansvaret for at sørge for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på mine skuldre, som præsident for Kirken eller præsident for De Tolv Apostle, som er den præsiderende myndighed i Kirken i fravær af Det Første Præsidentskab. Dette sætter mig i en meget mærkelig situation – en position jeg aldrig har stræbt efter i mit liv. Men ved Guds forsyn er det faldet i min lod, og jeg beder Gud, min himmelske Fader, om at skænke mig nåde, som svarer til min opgave. Det er et agtværdigt og ansvarsfuldt hverv for enhver mand at beklæde en stilling, som kræver stor visdom. Jeg havde aldrig troet, at jeg ville leve længere end præsident Taylor ... men det er sket ... Jeg kan blot sige: Dine veje er forunderlige, O Herre, Gud du Almægtige, for du har visselig udvalgt de svage i denne verden til at udføre dit værk på jorden. Må din tjener Wilford være rede til alt, hvad der måtte vente ham på jorden, og have styrke til at udrette alt, hvad himlens Gud måtte kræve af hans hænder. Jeg beder min himmelske Fader om denne velsignelse i Jesu Kristi navn, den levende Guds Søn« (Journal of Wilford Woodruff, 26. juli 1887).

Han modtog åbenbaring og udstedte manifestet.

En af de mest udfordrende perioder i Kirkens historie var, da Kirkens medlemmer stod over for voldsom forfølgelse for at praktisere flerkoneri. Herren åbenbarede over for præsident Wilford Woodruff, hvad der ville ske med de hellige, hvis de fortsatte med at følge den praksis. Herren underrettede præsident Woodruff om sige til de hellige, at de »skulle afstå fra at indgå noget ægteskab, der er forbudt ifølge landets love« (Officiel erklæring 1).

Læs sammen med eleverne »Manifestet blev modtaget ved åbenbaring« og »Gud står ved roret« i elevens hæfte, s. 69-70. Del klassen op i to grupper og bed hver gruppe om at læse og opsummere et af disse afsnit og fortælle, hvad de har lært.

Læs, hvad præsident Wilford Woodruff sagde om sit forsæt om at følge Herren:

»Jeg ønsker at sige til hele Israel, at det skridt, jeg har taget om at udgive dette manifest ikke er gjort uden oprigtig bøn til Herren. Jeg går snart til åndeverdenen, ligesom andre mænd på min alder. Jeg forventer at stå ansigt til ansigt med min himmelske Fader – min ånds Fader; jeg forventer at møde Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor samt apostlene, og for mig ville det være at foretrække at blive skudt frem for at have gjort noget, der ikke var antageligt for Gud eller himlen. Mit liv er ikke bedre end andres. Jeg er ikke uvidende om de følelser, der er affødt af den kurs, jeg har fulgt. Men jeg har gjort min pligt, og den nation, som vi udgør en del af, må være ansvarlig for det, der er gjort i henhold til dette princip« (*Deseret Weekly*, 18. okt. 1890, s. 552).

Spørg: Hvorfor er det vigtigt at være mere optaget af at behage Gud frem for mennesker?

Præsident Wilford Woodruff modtog åbenbaring om at lede Kirken.

- 💡 Forklar, at præsident Wilford Woodruff lærte Kirkens medlemmer, at fortsat åbenbaring var nødvendig for Kirkens fremgang. Fortæl eleverne noget af eller hele den følgende udtalelse af præsident Woodruff:

»Jeg vil gerne sige til de sidste dages hellige, at vi lever i en meget vigtig tidsalder. Vi er velsignet med magt og myndighed og bærer på Guds befaling det hellige præstedømme, så vi kan stå på jorden og forløse både de levende og de døde. Herren ville ikke tillade, at jeg beklædte denne stilling en eneste dag i mit liv, medmindre jeg var modtagelig over for Helligånden og Guds åbenbaringer. Kirken er for langt fremme til at stå uden åbenbaring. Ikke alene bør Kirkens præsident besidde denne gave og give af den til folket, men hans rådgivere og apostlene og alle mænd, som bærer det hellige præstedømme, bør, dersom de ærer deres præstedømme, besidde denne gave til eget brug til hjælp i deres pligter, selvom de måske aldrig kaldes til modtage åbenbaring til at lede og vejlede Kirken ...

Jeg ønsker, som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at sige, at vi skal gå fremad og udvikle os. Vi er ikke kommet hinsides åbenbaring. Vi er ikke færdige med Guds værk ... Vi har haft profeter og apostle. Præsident Young, som efterfulgte præsident Joseph Smith, førte os hertil. Han tilrettelagde disse templer og udførte formålet med sin kaldelse og sit embede. Han lagde fundamentet for dette storslåede tempel på denne klippe, såvel som andre på Israels bjerge. Hvorfor? For at vi kan gennemføre disse principper om forløsning af de døde. Han udførte alt det, som Gud fordrede af ham. Men han modtog ikke alle de åbenbaringer, som vedrører dette værk, og det gjorde præsident Taylor og Wilford Woodruff heller ikke. Der vil ikke være nogen ende på dette værk, før det er fuldbragt« (*Millennial Star*, 21. maj 1894, s. 324-325).

Forklar, at præsident Wilford Woodruff modtog en åbenbaring, der tydeliggjorde, hvordan tempelordinancerne skulle udføres. I Kirkens tidlige tid blev nogle medlemmer *adopteret* ved besegling i templet til trofaste ledere, som de ikke var i slægtslinje med. Denne praksis med besegling uden for familien var almindelig indtil den 8. apr. 1894, hvor præsident Woodruff kom med følgende udtalelse:

»Jeg har ikke følt, at det var rigtigt, ej heller har præsident John Taylor eller nogen anden siden profeten Joseph, som udførte adoptionsordinancen i vor Guds templer. Vi har følt, at der endnu var noget, der kunne åbenbares om dette emne, som vi endnu ikke havde fået. Åbenbaringer blev givet i St. George templet, som præsident Young præsenterede for Guds kirke. Der blev foretaget nogle ændringer der, og der skal stadig ændres noget for at behage vor himmelske Fader, vore afdøde og os selv. Jeg vil fortælle jer, hvad noget af det er. Jeg har bedt om denne sag, og det har mine brødre også. Vi har følt, som præsident Taylor sagde, at vi må have mere åbenbaring angående beseglinger i henhold til loven om adoption. Hvad er disse ændringer så? En af dem er princippet om adoption. I den tidlige adoptionspraksis af mænd og kvinder i templet i Nauvoo, blev mange mennesker adopteret til forskellige mænd, som de ikke var biologisk beslægtet med ...

Hvad er følelserne i Israel? De har følt, at de ønskede at blive adopteret af nogen ... Da jeg spurgte Herren, hvem jeg skulle adopteres til (dengang blev vi adopteret til profeter og apostle), sagde Guds Ånd til mig: »Har du ikke en far, som har avlet dig?« »Jo, jeg har.« »Hvorfor så ikke ære ham? Hvorfor ikke blive beseget til ham?« »Jo,« sagde jeg. »Det er rigtigt.« Jeg blev beseget til min far og bør lade min far blive beseget til sin far og så videre, og derfor må enhver, som præsiderer over et tempel, påtage det ansvar fra nu af og for evigt, medmindre Herren den Almægtige giver anden befaling, at sørge for, at enhver bliver beseget til sin far ... Når en mand modtager sin begavelse, så beseget ham til hans far, ikke til Wilford Woodruff ej heller nogen anden mand uden for slægtslinjen. Det er Guds ord til dette folk ...

I mine bønner har Herren åbenbaret for mig, at det er min pligt at sige til hele Israel, at de skal praktisere dette princip, og som opfyldelse af denne åbenbaring forelagde jeg det for dette folk. Jeg siger til alle, som arbejder i disse templer, udfør dette princip, og så vil vi være et skridt længere fremme, end vi var tidligere. Mine rådgivere og jeg har talt om dette og er blevet enige om det, hvorefter vi lagde det frem for alle de apostle, som var her ... og Herren åbenbarede til alle disse mænd – og de ville bære vidnesbyrd om det, hvis de var her og kunne sige noget – at det var Herrens ord til dem. Jeg har aldrig i mit liv oplevet noget i denne Kirke, hvor der har været større enighed, end der var om dette princip. De føler alle godt om det, og det er vores pligt ... Guds Ånd vil være med os i denne sag. Vi ønsker, at de sidste hellige fra nu af sporer deres slægtslinje så langt tilbage, som de kan, og bliver beseget til deres fædre og mødre. Få børnene beseget til deres forældre, og før denne kæde så langt tilbage, som du kan« (*Millennial Star*, s. 337-339).

Bed en elev om at læse den 9. trosartikel. Spørg så:

- Hvordan reflekterer præsident Woodruffs lære om adoption til den 9. trosartikel?
- Hvorfor synes I, at læren om fortsat åbenbaring er essentiel?

Indvielsen af templet i Salt Lake City inspirerede de hellige til at spore deres forfædre.

 Bed klassen om at slå op på L&P 110:13-15, og bed en elev om at læse versene op. Spørg: På hvilken måde er børnenes hjerter blevet vendt mod deres fædres?

Forklar, at indvielsen af templet i Salt Lake i 1893 og præsident Wilford Woodruffs åbenbaring om tempelbesegetinger inspirerede til dannelsen af Genealogisk Selskab i Utah. Denne organisation gjorde optegnelser tilgængelige for medlemmer og gjorde det muligt for dem at søge deres forfædre.

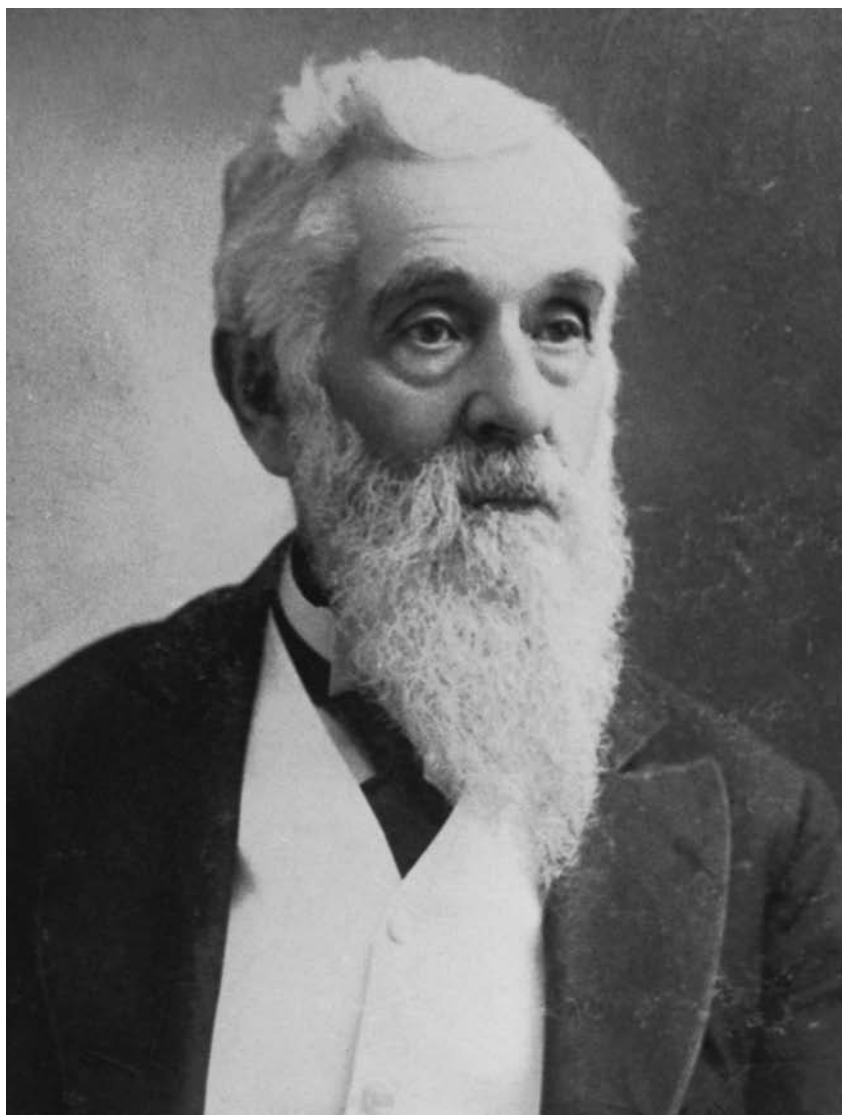
Spørg: Hvordan kan I udføre tempelordinancer for jeres forfædre på dette tidspunkt af jeres liv?

Bed en elev om kort at beskrive sine følelser om slægtsforskning. Motivér eleverne til at begynde på noget, der har med slægtsforskning at gøre i den kommende uge – det kan være at samle navne på forfædre, påbegynde en personlig optegnelse, udspørge forældre eller bedsteforældre om deres liv etc.

KAPITEL 5

Lorenzo Snow

KIRKENS FEMTE PRÆSIDENT

© IPI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Lorenzo Snow blev født i Ohio den 3. april 1814, lå det meste af verden i krig. USA var i krig med Storbritannien. Napoleonskrigene havde anbragt Frankrig i krigens midte i Europa. Uafhængighedskrige fortsatte i Latinamerika.

Lorenzo Snow var 6 år gammel i 1820, da profeten Joseph Smith fik det første syn i den hellige lund. Seksten år senere blev Lorenzo døbt i Kirtland i Ohio i en alder af 22 år.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Lorenzo Snøvs forældre opmuntrede til ansvarlighed og åbensindethed.

💡 Opsummer det indledende afsnit og afsnittet »I hans tidlige år lærte han om ansvarlighed« i elevens hæfte, s. 76. Understreg, at Lorenzo Snow lærte at tage sig af familiens gård, når hans far var væk. Spørg: Hvordan kan arbejdet på gården have påvirket Lorenzo Snow til hans senere pligter i livet?

Sammenlign Lorenzo Snøvs opvækst, som den er beskrevet i »Han lærte at være forstående, frisindet og tolerant« i elevens hæfte, s. 76 med det følgende råd fra præsident Gordon B. Hinckley. Bed eleverne om at finde måder, hvorpå familien Snow praktiserede de principper, som præsident Hinckley fremhæver.

»Vi er hver især individuelle. Vi er alle forskellige. Der må være respekt for disse forskelle« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 661).

»Vi skal gøre en større indsats for at skabe gensidig respekt, mildhed og tolerance over for hinanden, uanset hvilke lærdomme eller filosofier vi bekender os til. Vi kan være uenige om disse ting. Men det kan vi være med respekt og høflighed« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 665).

Bed en elev om at læse den 11. trosartikel. Spørg så:

- Hvordan kan vi udvise respekt over for andre, selvom vi ikke er enige med dem?
- Hvorfor er respekt for alle vigtigt for sidste dages hellige?

Lorenzo Snow lærte om evangeliet gennem Kirkens medlemmers eksempler og undervisning.

💡 Forklar eleverne, at tæt på Kirtland i Ohio havde missionærerne fra Kirken kontaktet og undervist familien Snow. Som resultat af dette blev Lorenzo Snøvs mor og hans søster, Lenora, døbt i 1831. Hans søster Eliza blev døbt i 1835. Lorenzo viste imidlertid kun lidet interesse for budene i adskillige år. Han besluttede sig for at gå på en skole i Oberlin i Ohio og tog af sted på den 70 km lange rejse. På vejen mødte han David W. Patten, en af denne uddelings første apostle.

Bed en elev om at læse følgende udtalelse, som beskriver den effekt, dette møde havde på Lorenzo Snow, ifølge hans søsters Eliza R. Snøvs optegnelser:

»På sin vej til Oberlin faldt min bror tilfældigvis i selskab med David W. Patten, et tilfælde, som han ofte refererer til som en af de tilsyneladende trivielle hændelser i et menneskes liv, som sætter et uudsletteligt spor. Denne herre var

en tidlig forkæmper for evangeliets fylde ... I en samtale med ham blev min bror meget imponeret over dybden og skønheden af den filosofiske ræsonneren, med hvilken denne inspirerede ældste syntes meget fortrolig ... Fra det tidspunkt blev et nyt område, et nyt spor af refleksioner, åbnet i min broders sind, et indtryk, som aldrig senere blev slettet« (*Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 4).

Bed eleverne om at fortælle om et møde med nogen, som først syntes ubetydeligt – men som senere viste sig at have stor betydning for deres liv. Læs følgende udtalelse af ældste Neal A. Maxwell, som den dengang var medlem af De Tolvs Kvorum, vedrørende vores omgang med andre mennesker:

»Blandt så mange andre prisværdige velsignelser sammenfiltres vore liv ofte på måder, som vi knapt kan gennemskue. Men hvorfor skulle det overraske os? Anvender vi ikke sommetider vendinger som »venner med det samme« og »beslægtede ånder? Det er trods alt de personer, som er i vores individuelle indflydelsessfære, der danner vores specifikke del af medmenneskelighed – dem som Gud især forventer, at vi elsker og tjener. I vore krydsende cirkler, uanset størrelse og udstrækning, ligger der mange uudnyttede muligheder for tjeneste, ja, »der er nok og mere til« (L&P 104:17). Disse møder giver på nådefuld vis mange muligheder, og de kan bringe »utallige velsignelser« ...

Hvad kendetegner disse sammenfletninger? De viser, at i den udstrækning vi tillader det, er Gud involveret i detaljerne i vores liv« (*One More Strain of Praise*, 1999, s. 97, 103).

Spørg: Hvad kan I gøre for at elske og tjene de mennesker, som »danner vores medmenneskelighed«?

Del klassen op i tre grupper, og bed hver gruppe om at forberede et kort mundtligt resumé af et af følgende afsnit i elevens hæfte: »Hans mor og to søstre blev omvendt« s. 76-77, »Han var åben og modtagelig over for Kirken«, s. 77, og »Han betragtede omhyggeligt medlemmerne, før han sagde ja til at blive døbt«, s. 77. Forud for disse mundtlige resuméer kan du bede en elev, som ikke er opvokset i et sidste dages hjem om kort at fortælle, hvordan hun eller han lærte evangeliet at kende. Hvis ingen af eleverne har en sådan baggrund, så fortæl om en, du kender, som blev præsenteret for Kirken. Bed en repræsentant for hver gruppe om at fortælle om Lorenzo Snøvs omvendelse. Spørg eleverne:

- Hvorfor kan Kirkens medlemmers eksempel være lige så vigtigt som evangeliets sandhed i omvendelsesprocessen?
- Hvordan kan Kirkens medlemmer bedst opmuntre familien til at lytte til evangeliets budskab?

Bed eleverne om at tænke over det eksempel, de viser gennem ord og handling over for dem, som ikke er medlemmer af Kirken. Hvis de føler, der er behov for forandring, så motivér dem til at sætte mål og lave nogle ændringer i deres liv.

Lorenzo Snow modtog et stærkt vidnesbyrd gennem den Helligånd.

Gennemgå de to første afsnit af artiklen »Han studerede, blev døbt og modtog et vidnesbyrd om sandheden af genoprettelsen« i elevens hæfte, s. 77. Bed dem om

at opsummere årsagerne bag Lorenzo Snows beslutning om at blive døbt. Spørg så: Hvad håbede Lorenzo Snow at opnå ved at blive døbt?

Bed en elev om at læse 3 Ne 11:32-35 og 3 Ne 1-2 højt. Spørg: Hvad betyder dåb »med ild og med Helligånden?«

Bed en elev om at oplæse den resterende del af afsnittet om Lorenzo Snows beretning om sin omvendelse »Han studerede, blev døbt og modtog et vidnesbyrd om sandheden af genoprettelsen« i elevens hæfte, s. 77. Spørg så eleverne:

- Hvordan opnåede Lorenzo Snow »fuldkommen kundskab« om de evangeliske principper, som han havde accepteret ved sin dåb?
- Hvorfor kræver Helligåndens vidne en indsats fra den person, som søger det?

Lorenzo Snow nærede et stærk ønske om at blive missionær.

💡 Bed hjemvendte missionærer eller elever, der forbereder sig til at tage på mission om at fortælle om det, der motiverede dem til at modtage eller ønske kaldet til at tjene. Læs »Han ønskede at tjene Gud« i elevens hæfte, s. 78-79, og bed eleverne om at lytte efter det, som motiverede Lorenzo Snow til at tage på mission.

Spørg: Hvorfor søgte Lorenzo Snow det privilegium at tjene som missionær? Gennemgå derpå »Vigtige begivenheder i Lorenzo Snows liv« i elevens hæfte, s. 75 og bemærk hans missionærgering.

Bed eleverne om at læse L&P 4. Spørg så:

- Hvad kvalificerer os til at tjene som missionærer?
- Hvordan kan vi forberede os til at tjene Herren bedre?
- Hvordan kan det at tage på mission påvirke resten af dit liv?

Herren beskyttede Lorenzo Snow i hans missionærtjeneste.

💡 Læs følgende brev, som Lorenzo Snow skrev til sin tante, som beskriver rejsen fra New York til Liverpool i England:

»Jeg var 42 dage om at krydse havet, og i den periode oplevede vi tre forfærdelige storme – storme, som for dem, der er vant til at færdes på havet, opfattedes som meget farlige. Ubekendt, som jeg var med turbulente bølger, var jeg ude af stand til at sammenligne det med noget, men mindst et par gange forekom scenariet skrækkindjagende. Jeg følte ikke overraskelse over, at mænd, kvinder og børn, som ikke havde lært at sætte deres lid til Gud, vred deres hænder og græd. Min lid stod til ham, som havde skabt havene og defineret deres grænse. Jeg var ude i hans ærinde ...

Nu, hvor stormen har lagt sig, og det store dybs skød er faldet til ro ... bryder skibet atter bølgerne foran sig med statelig ære, mens glæde og taknemlighed fylder ethvert hjerte« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 49-50).

Fortæl eleverne, at ældste Snow snart efter sin ankomst til Storbritannien blev kaldet til at præsidere over Kirken i London. På det tidspunkt var Kirkens vækst bemærkelsesværdig. Men eftersom medgang ofte ledsages af modgang fra fjenden, stod ældste Snow snart over for modstand fra en uset ond magt. Læs følgende beretning, som hans søster Eliza har skrevet:

»Efter at have trukket sig tilbage for at sove, blev han vækket af de mest gennemskærende lyde. Det syntes, som om ethvert møbel i rummet var i bevægelse – frem og tilbage mod hinanden med så stort raseri, at søvn og hvile var yderst umuligt.

Han udholdt disse bramfrie besøg i adskillige nætter, idet han hver gang tænkte, at det var den sidste, at de ville tage lige så uopfordret af sted, som de var kommet, indtil han indså, at så længe han tavst indordnede sig under deres aggressioner, lige så længe ville de gentage dem. Noget måtte gøres. Han måtte hævde retten som herre over sin egen ejendom.

Efter en dags faste og før han, som sædvanligt knælede ned for at bede, inden han sov, læste han så et kapitel højt fra Bibelen, og i Jesus af Nazarets navn og med det hellige præstedømmes myndighed irettesatte han disse ånder og befalede dem at forlade huset – gik i seng og blev ikke mere forstyrret. Men disse ånder gav ikke op på grund af et enkelt nederlag. Det varede ikke længe, før adskillige medlemmer af Kirken blev utilfredse og røg ud i åbent oprør så meget, at det blev nødvendigt at udelukke en del« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 54).

Forklar, at selvom forfølgelsen fortsatte med vise sig i omvendelsesbestræbelserne, fortsatte Kirken med at vokse og gå fremad. Seks måneder efter ældste Snow var blevet kaldet til at lede Kirken i London, var medlemstallet øget fra knap 100 til 220 medlemmer. Spørg eleverne:

- Hvad kunne resultatet være blevet af ældste Snows møde med modstanderen, hvis han havde frygtet eller vaklet i troen?
- Hvilke oplevelser har I haft med at møde modstand eller endda forfølgelse pga. jeres overbevisning?
- Hvorfor får vi prøvelser, selvom vi lever retfærdigt?

Spørg eleverne om, hvordan de kan besvare det følgende spørgsmål stillet af en gruppe 12-årige diakoner: »Hvorfor skal vi overhovedet planlægge at tage på mission med al den fare, der er i verden?« Referér så til L&P 35:13-14 og 84:88 og læs så følgende udtalelse af ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum:

»Vore missionærer har ikke deltaget i dette store værk uden alvorlige udfordringer, modgang og vanskeligheder. Forældre til missionærer har altid kendt risikoen for at miste en elsket, der tjener i missionsmarken, på grund af ulykker eller sygdom. Nu må vi føje muligheden for terrorisme til de risici, der er ved at tjene som missionær ...

Men ... forældre og kommende missionærer har ingen grund til at være bange eller tro, at det er usædvanlig farligt eller risikabelt at tage på mission ... Missionærer har klart en meget lavere risiko for at dø end andre i samme alder« (*Stjernen*, jan. 1990, s. 31-32).

Du kan også overveje at fortælle en del eller alle følgende oplevelser, som Lorenzo Snow havde omkring, hvordan han blev beskyttet, når han tjente Herren:

»Da jeg var hos bror Smith i Stark County i Ohio, drømte jeg en nat, at der blev gjort foranstaltninger for at overfalde mig. Den følgende aften sad jeg og talte

med nogle venner, som havde indbudt mig, da en høj banken lød på døren og to velklædte unge mænd kom ind og bad mig venligt om at følge med hen til en skolebygning, der lå i nærheden for at tale til en gruppe, som allerede var samlet der. Efter lidt tøven fra min side, begyndte de at presse mig til at acceptere deres invitation; da kom drømmen fra den foregående nat mig straks i hu, og jeg fortalte dem, at jeg ikke kunne imødekomme deres ønsker. De fortsatte med at presse og insistere på, at jeg ledsagede dem. Da de var blevet overbevist om, at jeg var urokkelig i min beslutning om ikke at følge med, udviste de ikke blot skuffelse, men blev også meget vrede.

Næste dag fandt jeg ud af, at de havde fortalt mig sandheden for så vidt angik, at der var en gruppe, som ventede på mig i skolebygningen, men formålet var et helt andet end det, de unge mænd havde meddelt – det stemte overens med min drøm« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 17).

»Under mit ophold i Wales i efteråret 1851 var jeg til flere meget interessante møder. Om aftenen den 4. nov. talte jeg til en stor forsamling i en sal i Tredegar i Monmouthshire ...

Ved mødets slutning blev præsident William Phillips og jeg ledsaget til et hotel, hvor vi efter at have spist, blev vist til nogle værelser på etagen ovenover. Da vi var kommet ind, hvor vi skulle sove, lagde jeg mærke til, da jeg lukkede døren, at låsen var defekt og ikke virkede. Vi gik snart til ro, da vi omkring klokken 23 følte os trygge og kunne sove, indtil klokken var omkring 2, hvor jeg pludselig blev vækket af en vildt udseende fyr, der stod ved min seng og beordrede mig og min ledsager til at stå ud af sengen med det samme eller tage konsekvenserne, mens han brugte det mest blasfemiske sprog og svor de værst tænkelige eder og fjendtligt svingede sine knyttede næver tæt ved mit ansigt. To af hans kammerater, korpulente og bistre af udseende stod ved siden af, og var tilsyneladende beredte på at træde til. Broder Phillips sov trygt, og det var med noget besvær, jeg fik vækket ham tilstrækkeligt til forstå vores situation. Selvfølgelig kunne vi ikke gøre meget for at forsvare os mod en bølletrio, som var desperat opsat på at lave ballade, og som vi senere fandt ud af, var hyret til at tæve os, og at husværten i al hemmelighed havde konspireret med aktørerne i dette djævelske angreb.

I tumulten var lyset, som en af dem holdt, af en eller anden grund pludselig gået ud, hvilket medførte nogen opstandelse, som gjorde, at de fortrak fra værelset, hvorpå jeg foreslog ældste Phillips, at vi straks gjorde vores bedste for at sikre os ved at barrikadere døren, for jeg var sikker på, at bøllerne ville forsøge sig igen. Vi satte en stol foran døren med ryglænet direkte under dørhåndtaget, og der påtog jeg mig ansvaret for at holde det, mens broder Phillips pressede sin store og statelige person mod døren.

Ikke så snart var disse beskyttende foranstaltninger truffet, før disse banditter kom styrtende tilbage med forstærkninger for at forny angrebet. De prøvede vedholdende at tvinge døren op uden held; de pressede sig som [Samson] imod den, men på grund af tingenes placering på indersiden, uden gavn. Med en salve af eder begyndte de så at banke og sparke på døren og vedblev, indtil larmen og spektaklet blev så højt, at husværten ikke længere turde ignorere situationen og kom os til undsætning; han dæmpede tumulten ved at bede banditterne om at fortrække.

Nogle år efter denne hændelse fik jeg at vide, at det hotel, hvorpå disse skammelige scener havde fundet sted, var blevet omdannet til en tarvelig hestestald, og at husværten var forfaldet til tigger og var omstrejfende vagabond« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 189-191).

»Jeg forlod Geneve den 9. i samme måned med postvognen og påbegyndte min snørklede vej over et barsk, bakket og bjergrigt landskab ... Da vi nærmere os de knejsende Alper, kom der en kraftig storm, som gjorde rejsen meget dystert, trøstesløs og på alle måder ubehagelig. Omkring klokken 18 den følgende dag, begyndte vi opstigningen af Cenis og nåede bjergtoppen i skyerne i 2.042 meters højde klokken et om natten.

Selvom kun en passager, udover jeg selv, havde besluttet sig for at tage turen over bjergene, viste det sig, at 10 heste var i underkanten til at bære os frem gennem den drivende sne, som var faldet med en dybde på næsten 1,25 m, siden den sidste postvogn havde passeret, en omstændighed, som gjorde vores vej meget farlig op ad den smalle vej og de skarpe sving. En snublen eller det mindste uheldige bump på vognen ville mange steder på vores vej have styrtet os flere hundrede meter ned mod bjergets klippefyldte afgrund ...

Vores nedstigning ad bjerget var meget lettere for hestene og for os, og jeg følte mig taknemlig over, at min rejse over disse stejle bjerge var overstået og håbede, at det aldrig igen skulle blive min lod at krydse dem en tredje gang om vinteren ved nattetid; men angående disse ting – må vi øve os i ikke at være ængstelige, eftersom vi ingen kontrol har over dem« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 207-208).

Bed en eller to elever om at fortælle om en oplevelse, hvor Herren beskyttede dem eller nogen de kender, da de var på mission.

Lorenzo Snow styrkede de hellige, da de forberedte sig på at drage vestpå.

💡 Hvis det er muligt, så lad eleverne slå op på kort nr. 5 »Udsnit af Missouri, Illinois og Iowa i USA« i deres tre-i-en-udgave og finde Mount Pisgah i Iowa. Forklar, at da de hellige rejste fra Nauvoo i Illinois til Winter Quarters, standsede de ofte ved stationer langs sporet for at hvile og forberede sig på deres rejse videre. En station på vejen var Mount Pisgah, hvor Lorenzo Snow boede fra sommeren 1846 til foråret 1848. I begyndelse af foråret 1847 præsiderede han over de hellige der.

Forklar, at mange af de hellige i Mount Pisgah var i vanskelige omstændigheder. Læs Lorenzo Snøvs beretning om de helliges forhold på det tidspunkt:

»Ved denne tid var de hellige i Pisgah i en nødlidende situation, ikke alene manglede de mad og tøj, men også trækdyr og vogne, som kunne få dem videre på deres rejse. Adskillige familier var helt uden proviant og var afhængige af deres næstes barmhjertighed, som i det fleste tilfælde knapt var i stand til at udøve denne form for dyd. Men oven i alt dette havde en smittende sygdom ramt bosættelsen, og der var ikke tilstrækkeligt mange raske til at tage sig af de syge, og døden fulgte i dens kølvand; fædre, mødre, børn, brødre, søstre og kære venner blev ofre for ødelæggelsen og blev begravet med en lille højtidelighed og uden passende begravelsestøj. Således blev sorg lagt til deres nød« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 90).

Lorenzo Snow imødekom disse omstændigheder med energi og forudseenhed. Hans søster Eliza R. Snow skrev:

»Han var drivkraften bag at opløfte og forene kræfterne hos folk – organiserede brødrene i kompagnier, udvalgte egnede mænd – nogen til at begive sig videre til bosættelserne for at få arbejde og tjene til proviant og tøj, andre til at så deres afgrøder hjemme og tage sig af de udsendtes familier, mens de var væk – til at reparere vogne og lave nye ud af de gamle og lave stole, tønder, smørkærner, kurve og andre sådanne ting, som kunne gøre nytte i de omkringliggende bosættelser ...

Han sendte ... to intelligente og kloge brødre til staten Ohio og andre egne af landet for anmode om hjælp og opfordre de rige ikke-troende til at bidrage til de helliges behov og hjælpe dem på deres rejse vestpå. Det lykkedes dem at samle midler ind, der beløb sig til ca. 600 dollars. Disse foranstaltninger resulterede i, at man skaffede mad og tøj til dem, som manglede, udover at sørge for udvandring for dem, som ønskede at fortsætte rejsen så tidligt, som det var praktisk muligt« (*Biography and Family Record*, s. 90-91).

Lorenzo Snow opmuntrede også de hellige og iværksatte andre aktiviteter og religiøse tjenester for dem. Han skrev i sin dagbog:

»I disse lange vintermåneder har jeg forsøgt at holde modet oppe hos de hellige i Pisgah, ikke alene ved højtidelige møder som gudstjenester og bøn forskellige steder i bosættelsen – men også ved at sørge for at opmuntre til passende underholdning af forskellig slags. Denne underholdning har passet til vore omstændigheder og har selvfølgelig været af uhøjtidelig og primitiv karakter; den hidtil ukendte enkelhed og ulighed med noget, man tidligere havde set, bidrog i høj grad til fornøjelse. Det har været en sand fremvisning af opfindsomhed« (Snow, *Biography and Family Record*, s. 91).

Efter instruktioner fra præsident Brigham Young organiserede Lorenzo Snow et kompagni af pionerer og forlod Mount Pisgah i foråret 1848 for at rejse til Saltsødalene. Han ankom til dalen med sin familie i efteråret 1848. Spørg eleverne:

- Hvordan fik Lorenzo Snow det bedste ud af en vanskelig situation?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe og styrke andre, når vi selv befinder os i vanskelige situationer?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Lorenzo Snow blev ordineret til apostel den 12. februar 1849, præsident for De Tolv Apostles Kvorum den 7. apr. 1889, og præsident for Kirken den 13. sep. 1898.

Da Lorenzo Snow blev præsident, var Kirken i dyb gæld. I mange år havde Kirken kæmpet en juridisk kamp om flerkoneri og hjulpet medlemmer, som ikke havde råd til kæmpe juridisk og prøvet at bekæmpe love, som blev fremsat for at underminere Kirken. Kirken brugte også mange penge på færdiggørelsen af templet i Salt Lake City. I den periode, hvor den amerikanske regering, som resultat af Edmunds-Tucker loven, konfiskerede Kirkens ejendom, faldt indtægten fra tiende betydeligt. Mange hellige var uvillige til at betale tiende, idet de vidste, at regeringen kunne konfiskere Kirkens ejendele. For at gøre sagen værre, gennemgik USA en alvorlig økonomisk krise i begyndelsen af 1890'erne, som virkelig gjorde tiendebetaling til en trosprøve for Kirkens medlemmer. I 1898 havde Kirken en gæld på over \$1,25 million (se Richard O. Cowan, *The Church in the Twentieth Century*, 1985, s. 15; og Leonard J. Arrington, *Great Basin Kingdom*, 1958, s. 400-401).

Lorenzo Snow var 84 år gammel, da han blev præsident for Kirken og var velforberedt på lederskab både åndeligt og timeligt. Han besad en skarp forstand og var et fint forbillede på uddannelse. Præsident Snow havde en særlig mission med at etablere Herrens folk på fast grund både timeligt og åndeligt gennem en målbevidst anvendelse af offerloven. Da han blev præsident, var der omkring 270.000 medlemmer af Kirken, med 40 stave, 20 missioner og 4 templer. Da præsident Taylor døde i 1901, var Kirken vokset til flere end 293.000 medlemmer med 50 stave og 21 missioner (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Han blev kaldet som apostel og tjente på mission i Italien.

Fortæl eleverne, at Lorenzo Snow den 12. feb. 1849 blev bedt om at mødes med De Tolv Apostles Kvorum. Han havde ingen anelse om, hvorfor han blev bedt om at møde op. Da han ankom, blev han overrasket over at opdage, at han var blevet kaldet som medlem af De Tolvs Kvorum. Han blev derpå ordineret som apostel.

Bed eleverne om at slå op i ordforklaringen i Bibelen og finde ud af, hvad apostel betyder. Forklar, at apostlene i Kirken har til opgave at undervise og vidne om Frelseren og hans evangelium for verden.

Del klassen op i tre grupper og bed hver gruppe om at læse en af følgende sektioner i elevens hæfte: »Han blev kaldet til at tjene i Italien«, s. 80, »Han mødte modstand i Italien«, s. 80-81, og »Hans liv blev bevaret i Hawaii«, s. 82. Bed hver gruppe om at give et kort referat af ældste Snøvs missionsoplevelse.

Det kan være, at du vil fortælle eleverne om det følgende mirakel, som satte skub i missioneringen i Italien. Forklar, at Lorenzo Snow var frustreret over, at missioneringen i Italien gik trægt, men han fandt en måde at vise Guds magt på. Han skrev følgende i et brev til Brigham Young:

»Det syntes meget mærkeligt, og det holdt hårdt for min tålmodighed at være i uge- og månedsvis blandt interessante mennesker uden at være aktivt og

offentligt engageret i at fortælle om de store principper, som jeg var blevet sendt for at udbrede. Men da jeg følte, at det var Åndens vilje, at vi skulle begynde med at gå stille og roligt frem, underkastede jeg mig himlens vilje.

6. september. Denne morgen var min opmærksomhed rettet mod Joseph Grey, en tre-årig dreng, vores værts yngste barn. Der havde været mange venner for at se til barnet, hvis ende syntes nært forestående for alle mennesker. Jeg gik ind for at se til ham om eftermiddagen; døden havde udset sig hans krop – hans tidligere sunde skikkelse var reduceret til skelet, og det var kun ved indgående iagttagelse, at vi kunne se, at han var i live. Da jeg tænkte over ejendommeligheden i vores situation, blev mit sind fuldt opmærksomt på vores position. Før jeg gik til ro, påkaldte jeg Herren for at hjælpe os på det tidspunkt. Mine følelser ved den lejlighed vil jeg ikke glemme lige med det samme.

7. september – Denne morgen foreslog jeg ældste Stenhouse, at vi fastede og trak os tilbage til bjergene for at bede. Inden vi tog af sted, så vi til barnet – hans øjne vendte opad – øjenlågene faldt i – og hans ansigt og ører var tynde og havde det blege marmoragtige skær, som tydede på snarlig opløsning. Dødens kolde sved dækkede hans krop, efterhånden som livets kraft snart ebbede ud. Madame Grey og de andre kvinder græd, da Monsieur Grey med nedbøjet hoved hviskede til os: *«Il meurt! Il meurt!»* (Han dør! Han dør!).

Efter et lille hvil på bjerget – væk fra enhver sandsynlighed for forstyrrelse, påkaldte vi Herren i højtidelig, oprigtig bøn om at redde barnets liv. Når jeg reflekterede over den kurs, vi ønskede at følge, de fordringer vi snart ville fremlægge for verden, anså jeg denne omstændighed for at være af uhyre betydning. Jeg kender ikke til noget offer, som jeg ikke var villig til at yde, for at Herren ville opfylde vores ønske.

Vi vendte tilbage ved tretiden om eftermiddagen og med noget indviet olie lagde jeg mine hænder på barnets hoved, mens vi tavst udøste vores hjertes dybeste ønsker om hans helbredelse. Et par timer efter blev der kaldt på os, og hans far sagde med et taknemligt smil: *«Mieux beaucoup! Beaucoup!»* (Meget, meget bedre!)

8. september. Barnet havde haft det så godt i løbet af natten, at forældrene havde set sig stand til at sove, hvilket de ikke havde gjort i lang tid, og i dag kunne de gå fra ham og ordne nogle ting i huset. Da jeg gik ind for at se til ham, udtrykte Madame Grey sin glæde over hans restituering. Jeg svarede til gengæld: *«Il Dio del cielo ha fatto questo per voi.»* (Himlens Gud har gjort dette for jer)« (Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 128-129).

Spørg eleverne:

- Hvorfor følte ældste Snow så stærkt for helbredelsen af denne lille dreng, at der ikke var noget, han »ikke var villig til at ofre«?
- Hvorfor tror I, at ældste Snow betragtede faste og bøn som så vigtig en del af helbredelsen af denne dreng?
- Hvordan kan begivenheder, som ligner prøvelser, blive muligheder for at gøre Herrens værk?

Lorenzo Snow modstod modstand med en god indstilling.

- 💡 Bed en elev om at læse 2 Ne 2:11 højt. Spørg så en anden elev om at genfortælle budskabet med sine egne ord. Fortæl følgende beretning og gennemgå afsnittet »Han var en pligtro apostel og en forsvarer af troen« i elevens hæfte, s. 83.

Fredag, den 20. nov. 1885 var en mindeværdig, men sørgelig dag for Lorenzo Snows familie, for den dag blev den ærværdige apostel sat under arrest af forbundspolitiet for at praktisere flerkoneri. Arrestordren påbød ham at komme til Ogden omgående til en indledende høring.

»Hans små børn, som ikke havde set ham i månedsvis, ville ikke slippe ham og græd bitterligt og utrøsteligt« (Thomas C. Romney, *The Life of Lorenzo Snow*, 1955, s. 379).

Forklar, at ældste Snow, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, blev retsforfulgt, kendt skyldig og dømt til fængselsophold, som begyndte den 12. mar. 1886. Selvom han var 71 år, da han indledte sin afsoning, udholdt han situationen godt og bibeholdte en god indstilling. Læs følgende beretning om ældste Snows oplevelse:

»Guvernøren for Utah-territoret besøgte Lorenzo Snow i fængslet og lovede ham amnesti, hvis han ville »fraskrive sig princippet om flerkoneri.« Lorenzo Snow svarede: »Jeg takker dig, guvernør, men efter at have antaget hellige principper, for hvilke vi allerede har ofret ejendom, hjem og liv for at forsvare ved adskillige lejligheder, har vi ikke i sinde at fraskrive dem på grund af fare på dette frem-skredne tidspunkt.« (Romney, *Life of Lorenzo Snow*, s. 380).

Ældste Snow skrev til Det Første Præsidentskab fra fængslet:

»Jeg er Giveren af alle gode ting taknemlig for den legemlige sundhed og åndens frejdighed, som han skænker mig, så jeg roligt kan slå mig til tåls med det uundgæelige og er fuldt ud i stand til at anerkende Herrens hånd og hans almægtige forsyn, hvad der end sker ... Hvis jeg kan tjene den hellige sag, som er mig kærere end livet og fremme Guds ære ved at gennemgå prøvelsen ved indespærring i et fængsel, så er jeg helt villig« (Romney, *Life of Lorenzo Snow*, s. 382).

Fortæl eleverne, at Lorenzo Snow hjalp med danne en skole, da han var i fængsel og underviste i grammatik to gange om ugen. Han blev løsladt fra fængsel den 8. feb. 1887.

Præsident Lorenzo Snow fortalte sit barnebarn om en hellig oplevelse.

- 💡 Spørg eleverne om en nær slægtning nogensinde har fortalt dem om en personlig, hellig oplevelse. Motivér dem til at fortælle, hvordan det påvirkede dem uden at afsløre den hellige oplevelse. Hvis ingen af eleverne har noget at fortælle, har du måske haft en sådan oplevelse og kan fortælle om det. Læs sammen med eleverne »Frelseren viste sig for ham i templet i Salt Lake City« i elevens hæfte, s. 85.

Skriv ordet *vidne* på tavlen og drøft dets betydning. Spørg så:

- Hvordan kan vidnesbyrdet fra et pålideligt vidne påvirke jeres følelser omkring beretningen om en begivenhed?

- Hvorfor tror I, at denne hellige oplevelse er blevet fortalt til Kirken, og ikke bare er holdt fortrolig i familien Snow?

Bed eleverne om at gennemgå de instruktioner, som Frelseren gav til Præsident Snow. Drøft, hvordan disse instruktioner danner præcedens, som stadig er gældende i dag – når Kirkens præsident dør, omorganiseres Det Første Præsidentskab uden lang ventetid.

Herren åbenbarede løsningen på Kirkens gæld for Præsident Lorenzo Snow.

- Gennemgå sammen med eleverne det andet afsnit af den historiske baggrund i begyndelsen af del 2 i dette kapitel, s. 77. Bed dem om at forklare, hvorfor det at være i gæld er så tung en byrde. Læs så følgende rosende ord, som præsident Heber J. Grant gav præsident Lorenzo Snow for hans indsats med at løse problemet vedrørende Kirkens gæld:

»Jeg ved, at Lorenzo Snow var en Guds profet ... Det påstås, at mænd ikke er meget værd, efter de er fyldt 50, og når de bliver 60, bør man give dem en slags medicin og lægge dem til at sove, og når de er 70, er de simpelthen ubrugelige. Men Lorenzo Snow blev præsident for Kirken, da han var 85 år gammel, og han gennemførte i løbet af de næste tre år noget, som ganske enkelt var enestående at tænke på. Han rejste Kirken fra den økonomiske sump af fortvivelse, så at sige, næsten fra konkurs ... Denne mand, som ikke havde været beskæftiget med økonomiske anliggender, som i adskillige år havde indviet sit liv til at tjene i templet, tog hånd om økonomien i Kristi kirke under inspiration af den levende Gud, og i de tre år ændrede alt sig økonomisk fra mørke til lys« (Conference Report, juni 1919, 9-10).

Bed eleverne om at læse »Han modtog åbenbaring, der hjalp med at løse Kirkens økonomiske krise« i elevens hæfte, s. 84-85, og beskrive, hvordan Herren vejledte præsident Snow. Spørg:

- Hvilke principper lærte de hellige om gæld, som I kan anvende i jeres eget liv?
- Hvorfor handler tiende mere om tro end om penge?
- Hvordan bruges tiendebetalingerne i Kirken?

Bed en eller to elever om frivilligt at fortælle, hvordan de fik et vidnesbyrd om tiende. Læs følgende udtalelse af præsident Lorenzo Snow:

»Tiden er nu kommet for enhver sidste dages hellige, som agter at være beredt til fremtiden og sætte sin fod på sikker grundvold til at gøre Herrens vilje og til at betale en ærlig tiende. Det er Herrens ord til jer ... Herren har tidligere velsignet os og har haft barmhjertighed med os; men der kommer tider, hvor Herren kræver, at vi står fast og gør, hvad han har befaleet, og ikke udskyder det længere ... Der er ingen mand eller kvinde, der nu hører, hvad jeg siger, der vil føle sig tilfreds, hvis han eller hun ikke betaler en ærlig tiende« (*The Teachings of Lorenzo Snow*, udv. Clyde J. Williams, 1984, s. 155).

»Delvis tiende er ikke tiende overhovedet, ikke mere end det at nedsænke en person halvt er dåb ...

Det er nu tid for os at vågne op og rette vores opmærksomhed mod Herren og gøre vores pligt« (*Teachings of Lorenzo Snow*, 155-56).

Hvis eleverne har specifikke spørgsmål om deres egen trofasthed angående tiende – så forklar dem, at de kan finde svar gennem bøn og studium af skriften samt gennem deres biskop eller grenspræsident.

»Som mennesket er, var Gud engang; som Gud er, kan mennesket blive.«

- 💡 Nogle få dage inden klassen beder du en elev om at læse »Han modtog en åbenbaring om menneskets guddommelige potentiale« i elevens hæfte, s. 87-88, og forbedre en kort fremlæggelse af dette princip for klassen. Efter elevens fremlæggelse, så forklar, at Lorenzo Snow talte med Brigham Young om sin oplevelse, hvorefter Brigham Young sagde:

»Broder Snow, det er en ny læresætning; hvis den er sand, er den blevet åbenbaret til dig som personlig information, og vil af profeten blive bekendtgjort til Kirken på rette tidspunkt; indtil da vil jeg råde dig til at lægge den på hylden og ikke sige mere om den« (Orson F. Whitney, »Lives of Our Leaders – The Apostles – Lorenzo Snow«, *Juvenile Instructor*, 1. jan. 1900, s. 4).

Skriv Lorenzo Snøvs lille kuplet på tavlen. Bed en elev om at læse afsnittet »De skal organisere verdener og herske over dem« i elevens hæfte, s. 88, og lad klassen drøfte, hvordan de relaterer til præsident Snøvs kuplet. Spørg:

- Hvordan hjælper denne læresætning jer med at forstå formålet med jeres liv?
- Hvorfor tror I, at denne lære ofte er svær for mennesker at acceptere?

Vi må blive fuldkomne ligesom Gud er fuldkommen.

- 💡 Forklar, at for at opnå vores guddommelige potentiale må vi blive fuldkomne, ligesom Gud er fuldkommen. Læs sammen med eleverne »Vi bør dagligt stræbe efter at forbedre os« i elevens hæfte, s. 89. Drøft med dem befalingen om at blive fuldkommen, som Faderen er fuldkommen (se Matt 5:48; 3 Ne 12:48). Spørg:

- På hvilke måder kunne vi fuldkommengøre os selv på visse områder i vores liv, hvis ikke alle?
- Hvorfor vil nogle mennesker synes, at et sådant mål er umuligt at opnå i dette liv?

Læs sammen med eleverne »Vær ikke modløs, når I søger forbedring« i elevens hæfte, s. 90. Lad dem finde frem til, hvad præsident Snow sagde, at vi skulle gøre hver dag for at prøve at forbedre os.

Bed eleverne om at læse Eter 12:27. Understreg, at processen med at overvinde personlig svaghed, kan have sine udfordringer. Præsident Lorenzo Snow belærte om, at vi ikke skal miste modet, hvis vi oplever vanskeligheder langs vejen, når vi arbejder på at overvinde personlig svaghed. Fremhæv vigtigheden af at udøve tro på Herren og søge ham, når vi stræber efter at overvinde svagheder.

Spørg: Hvorfor bliver mennesker somme tider ved med at støde på vanskeligheder, selv om de prøver på at gøre det rette? Læs følgende udtalelse af præsident Snow:

»Jeg formoder, at jeg taler til nogle, som har haft bekymringer, problemer, hjertesorger og som har lidt forfølgelse, og det har til tider fået dem til at tænke, at de ikke kunne klare så meget. Men for alt, hvad I har lidt, for alt, der er hændt jer, som lignede et onde i sin tid, vil I modtage firefold, og lidelsen har en tendens til at gøre os bedre og stærkere, og vi føler, at vi er blevet velsignede. Når I ser

tilbage på jeres oplevelser, vil I se, at I er gået meget fremad og steget adskillige trin på stigen mod ophøjelse og herlighed« (*Teachings of Lorenzo Snow*, s. 117).

»Vi er her, så vi kan blive uddannet i lidelsens og de heftige prøvelses skole, hvilken var nødvendig for Jesus, vor ældre Bror, som, ifølge skrifterne, »blev fuldkommen gennem lidelse.« Det er nødvendigt, at vi lider i alle ting, så vi kan være berettigede og værdige til at lede og styre alle ting, ligesom vor himmelske Fader og hans ældste Søn, Jesus« (*Teachings of Lorenzo Snow*, s. 119).

Spørg eleverne: På hvilke måder kan prøvelser og modgang vendes til vores fordel?

Lorenzo Snow hjalp med at opbygge Guds rige.

- 💡 Bed eleverne om at gennemgå afsnittet »Han byggede riget« i elevens hæfte, s. 90. Bed dem om at drøfte, på hvilke måder Kirken er blevet styrket på grund af Lorenzo Snøvs gerning og undervisning. Spørg: Hvilke af præsident Snøvs lærdomme har styrket jeres ønske om at leve mere efter evangeliets principper?

KAPITEL 6

Joseph F. Smith

KIRKENS SJETTE PRÆSIDENT

© IPI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Som barn oplevede Joseph F. Smith mange af de betydningsfulde begivenheder i Kirkens tidlige historie. Han blev født i Missouri, den 13. november 1838 under nogle af de værste forfølgelser der. Som barn kendte han profeten Joseph Smith (hans onkel) og andre af Kirkens ledere. Da han var fem år gammel, led hans far, Hyrum Smith, martyrdøden i fængslet i Carthage. Mens han stadig var barn, drev pøblen Kirkens medlemmer væk fra Nauvoo, og han hjalp sin mor over sletterne til Saltsødalen, da han kun var ni år gammel. Efter de var ankommet til Saltsødalen, hjalp han sin mor med opbygge et hjem, hvor de boede, indtil hun døde i 1852. Joseph F. Smith var kun 13 år gammel. Da han var 15 år, tog han af sted på sin første mission.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Joseph F. Smith lærte at stole på Herren af sin mor.

💡 Bed eleverne om at gennemgå »Han blev født i en turbulent tid« og »Han var moden i forhold til sin alder« i elevens hæfte, s. 93-94. Spørg dem, om de nogensinde har hørt nogen sige, at verden er så farlig og forfærdelig, at de helst ikke vil bringe børn ind i den. Spørg: Hvordan vil I reagere over for dette udtryk for frygt eller bekymring?

Læs sammen med eleverne »Hans mors tro« i elevens hæfte, s. 94-95, og drøft, hvordan Mary Fielding Smiths eksempel havde indflydelse på hendes søn. Flere år senere kom Joseph F. Smith med følgende udtalelse om sin mors bøn for at finde deres kvæg:

»Det var en af de første konkrete og tydelige tilkendegivelser af bønnens kraft, jeg nogensinde havde været vidne til. Det gjorde et uudsletteligt indtryk på mit sind, og det har været mig en kilde til trøst, vished og vejledning gennem hele mit liv« (Joseph Fielding Smith, *The Life of Joseph F. Smith*, 1938, s. 133-134).

Spørg: Hvad tror I, han mente med »bønnens kraft«? Bed derpå en af eleverne om at læse følgende udtalelse op af præsident Joseph F. Smith, dengang rådgiver i Det Første Præsidentskab:

»Der er intet så uforgængeligt som en mors indflydelse, når hun altså er god og har evangeliets ånd i sit hjerte og har belært sine børn om den vej, de skal vandre på ...

... Jeg kan huske alle de prøvelser, der indtraf, under vores bestræbelser på at følge Israels hær; at komme til de dale mellem bjergene uden tilstrækkelig forspand til at trække vore vogne og uden midler til at skaffe de nødvendige forspand. Hun spændte sine køer og kalve i åg og bandt to vogne sammen, og vi indledte vores rejse til Utah på denne primitive og hjælpeløse måde, og min mor sagde: »Herren vil åbne en udvej; men hvordan, han ville gøre det, vidste ingen. Jeg var en lille dreng dengang, og jeg drev forspandet og gjorde min del af arbejdet. Jeg husker, hvordan jeg overhørte hendes lønlige bøn til Gud om at gøre hende i stand til udføre sit arbejde og sin mission. Tror I ikke, at disse ting indprenter sig i sindet? Tror I, at jeg kan glemme min mors eksempel?

Nej; hendes tro og eksempel vil stedse stå klart i min hukommelse ... Ved hvert åndedrag løfter enhver følelse i min sjæl sig mod Gud i taknemlighed til ham over, at min mor var hellig, at hun var en Guds kvinde, ren og trofast, og at hun hellere ville lide døden end at forråde den tillid, der var blevet hende vist ... Det er den ånd, som gennemtrængte hende og hendes børn. Ville hendes børn ikke være uværdige til sådan en mor, hvis de ikke lyttede til og fulgte hendes eksempel? Derfor beder jeg Gud om at velsigne mødrene i Israel« (»Influence and Sphere of Woman«, *Deseret Weekly*, 9. jan. 1892, s. 71).

Spørg eleverne:

- Hvad tror I, at udtalelsen »der er intet så uforgængeligt som en mors indflydelse« betyder?
- På hvilke måder har jeres forældres undervisning vejledt og beskyttet jer?

Af sin mor lærte han at holde Guds befalinger selv i vanskelige tider.

- Forklar, at livet var fyldt med vanskeligheder i Saltsødalen i 1848. Selvom pionierne var glade for at ankomme til deres bestemmelsessted, var deres møje ikke endt. Læs følgende udtalelse af ældste Joseph Fielding Smith, søn af Joseph F. Smith og dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»Hans mor blev tvunget til at straks at skaffe hjem og husly til sin opvoksende familie og dem, der havde brug for hendes hjælp. Ved hjælp af hendes tro og kreativitet klarede hun sig igennem vinteren. Hun slog sig ned i Mill Creek syd for Salt Lake City, hvor hun med hjælp fra sine drenge planlagde at drive et landbrug. Hun sørgede for, at der blev bygget en lille hytte, hvori der kunne laves mad, mens hun og det meste af familien sov i vognene i vinteren 1848. Hvordan de overlevede den vinter, vidste de knapt selv; deres tøj var tyndt og uden det nødvendige læ led de voldsomt under kulden. Hendes tidligere triste erfaringer havde lært hende at være opfindsom og med Herrens vågen over dem udholdt de deres lod, indtil foråret kom. Gennem nøje planlægning og meget hårdt arbejde i to år fik hun skabt et godt hjem og sikret værdifuld ejendom« (*Life of Joseph F. Smith*, s. 157-158).

På trods af sin families omstændigheder følte Mary Fielding Smith stærkt omkring tiendebetaling og offerydelse. Joseph F. Smith huskede en gang, hvor hans mor udtrykte sin indstilling til tiendebetaling:

»Da vi åbnede vore kartoffelkuler et forår, fik min mor sine drenge til at tage et læs af de bedste kartofler, og hun kørte dem til tiendekontoret; kartoflerne var knappe det år. Jeg var en lille dreng dengang og kørte forspandet. Da vi kørte op til tiendekontorets dørtrin rede til at aflæse kartoflerne, kom en af de ansatte ud og sagde til min mor: »Enkefru Smith, det er en skam, at du er nødt til at betale tiende« ... En ansat på tiendekontoret irettesatte min mor for at betale tiende, kaldte hende alt andet end klog og sagde, at der var andre, som var i stand til at arbejde, som fik hjælp fra tiendekontoret. Min mor vendte sig mod ham og sagde: »... Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg forvente, at Herren holdt sine velsignelser tilbage fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi det er Guds lov, men også fordi

jeg forventer en velsignelse for at gøre det. Ved at holde den og andre love, forventer jeg at blive begunstiget og være i stand til at forsørge min familie« ... Min mor blev begunstiget, fordi hun adlød Guds love. Hun havde rigeligt til at forsørge sin familie. Vi manglede aldrig så meget, som mange andre gjorde, for vi fandt brændenælder tilforladelige, da vi først ankom til dalen, og da vi kunne nyde tidselrødder, segoliljer og alle den slags ting, havde vi det ikke værre end tusinde andre, og vi var bedre stillet end mange, for så vidt jeg husker, manglede vi aldrig majsmel, mælk og smør. Så den enke fik sit navn indført i Herrens lovebog. Denne enke var berettiget til Guds hus' privilegier. Ingen af evangeliets ordnancer kunne nægtes hende, for hun var lydige mod Guds love, og hun svigtede ikke sine pligter eller mistede modet, da hun oplevede, at en i en betroet stilling ikke kunne holde Herrens bud« (Smith, *Life of Joseph F. Smith*, s. 158-159).

Spørg eleverne:

- Hvilken styrke opnår Kirkens medlemmer ved villigt at betale tiende og offerydelse?
- Er I blevet velsignet, fordi I har betalt jeres tiende og offerydelse?

Joseph F. Smith blev holdt oppe og styrket af Herrens ånd.

Spørg eleverne om, de ville have været rede til at tage på mission, hvis de var blevet kaldet som 15-årige. Drøft nogle af de bekymringer, de ville have ved at blive kaldet i så tidlig en alder. Gennemgå afsnittet »Han overvandt mange prøvelser på sine missioner« i elevens hæfte, s. 95-96. Spørg: Hvordan overvandt Joseph F. Smith de vanskeligheder, han stod overfor på sin mission i Hawaii?

Forklar, at Joseph F. Smith havde en stor åndelig oplevelse, da han tjente som missionær i Hawaii. Læs »En drøm opmuntrede ham på hans mission« i elevens hæfte, s. 96-97. Skriv følgende på tavlen: *Rejse, herskabsvilla, bad, tøj, dør, Joseph Smith, hånden*. Drøft med eleverne, hvad hvert af disse ord kan betyde i relation til drømmen. Spørg:

- På hvilke måder tror I, at denne oplevelse styrkede den unge Joseph F. Smith?
- Hvordan kan vi lære at udøve tro på Herren?

Bed en elev om at læse »Hans ønske var at bære et stærkt vidnesbyrd« i elevens hæfte, s. 97. Tal om, hvordan man opnår så dybt et vidnesbyrd. Spørg: Hvordan kan hans vidnesbyrd have hjulpet med at holde ham oppe på hans mission i Hawaii?

Gennemgå hændelserne fra præsident Smiths liv i »Han ville under ingen omstændigheder fornægte sit vidnesbyrd« i elevens hæfte, s. 97-98. Læs følgende udtalelse af præsident Joseph F. Smith:

»Da jeg som dreng begyndte i gerningen, gik jeg hyppigt ud og bad Herren vise mig nogle store ting, så jeg kunne modtage et vidnesbyrd. Men Herren holdt underne tilbage for mig og viste mig sandheden linje på linje, bud på bud, lidt her og lidt der, indtil jeg kendte sandheden fra top til tå, og indtil jeg var fuldstændig rensset fra tvivl og frygt. Det var ikke nødvendigt for ham at sende en engel fra himlene for at gøre dette, ej heller var det nødvendigt at tale med en ærkeengels basun. Gennem den levende Guds Ånds stille hviskende stemme

gav han mig det vidnesbyrd, jeg er i besiddelse af. Og gennem dette princip og denne kraft vil han give alle menneskenes børn kundskab om sandheden, som vil forblive hos dem, og de vil komme til at kende sandheden, som Gud kender den, og den vil få dem til at gøre Faderens vilje, som Kristus gør den. Og ikke nogen som helst fantastisk tilkendegivelse vil kunne gøre dette. Det er lydighed, ydmyghed og at underkaste sig himlens krav og den orden, der er fastsat i Guds rige her på jorden, der vil rodfæste sandheden i menneskene« (Evangeliske lærdomme, 1980, s. 6).

Spørg:

- Hvordan kan mennesker opnå et stærkt vidnesbyrd om evangeliet?
- Hvilke ting gør, at Ånden sommetider forlader os?

Han var igen på mission i Hawaii.

 Forklar, at på sin anden mission til Hawaii rejste Joseph F. Smith sammen med ældsterne Lorenzo Snow og Ezra T. Benson. Deres formål var at undersøge, hvad den apostatiske kirkeleder Walter M. Gibson havde gjort. Han havde taget fuld kontrol over Kirken i Hawaii både økonomisk og gejstligt. Han solgte embeder i præstedømmet til Kirkens medlemmer, og han organiserede sine egne tolv apostle og kaldte højpræster, halvfjerdser og biskopper. Kvinder fik embeder som præstinder, og han krævede, at Kirkens medlemmer overgav alle deres ejendele til ham (se B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 5:98-99). Spørg eleverne: Hvad kunne der ske, hvis apostasi ikke blev undersøgt af Kirkens ledere?

Fortæl dem, at efter de havde udelukket Walter Gibson af Kirken, efterlod ældsterne Lorenzo Snow og Ezra T. Benson den 25 årige Joseph F. Smith sammen med William W. Cluff og Alma L. Smith for at bringe Kirkens medlemmer i Hawaii i større harmoni med sandheden. Læs følgende beretning om ældste Smiths indsats:

»Ældste Joseph F. Smith havde ydet stor tjeneste for at bringe orden i missionens anliggender. På sin tidligere mission til øerne (1854-1858) havde han opnået et perfekt kendskab til sproget og talte det så flydende som en indfødt. Da han var en mand med en usædvanlig beslutsomhed og stærk retfærdighedssans, konfronterede han kaptajn Gibson med stor styrke og afslørede over for de indfødte hans svigagtighed og ubemyndigede fremgangsmåde. Han fungerede også som tolk for apostlene, hvorved deres indsats for at rette Gibsons afvigelser og deres tjeneste blev mere effektiv blandt de indfødte« (Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 5:100).

Joseph F. Smith blev kaldet som apostel.

 Fortæl eleverne, at da Joseph F. Smith og andre missionærer ankom til Hawaii, afstedkom en drukneulykke næsten ældste Lorenzo Snows død. Fortæl eleverne følgende beskrivelse af forløbet:

»En ulykke, som ofte nævnes i forbindelse med den apostolske mission på Hawaii, er, at ældste Lorenzo Snow druknede i Lahaina havn, og han blev genoplivet af brødrene. Ulykken fandt sted, da en båd kæntrede, mens man forsøgte at komme i land trods voldsomme bølger i havnen. Bådens kaptajn

og ældsterne Benson, Snow, Cluff og A. L. Smith var alle i båden, da den kæn-trede. Ældste Joseph F. Smith havde nægtet at følge de andre brødre i deres bestræbelser på at komme i land, idet han var overbevist om, at det var et meget farligt forehavende. De indfødte, der stod ved kysten og vidnede ulyk-ken, reddede de uheldige mænd, men der gik 20 minutter før, Lorenzo Snow gav nogen tegn på liv fra sig efter at være blevet bjærget fra vandet« (Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 5:100-101).

Fortæl eleverne, »at præsident Lorenzo Snow efter den hændelse erklærede, at Herren havde åbenbaret for ham, »at denne unge mand, Joseph F. Smith ... en dag ville blive Guds profet på jorden« (Smith, *Life of Joseph F. Smith*, s. 216).

Bed en elev om at læse »Han blev kaldet som apostel« i elevens hæfte, s. 98. Spørg: Hvilke færdigheder udviklede Joseph F. Smith på sine missioner til Hawaii, som hjalp ham i sin nye kaldelse som apostel? Læs og drøft følgende udtalelse af præsident Joseph F. Smith:

»Jeg ved, at min Forløser lever. Vi har alle de vidnesbyrd og beviser på denne storslåede og vidunderlige sandhed, som verden har, dvs. alle de vidnesbyrd og beviser, som den såkaldte kristne verden er i besiddelse af; og i tilgift dertil, har vi vidnesbyrdet fra indbyggerne på det vestlige fastland, for hvem Frelseren viste sig og bragte sit evangelium, det samme, som han gav til jøderne. I tilgift til alle disse nye vidnesbyrd og vidnesbyrdet fra nutidsprofeten Joseph Smith, der så Faderen og Sønnen, og som har båret vidnesbyrd om dem til verden, og hvis vidnesbyrd blev beseglet med hans blod, og som er i kraft i verden i dag. Vi har vidnesbyrdet fra andre, som var vidne til Guds Søns nærværelse i templet i Kirtland, hvor han viste sig for dem, og Josephs og Sidney Rigdons vidnesbyrd, hvori de erklærer, at de var de sidste vidner om Jesus Kristus. Derfor siger jeg atter, at jeg ved, at min Forløser lever; for ved disse vidners mund er denne sandhed stadfæstet i mit sind.

Foruden disse vidnesbyrd har jeg modtaget Guds Ånds vidnesbyrd i mit eget hjerte. Det overgår alle andre beviser, for det bærer vidnesbyrd for mig, for min sjæl, om min Forløser, Jesu Kristi eksistens. Jeg ved, at han lever, og at han i de sidste dage skal komme til jorden, at han skal komme til det folk, der vil være beredt for ham, som en brud er beredt til brudgommen, når han kommer« (*Evangeliske lærdomme*, s. 427-428).

Afslut med dit vidnesbyrd om Frelseren.

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

I årene, hvor Joseph F. Smith var præsident blev Kirkens administrationsbygning bygget i Salt Lake City, og man påbegyndte opførelsen af templerne i Hawaii og i Alberta i Canada. Vigtige historiske steder for Kirken i den østlige del af USA blev opkøbt under ledelse af præsident Smith, og informationskontorer, forgængere for vores besøgscentre, tog også deres begyndelse på den tid.

Som svar på adskillige teorier, som blev debatteret på den tid, blev der fremsat to redegørelser for Kirkens lære. Disse omfatter en erklæring om menneskets oprindelse og om Faderen og Sønnen. Få uger inden sin død modtog præsident Smith en vigtig åbenbaring, som nu er Lære og Pagter 138.

Da han blev præsident, var der omkring 293.000 medlemmer af Kirken, med 50 stave, 21 missioner og 4 templer. I 1918, da han døde, var Kirken vokset til næsten 497.000 medlemmer med 75 stave, 22 missioner og 4 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Det Første Præsidentskab tilskyndede Kirkens medlemmer til at holde familieaften.

💡 Bed eleverne om at læse bekendtgørelsen om familieaften fra Det Første Præsidentskab i 1915, »Familieaften blev introduceret«, i elevens hæfte, s. 99-100, som begynder med det tredje afsnit. Spørg:

- Hvad er formålet eller hensigten med familieaften, som det står forklaret i bekendtgørelsen?
- Hvilke aktiviteter bliver der anbefalet til familieaften?
- Hvilke løfter gives der til forældre, som følger rådet om at holde familieaftener?

Præsident Joseph F. Smith underviste i vigtigheden af ægteskab og familieforhold.

💡 Bed eleverne om at læse L&P 131:1-4. Læs derpå følgende udtalelse for klassen, og drøft præsident Joseph F. Smiths udtalelse om ægteskab:

»Den retmæssige forening af mand og kvinde er det middel, hvorved de kan opnå deres højeste og helligste stræben. For de sidste dages hellige er ægteskabet ikke udtænkt af vor himmelske Fader til kun at være en jordisk forening, men en, som vil bestå tidens omskiftelser og være for evigt og give ære og lykke i denne verden og herlighed og evigt liv i de næste verdener« (»An Address: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints to the World«, i Conference Report, apr. 1907, s. 7; denne tale er trykt efter talerne fra aprilkonferencen 1907).

Bed eleverne om at beskrive egenskaberne ved en god familie. Gennemgå »Han elskede sin familie med en ren og hellig kærlighed« i elevens hæfte, s. 101. Spørg:

- Hvordan understøtter eksemplet på kærlighed og enhed i familien Smiths hjem hans lære om familien?
- Hvad kan forældre gøre for at opbygge enhed og kærlighed i deres familie?
- Hvad kan børn gøre?

Præsident Smith sørgede over ti af sine børns død.

 [Bemærk: Du kan have elever i klassen, som har mistet et barn eller søskende. Udvis opmærksomhed over deres følelser, når I drøfter dette emne. Hvis du ved, at der er en elev i klassen, som har mistet et barn eller søskende, kan det være, at du skal tale med dem inden for at finde ud af, hvor aktivt de ønsker at deltage i samtalen]. Bed eleverne om at tænke på en situation, hvor nogen har mistet et barn. Læs sammen med eleverne »Han kendte til sorgen ved at miste et barn« i elevens hæfte, s. 101-102. Læs følgende udtalelse af præsident Joseph F. Smith om små børns frelse og bed eleverne om at tænke over, hvordan det kan trøste forældre, som har mistet et barn:

»Hvis vi har modtaget sandhedens Ånds vidnesbyrd i vores sjæl, ved vi, at alt er vel med vore små børn, der går bort, og at vi ikke ... kunne forbedre deres tilstand ...

Men når små børn borttages som spæde og uskyldige, før de har nået ansvarlighedsalder og ikke er i stand til at begå synd, åbenbarer evangeliet os, at de er forløst, og at Satan ingen magt har over dem. Ej heller har døden magt over dem« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 380).

Spørg: Hvorfor sørger trofaste forældre, selv om de har et vidnesbyrd om, at deres bortgåede barn er sikret frelse? (Se L&P 42:45). Læs følgende udtalelser af præsident Joseph F. Smith:

»I opstandelsen fra de døde vil det barn, der blev begravet som spæd, fremstå i skikkelse som det barn det var, da det blev nedlagt i graven; derefter vil det begynde at udvikle sig. Fra opstandelsens dag vil legemet udvikle sig, indtil det når den fulde størrelse af åndens vækst, enten det er mand eller kvinde« (*Evangeliske lærdomme*, s. 20).

»Når moderen berøves glæden og fornøjelsen ved at opdrage sit lille barn til en voksen mand eller kvinde i dette liv, på grund af dødens hånd, vil dette privilegium blive givet hende herefter, og hun vil nyde det endnu mere, end det ville være hende muligt her. Når hun gør det der, vil det være med den sikre kundskab, at resultaterne vil være uden fejl, mens resultaterne her er ukendte, indtil vi har bestået prøven« (*Evangeliske lærdomme*, s. 382).

Kirken behøver ikke at frygte uretfærdige beskyldninger.

 Gennemgå med eleverne »Som Kirkens præsident blev han angrebet personligt« i elevens hæfte, s. 104. Læs følgende udtalelse af præsident Joseph F. Smith:

»Hyppigt og fra næsten alle dele af verden, hører vi periodiske udbrud af forargelse over de sidste dages hellige. Det er generelt ubegrundet og kommer fra forfattere og talere, som er misinformeret, og som får deres inspiration fra sensationelle bøger og litteratur, som udgives i udlandet af personer med onde hensigter, som kan tjene penge på troskyldige ved at sælge opsigtsvækkende historier ... Således er mange ting, som mangler belæg og ikke har et gran af sandhed, vendt mod os. Selv om man kan grine af det, når man kender sandheden, afstedkommer disse forfalskninger alligevel fordomme hos den uvidende,

og sætter Kirken i dårligt lys, og gør det meget ubehageligt for dens missionærer og medlemmer.

Men sensationslyst og forfalskninger kan ikke forvolde varig skade på dem, de uretmæssigt er tilsigtet imod. De sidste dages hellige behøver ikke frygte eller bekymre sig, når det kommer til disse ting, så længe de er uskyldige. Sensationer fænger ikke, når de gennemskues, som de helt sikkert vil blive« (»Three Threatening Dangers«, *Improvement Era*, mar. 1914, s. 476).

Gennemgå sammen med eleverne »Han var modig og uforfærdet, når han forsvarede sandheden« i elevens hæfte, s. 102. Spørg: På hvilke måder forsvarede præsident Smith Guds rige?

Informationskontoret gav præcise oplysninger om Kirken.

- 💡 Spørg om nogle af eleverne nogensinde har hørt falske historier om Kirken og dens medlemmer. Spørg så: Hvordan kan disse historier afholde mennesker fra høre om eller acceptere evangeliets budskab?

Fortæl eleverne, at i begyndelsen af 1900-tallet havde mange mennesker hørt falske historier om Kirken, og det havde givet en negativ indstilling. Sådanne historier blev fortalt besøgende i Salt Lake City af mangt en bladsmører og hyrevognschauffør, når de transporterede gæsterne rundt i byen, som det forklares i den følgende udtalelse:

»Ved århundredeskiftet var selv de, der kom til Salt Lake City, ikke garanteret at høre sandheden om de sidste dages hellige. Hotelejerne sendte deres ansatte ned med vogne til stationen for at hjælpe og hverve gæster. Disse hyrede chauffører gjorde det til en hel forretning at fylde de besøgende med vilde historier om mormonerne. Både samfundet og Kirkens ledere var bekymrede over det dårlige indtryk, denne praksis gav. Drøftelser mellem medlemmer af hovedbestyrelsen for Unge Mænds GUF og De Halvfjerds' Første Råd resulterede i anbefalingen af et »informationskontor«, som skulle opføres på tempelpladsen, for at give disse besøgende korrekt information om Kirken. I 1902 godkendte Det Første Præsidentskab dette projekt og bad De Halvfjerds om at tage sig af det. Den første bygning havde en ottekantet form og målte 6 meter i bredden og kostede 600 dollars. Ca. 24 frivillige bemandede kontoret, og i løbet af det første år fik de uddelt kort med trosartiklerne og anden litteratur til 150.000 besøgende. Populariteten af rundvisningerne på Tempelpladsen fortsatte med at vokse, og i 1906 blev der tilføjet gratis orgelkoncerter ... Efterhånden, som antallet af besøgende fortsatte med at vokse, kom der mere rummelige faciliteter til. I den sidste del af det enogtyvende århundrede kunne de besøgende på Tempelpladsen årligt tælles i millioner« (Richard O. Cowan, *The Church in the Twentieth Century*, 1985, s. 37-38).

Kirken voksede hurtigt under præsident Joseph F. Smiths ledelse.

- 💡 Fra 1901 til 1918, hvor Joseph F. Smith var præsident for Kirken, voksede medlemstallet fra 292.931 til 496.962 (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631). Giv eleverne følgende information:

»Eftersom præsident Joseph F. Smith fortsatte med at opmuntre de hellige til at blive og opbygge Kirken i deres hjemland, tiltog antallet af Sidste Dages Hellige missioner og grene uden for USA. Denne vækst genspejledes i, at Joseph F. Smith blev den første fungerende præsident for Kirken, som besøgte Europa.

I løbet af en periode på ca. to måneder i 1906 besøgte han missioner i Holland, Tyskland, Schweiz, Frankrig og England. Præsident Smiths personlige besøg gjorde meget for at fremme Kirkens vækst i disse lande. Under sit første besøg i Europa, kom præsident Joseph F. Smith med en meget vigtig profetisk udtalelse. Ved en konference i Bern i Schweiz i 1906 rakte han sine hænder frem og erklærede: »Tiden vil komme, hvor dette land [Europa] vil blive bestrøet med templer, hvortil I kan komme og forløse jeres døde.« Han forklarede også, at »templer skulle bygges i forskellige lande i verden« (Cowan, *Church in the Twentieth Century*, s. 65).

Spørg eleverne: Hvordan styrker templer den verdensomspændende Kirke?

Kirken stod over for tre store farer.

💡 Spørg eleverne, hvad de betragter som den største fare, der truer Kirken i dag og skriv svarene på tavlen. Forklar, at præsident Joseph F. Smith angav tre specifikke ting, som var farlige for Kirken. Læs sammen med eleverne »Han påpegede tre farer, som Kirken stod overfor« i elevens hæfte, s. 105-108. Skriv disse farer på tavlen:

1. Smiger fra verdens fremtrædende mennesker
2. Falske videnskabelige lærdomme
3. Seksuel urenhed

Spørg:

- Hvorfor er disse tre ting mere farlige for Kirken end kritik og falske beskyldninger?
- Hvordan kan de undgås?

Det Første Præsidentskab udstedte to erklæringer for at tydeliggøre visse læresætninger.

💡 Forklar, at der var nogen usikkerhed om visse centrale læresætninger blandt mange af de hellige, da Joseph F. Smith var præsident for Kirken. Et punkt var menneskets oprindelse, deriblandt Gud som Faderen og Adams rolle som den første stamfader til den jordiske familie. Det andet handlede om Guds natur og rolle som Gud Faderen og Jesus Kristus. Som svar udstedte Det Første Præsidentskab to erklæringer. Den første kom i 1909 og blev kaldt »Menneskets oprindelse.« Den anden kom i 1916 og fik titlen »Faderen og Sønnen: En lærdomsmæssig redegørelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv.« Drøft detaljerne i følgende uddrag:

»Menneskets oprindelse«

»Der er dem, der hævder, at Adam ikke var det første menneske på jorden, og at det oprindelige menneske blev udviklet fra lavere stadier i dyreverdenen. Men dette er menneskers teorier. Herrens ord erklærer, at Adam var »det første af alle mennesker« (Moses 1:34), og derfor er det vores pligt at betragte ham som vores arts første forælder. Det blev vist Jereds bror, at alle mennesker blev skabt i Guds billede i *begyndelsen* (Eter 3:15); og ligegyldigt om vi opfatter, at dette

betyder ånden eller legemet eller begge dele, fører det os til samme konklusion: Mennesket begyndte livet som et menneske i vor himmelske Faders lignelse.

Det er sandt, at menneskets legeme begynder tilværelsen som en ganske lille spire eller et ganske lille foster, som bliver til et barn og gøres levende af den ånd, hvis tabernakel det er, og barnet udvikler sig efter fødslen til en mand eller kvinde. Men der er intet i dette, som tyder på, at det oprindelige menneske den første af vores art, begyndte dets eksistens som noget ringere end et menneske eller ringere end menneskets spire eller foster, som bliver til et menneske.

Mennesket kan ikke ved at søge gennemskue Gud. Han vil aldrig uden hjælp opdage sandheden omkring menneskets oprindelse. Herren må åbenbare sig selv eller forblive ikke-åbenbaret, og det samme er sandt omkring de fakta, der knytter sig til Adams slægt – Gud alene kan åbenbare dem. Nogle af disse kendsgerninger er imidlertid allerede kendte, og det er vores pligt at modtage og bibeholde det, som er blevet kundgjort.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige baserer sin lære på guddommelig åbenbaring, fordums og nutidig, og hævder, at mennesket umiddelbart og direkte er guddommeligt afkom. Gud selv er en ophøjet mand, fuldkommen, majestætisk og sublim ...

Menneskene er Guds børn, dannet i Guds billede og begavet med guddommelige egenskaber. Og ligesom en dreng af en jordisk far og mor med tiden er i stand til at blive en mand, er celestiale forældres efterkommere i stand til gennem erfaring gennem tiderne og evighederne at udvikle sig til en Gud« (»Editor's Table«, *Improvement Era*, nov. 1909, s. 80-81).

Spørg: Hvorfor gør det en forskel at vide, at Gud er vores Fader, og at vi ikke nedstammer fra en lavere livsform?

»Faderen og Sønnen: En lærdomsmæssig redegørelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv.«

Ordet »Fader«, som det anvendes om Guddommen, forekommer i hellig skrift med klart forskellige betydninger. Hver af de fire betydninger er uddybet i det følgende og bør holdes nøje adskilt.

»1. ›FADER‹ SOM FORÆLDER I BOGSTAVELIG FORSTAND

Skriftstederne, som omfatter den almindelige betydning – som forælder – er for talrige og specifikke til at citere ... Gud, den evige Fader, som vi benævner med navnet og titlen ›Elohim‹, er helt bogstaveligt forælder til vor Herre og Frelser Jesus Kristus og menneskehedens ånder. Jesus Kristus er Fader i samme betydning, som Elohim er Faderen, dog er Elohim alene Fader til ånder ...

2. ›FADER‹ SOM SKABER

En anden betydning af ›Fader‹ i skriften er som skaber fx i skriftsteder, som henviser til nogen i Guddommen som ›Faderen til himlene og til jorden og alt, der er i dem‹ (Eter 4:7; se også Alma 11:38-39 og Mosi 15:4).

Gud er ikke Fader til jorden som en af verdenerne i rummet, ej heller helt eller delvist til himmellegemerne eller til jordens livløse genstande og til planterne og dyrene på samme bogstavelige måde, som han er Fader til menneskets ånd. Skriftsteder, som på nogen måde henviser til Gud som Fader til himlene og

jorden, skal derfor forstås specifikt, som Gud er Grundlæggeren, Organisatoren og Skaberen af himlene og jorden.

Som sammenhængen viser i alle tilfælde bliver Jahve, som er Jesus Kristus, søn af Elohim kaldt ›Faderen‹ endog ›den evige Fader i himlen og på jorden‹ i denne betydning (se tidligere citerede skriftsteder og Mosi 16:15). Med den samme betydning kaldes Jesus Kristus ›Evigheds Fader‹ (Es 9:5; sammenlign med 2 Ne 19:6). De beskrivende titler ›Evigheds‹ og ›Evige‹ i den foregående tekst er synonyme.

Jesus Kristus, som vi også kender som Jahve, var Faderens, Elohim's, udøvende myndighed i skabelsen, er beskrevet i kapitel 4 i bogen ›Jesus Kristus‹. Jesus Kristus, som er Skaberen, kaldes således konsekvent for himlens og jordens Fader i den betydning, som er forklaret ovenfor. Eftersom hans skaberværk er af evig beskaffenhed, kaldes han meget passende himlens og jordens evige Fader.

3. JESUS KRISTUS ER ›FADEREN‹ TIL DEM, SOM ER TROFASTE I HANS EVANGELIUM

En tredje betydning, hvori Jesus Kristus regnes som ›Faderen‹, er i forbindelse med forholdet mellem ham og dem, der antager hans evangelium og derved bliver arvinger til evigt liv ...

Mennesket bliver børn af Jesus Kristus ved at blive født på ny – født af Gud, som de inspirerede ord lyder ...

Hvis det er korrekt at tale om dem, der antager og holder fast ved evangeliet som Kristi sønner og døtre – og om dette emne er skrifterne tydelige og kan ikke bestrides eller benægtes – er det lige så korrekt at tale om Jesus Kristus som de retskafnes Fader, da de er blevet hans børn, og han er blevet gjort til deres Fader gennem den anden fødsel – genfødslen gennem dåben.

4. JESUS KRISTUS ER ›FADEREN‹ GENNEM GUDDOMMELIG INDSÆTTELSE AF MYNDIGHED

En anden grund til at anvende titlen ›Fader‹ om Jesus Kristus findes i det faktum, at i al hans færd med menneskeheden har Jesus, Sønnen, repræsenteret og repræsenterer fortsat Elohim hans Fader i magt og myndighed ... Således overdrog Faderen sit navn til Sønnen; og Jesus Kristus talte og tjente i og gennem Faderens navn. Og hvad angår magt, myndighed og guddommelighed, var og er hans ord og gerninger Faderens ord og gerninger« (»Editor's Table«, *Improvement Era*, aug. 1916, s. 934-936, 938-940).

Spørg eleverne:

- Hvorfor har Kirkens medlemmer brug for at vide, at Faderen og Sønnen er adskilte og særskilte væsener?
- Hvordan påvirker denne forståelse vores tilbedelse af Faderen og Sønnen?

Præsident Joseph F. Smith belærte om livet efter døden.

 Påmind eleverne om, at adskillige af præsident Joseph F. Smiths børn døde før ham. Læs præsident Smiths respons på sin søns, Hyrum M. Smiths, pludselige død, medlem af De Tolvs Apostles Kvorum:

»Min sjæl er sønderrevet. Mit hjerte er knust og dirrer for livet! Oh, min søde søn, min glæde, mit håb! Hvor jeg stadig elsker ham. Jeg vil altid elske ham. Og således er og vil det altid være med alle mine sønner og døtre, men han var min førstefødte søn ... Fra min sjæls dyb takker jeg Gud for ham! Men jeg havde mere behov for ham, end jeg kan udtrykke ... Hvor havde jeg dog brug for ham! Vi havde alle sammen brug for ham. Han var meget nyttig i Kirken. Han var en prins blandt mænd. Han skuffede mig aldrig eller gav mig grund til at tvivle på ham, mens han levede. Jeg elskede ham overmåde og betingelsesløst. Han har, som intet andet menneske, betaget min sjæl med sin talekraft. Måske fordi han var min søn, og han var fyldt af Helligåndens ild. Og hvad skal jeg gøre nu! Hvad skal jeg dog gøre! Min sjæl er flået, mit hjerte knust! Oh Gud, hjælp mig!« (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph Smith*, 1938, s. 474).

Adskillige måneder senere bekendtgjorde præsident Joseph F. Smith ved en generalkonference, at han havde modtaget åbenbaringer om åndeverdenen i løbet af de sidste måneder. En af disse blev modtaget dagen før konferencen og udgør nu afsnit 138 i Lære og Pagter.

Læs sammen med eleverne L&P 138:1-5, 11-20 og spørg: Hvad gjorde Jesus Kristus, da han tog til åndeverdenen efter sin død?

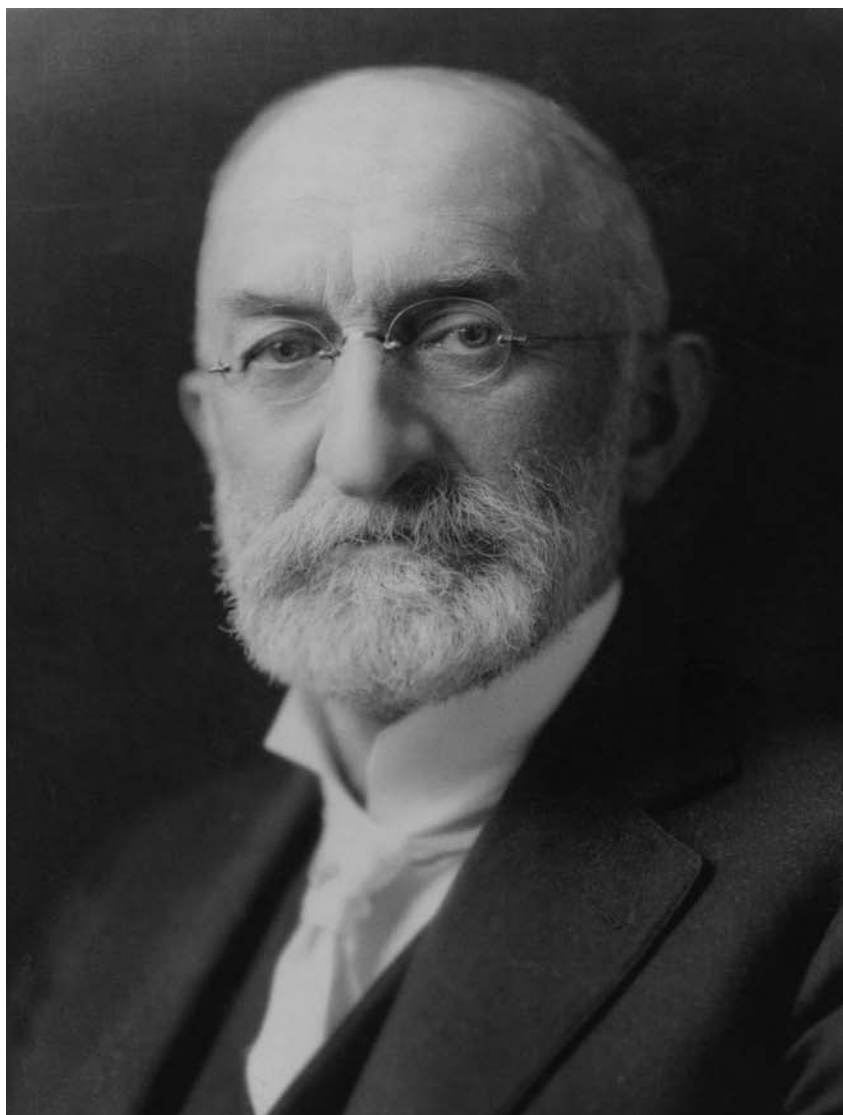
Læs L&P 138:29-30, 57. Spørg:

- Hvordan kan denne åbenbaring hjælpe dem, som har mistet trofaste venner og familiemedlemmer?
- Hvad kan vi gøre på jorden for at bistå det arbejde, som udføres i åndeverdenen?

KAPITEL 7

Heber J. Grant

KIRKENS SYVENDE PRÆSIDENT

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Heber J. Grant blev født den 22. november 1856. Dette år rejste mange pionerer med håndkærrekompagnier over prærien til den store Saltsødal. To uger før Heber J. Grant blev født, ankom Willies håndkærrekompagni til dalen. Ud af de oprindeligt 500 pionerer i håndkærrekompagniet døde 67 på vej mod dalen, og mange ankom forsultne og med forfrosne lemmer. Da Heber var ni dage gammel, døde hans far, Jediah M. Grant (dengang medlem af Det Første Præsidentskab), af lungebetændelse. Samme dag ankom Martins håndkærrekompagni til Saltsødalen. Ud af den gruppe pionerer på 576 var 135-150 døde.

Som dreng kendte Heber J. Grant mange fremtrædende kirkemedlemmer. Hans vennekreds omfattede en søn og en sønnesøn af præsident Brigham Young, og han deltog regelmæssigt i familiebøn i profetens hjem. Han havde desuden lange samtaler med præsident Young, ældste og apostel Erastus Snow og ældste Snøws kusine, Eliza R. Snow, som personligt havde kendt mange af de tidlige ledere i Kirken.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Han lærte af »den forvandlende kraft i sin mors kærlighed«.

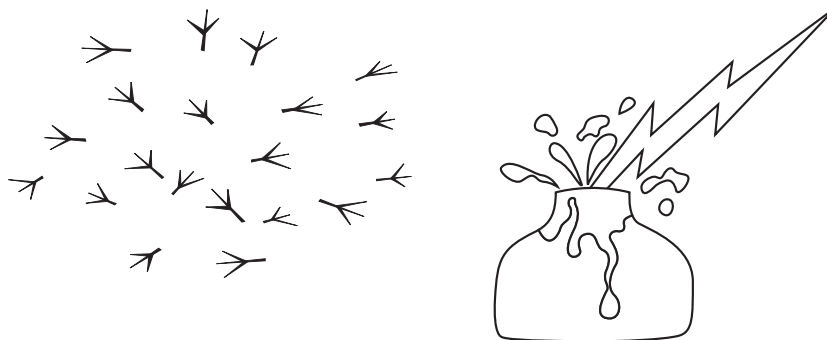
- 💡 Gennemgå sammen med eleverne nogle af »Begivenhederne i Heber J. Grants liv«, se elevens hæfte, s. 109. Vær opmærksom på, hvornår Heber J. Grants far døde, og drøft nogle af de vanskeligheder, der er forbundet med at vokse op hos en enlig forælder. Bed eleverne om at læse »Hans beslutsomhed blev opmuntret af en klog mor« i elevens hæfte, s. 111-112.

Fortæl eleverne, at selvom Heber J. Grant voksede op uden en far, vidnede han i sine sidste år om både sin mors og sin fars trofasthed. Tal med eleverne om præsident Grants følelser ud fra »Han var meget påvirket af sin families ofre« i elevens hæfte, s. 112. Spørg:

- Hvilke værdifulde ting har I lært af jeres forældre?
- Hvad kunne I tænke jer, at jeres efterkommere vil sige om jer?

Med beslutsomhed og udholdenhed gik han fra utilstrækkelighed til ekspertise.

- 💡 Bed eleverne om med deres pæneste håndskrift at skrive følgende sætning på et stykke papir: *Vi bør være trofaste mod Gud.* Drøft, hvorfor det er svært at have en pæn håndskrift. Tegn følgende illustration på tavlen og bed eleverne om at fortolke, hvad de ser:

Læs sammen med eleverne i elevens hæfte, s. 114, de to kommentarer om Heber J. Grants håndskrift: »Hans håndskrift forbedrede sig fra hønsefødder til den pæneste håndskrift i Utah«. Spørg: Hvilke velsignelser fik han i sit liv, som følge af sin indsats for at forbedre sin håndskrift? (Han blev så god, at han kunne tjene en ekstra indtægt ved at skrive, og senere underviste han i det).

Læs for eleverne et citat, der ofte tilskrives Ralph Waldo Emerson, som Heber J. Grant ofte brugte:

»De ting, som vi vedbliver med at gøre, bliver lettere for os, ikke fordi tingene i sig selv ændrer sig, men vores evne forøges« (Conference Report, apr. 1901, s. 63).

Gennemgå Heber J. Grants bestræbelser på at lære at synge i »Han var besluttet på at lære at synge« i elevens hæfte, s. 114-115. Spørg:

- Hvordan kan hans bestræbelser på at lære at synge sammenlignes med indsatsen for at forbedre sin håndskrift?
- Kan man sammenligne resultaterne? (Det lykkedes aldrig for ham at lære at synge så godt, som han skrev, men han prøvede hårdt).
- Hvorfor skal vi yde vores bedste på værdige ting, selv om vi måske aldrig bliver verdensmestre?
- Hvad kan principperne om beslutsomhed og udholdenhed have at gøre med at blive mere Kristuslignende?

Bed en eller to elever om at kaste en tennisbold eller en anden blød bold og ramme et bestemt sted i lokalet. Lad dem om nødvendigt kaste tre eller fire gange for at se, om de kan ramme plet. Relatér det til historien om den unge Heber J. Grants manglende evne til at kaste en baseball (se »Som atlet arbejdede han hen imod fortræffelighed« i elevens hæfte, s. 110). Bed en af eleverne om at læse de to sidste afsnit. Spørg:

- Hvordan kan Heber J. Grants beslutsomhed inden for sport have smittet af på hans åndelige mål?
- Hvilke specifikke mål kan vi sætte os i åndelig henseende?

Han havde den rette motivation for at læse skrifterne.

 Spørg eleverne, hvad der får dem til at læse i skrifterne. Bed en elev om at læse »Han blev udfordret til at læse Mormons Bog« i elevens hæfte, s. 112-113. Spørg så:

- Hvad var det, der først motiverede den unge Heber til at læse Mormons Bog? Hvad motiverede ham til at fortsætte?
- Hvordan påvirkede hans mors og lærerens vidnesbyrd hans motivation?
- Hvad sagde han om, hvor interesseret han var, og hvilken effekt det havde på hans mål om at læse?
- Hvordan kan vi udvikle større motivation til at studere skrifterne?

Læs følgende vidnesbyrd, som Heber J. Grant bar senere i livet:

»Der er ingen person, vi kender fra Mormons Bog, som jeg beundrer mere end Nefi [søn af Lehi]. Denne mands liv har været en ledestjerne i mit liv. Hans tro, målbevidsthed og hans indstilling til at gøre Guds vilje har inspireret mig med et ønske om at følge i hans ædle fodspor« (Conference Report, apr. 1900, s. 23).

»Mormons Bog er fra begyndelsen til enden i fuldstændig overensstemmelse med andre hellige skrifter. Der undervises ikke i en læresætning, som ikke harmonerer med Jesu Kristi belæringer ... Der er kun ting i den, som er gode og opbyggende for menneskeheden. Den er på enhver måde et sandt vidne om Gud, og den understøtter og harmonerer med Bibelen« (Conference Report, apr. 1929, s. 128-29).

Læs i fællesskab Ez 37:15-17 og 2 Ne 3:12 og tal om, hvordan disse skriftsteder understøtter præsident Grants vidnesbyrd.

Han var et godt eksempel som leder.

💡 Bed eleverne om at slå op på »Vigtige begivenheder i Heber J. Grants liv« elevens hæfte, s. 111 og finde ud af, hvor gammel Heber J. Grant var, da han blev kaldet som stavspræsident for Tooele stav i Utah (i en alder af 23 år). Fortæl, at da han blev kaldet som stavspræsident, sagde Heber J. Grant til medlemmerne, at han ikke ville bede dem om at være mere trofaste, end han selv ville være (se »Han føjede tro på Gud til sin beslutsomhed og overvandt sine svagheder« i elevens hæfte, s. 116-117).

Spørg: Hvordan følte præsident Grant det efter sin første tale som stavspræsident, hvor han overhørte nogle sige, at det var en skam, at generalautoriteterne havde sendt en dreng til at præsidere over dem, og de »kunne i det mindste have sendt en med evner til at tale i mindst ti minutter?« (se elevens hæfte, s. 116).

Gennemgå sammen med eleverne Heber J. Grants svar, da præsident Joseph F. Smith spurgte, om han vidste, at evangeliet var sandt i »Han føjede tro på Gud til sin beslutsomhed og overvandt sine svagheder« i elevens hæfte, s. 116. Spørg:

- Hvorfor var præsident John Taylor ikke bekymret over Heber J. Grants udtalelse om, at han ikke med fuldstændig sikkerhed vidste, at evangeliet var sandt?
- Hvordan kan en person have et vidnesbyrd uden at vide, de har det?

Hans evne til at tale offentligt voksede, da han ønskede at tale til opbyggelse af folk.

💡 Skriv på tavlen: *Første tale som stavspræsident: 7,5 minutter; anden tale: 45 minutter; tredje tale: 5 minutter.* Gennemgå sammen med eleverne de tre sidste afsnit af »Han føjede tro på Gud til beslutsomhed og overvandt sine svagheder« i elevens hæfte, s. 116-117. Spørg:

- Hvorfor blev den tredje tale så kort, når præsident Grant nu ønskede, at den skulle være lige så lang som hans anden tale?
- Hvilke beslutning tog han?
- Hvordan kan vi i større grad have »Guds ære for øje«? (Se L&P 88:67-68).
- Hvordan påvirker vores daglige beslutninger retningen af vores liv?

Han fulgte brødrene.

💡 Skriv følgende sætninger på tavlen: »Når profeten taler, ... slutter diskussionen« (Elaine Cannon, »If We Want to Go Up, We Have to Get On«, *Ensign*, Nov. 1978, 108). Spørg eleverne, hvad denne sætning betyder for dem. Bed en af eleverne om at læse »Han var villig til at ofre« i elevens hæfte, s. 117. Spørg:

- Hvad sagde Heber J. Grant, som afspejlede hans indstilling til at følge brødrene? (Han ønskede altid at gøre det, som generalautoriteterne ønskede, at han skulle gøre på trods af sine egne sym- og antipatier).
- Hvorfor bør Kirkens medlemmer arbejde på at udvikle samme ønske?

Han accepterede ydmygt kaldelsen som apostel.

💡 Spørg, hvorfor det er nødvendigt, at en person har ydmyghed for at tjene tilfredsstillende i en kaldelse. Læs følgende tanke af præsident Heber J. Grant:

»Jeg har mærket min egen utilstrækkelighed. Faktum er, at jeg, da jeg blev kaldet som apostel, var ved at rejse mig op for at sige, at det var udover noget, jeg var værdig til, men så kom tanken til mig: ›Du ved, på samme måde som du ved, du lever, at John Taylor er Guds profet og at afvise en kaldelse, som han har modtaget åbenbaring om, er det samme som at afvise profeten.‹ Jeg svarede: ›Jeg accepterer kaldet og vil gøre mit bedste.‹ Jeg husker, at det var med noget besvær, at jeg indtog min plads uden at besvime« (*Gospel Standards*, red. G. Homer Durham, 1941, s. 194).

Spørg: Hvilke andre karakteristika kan hjælpe Kirkens medlemmer til at tjene tilfredsstillende i kaldelser?

Han følte stor glæde ved at missionere.

💡 Gennemgå sammen med eleverne de år og steder, hvor Heber J. Grant tjente som missionær i »Vigtige begivenheder i Heber J. Grants liv« i elevens hæfte, s. 109. Bemærk, at han tjente fem år som fuldtidsmissionær, da han åbnede og præsiderede over den første mission i Japan og siden præsiderede over britiske og europæiske missioner. Det kan også være, at du ønsker at gennemgå hans kommentarer i »Han præsiderede over missioner i Japan og England« i elevens hæfte, s. 119. Læs følgende udtalelser af præsident Heber J. Grant:

»Og der findes intet andet arbejde i hele verden, som bibringer mennesket større glæde, fred og ro – jeg ved det af egen erfaring – end at forkynde Herrens, Jesu Kristi, evangelium« (Conference Report, okt. 1926, s. 4).

»Der findes ikke nogen del af Guds værk her på jorden i øjeblikket, hvor der er sådan en skare af lykkelige, tilfredse, fredfyldte mennesker, som dem, der arbejder med missionering. Tjeneste er den virkelige nøgle til glæde. Når man tjener til fordel for menneskehedens fremgang; når man arbejder uden at tjene noget og uden at gøre sig forhåbninger om nogen jordisk belønning, vil man opleve virkelig, ægte glæde i sit hjerte« (Conference Report, apr. 1934, s. 9).

Bed nogle hjemvendte missionærer om at uddybe disse udtalelser ud fra deres egne oplevelser. Spørg så:

- Hvorfor er missionering sommetider svært?
- Hvorfor er missionering så givende?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Heber J. Grant tjente som præsident for Kirken fra den 23. november 1918 til den 14. maj 1945. Han tjente i over 26 år (fra han var 62 til 88 år) længere end nogen tidligere præsident havde tjent med undtagelse af Brigham Young. Han ledte Kirken fra slutningen af Første Verdenskrig gennem den store depression og til slutningen af Anden Verdenskrig. Det var udfordrende år for USA og Kirken.

Da våbenhvilen afsluttede Første Verdenskrig, så folk hen imod tider med fred og overflod. Den drøm blev dog aldrig til virkelighed. Selv om tilstandene så lyse ud i elleve år i USA, hvor størstedelen af Kirkens medlemmer boede, satte en økonomisk krise ind i 1929, som påvirkede resten af verden. Mange mennesker stod uden arbejde eller indkomst. Den store depression blev fulgt af Anden Verdenskrig i slutningen af 1930'erne og første halvdel af 1940'erne. Anden Verdenskrig involverede langt flere og større områder end Første Verdenskrig.

Mens Heber J. Grant var præsident, indviede han templer i Hawaii, Alberta i Canada og Arizona. I 1924 begyndte en radiostation i Salt Lake City, som var ejet af Kirken, at transmittere generalkonferencen. Det første institutprogram begyndte i 1926 i Moscow i Idaho.

Da Heber J. Grant blev præsident, var der omkring 496.000 medlemmer af Kirken, 75 stave, 22 missioner og 4 templer. I 1945, da han døde, var Kirken vokset til næsten 980.000 medlemmer med 153 stave, 38 missioner og 8 templer (se 2003 *Church Almanac*, s. 473, 632).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Han havde stærk tro i tider med modgang.

💡 Læs følgende beretning for at illustrere præsident Heber J. Grants tro på og afhængighed af Herren i tider med modgang:

»Min hustru, Lucy, var i næsten 3 år meget syg, inden hun døde. På et tidspunkt var jeg på hospitalet med hende i seks måneder. Da hun skulle dø, kaldte jeg mine børn sammen i soveværelset og fortalte dem, at deres mor skulle dø. Min datter, Lutie, sagde, at hun ikke ville have, at hendes mor skulle dø og insisterede på, at jeg lagde mine hænder på hende og helbredte hende, som hun så ofte havde set det på hospitalet i San Francisco, når hendes mor havde haft stærke smerter, hvorefter hun sov fredfyldt hele natten, når jeg havde velsignet hende. Jeg forklarede mine børn, at vi alle skal dø på et tidspunkt, og at jeg følte, at tiden var kommet for deres mor. Børnene forlod værelset, og jeg knælede ned ved min døende hustru og fortalte Herren, at jeg anerkendte hans hånd i liv og død, i glæde og sorg, i medgang og modgang; og at jeg ikke klagede over, at min hustru skulle dø, men at jeg manglede styrken til at se hende dø, og den effekt hendes død ville få på mine børns tro på evangeliets ordnancer. Derfor tryglede jeg ham om at give min datter, Lutie, et vidnesbyrd om, at det var hans vilje, at hendes mor skulle dø. Få timer efter åndede min hustru ud. Jeg kaldte børnene op til soveværelset og fortalte, at deres mor var død. Min lille dreng, Heber, brød ud i heftig gråd, og Lutie lagde armene om ham og kyssede ham og sagde, at han ikke skulle græde, og at Herrens røst

havde sagt til hende: »Gennem din mors død, sker Herrens vilje.« Lutie kendte ikke til min bøn, og tilkendegivelsen til hende var et direkte svar på min bøn til Herren, og for det vil jeg altid være taknemmelig« (»When Great Sorrows Are Our Portion«, *Improvement Era*, juni 1912, s. 726-727).

Hans eksempel påvirkede andre uden for Kirken.

💡 Forklar eleverne, at før Heber J. Grant blev præsident for Kirken, havde han mange venner, som var så imponerede over hans retskaffenhed, at de tog det for givet, at Kirken, som han tilhørte, var god (se »Han havde ry for at være ærlig« i elevens hæfte, s. 118). Præsident Grant sagde således: »Vi bærer hver og en – så at sige – Kirkens ry på vore skuldre« (Conference Report, apr. 1944, s. 10). Spørg:

- Hvorfor dømmer folk Kirken på medlemmernes eksempel?
- Øges vigtigheden af et godt eksempel i takt med ledelsesansvar? Hvorfor?

»Herren ved, hvem han ønsker, der skal lede hans kirke.«

💡 Spørg eleverne:

- Hvem leder denne Kirke?
- Hvordan vælges en ny præsident for Kirken?

Læs følgende oplevelse fortalt af præsident Heber J. Grant:

»De sidste ord som præsident Joseph F. Smith ytrede, var faktisk, da han tog min hånd – den nat han døde – »Herren velsigne dig, min dreng, Herren velsigne dig; du har et stort ansvar. Husk altid, at dette er Herrens værk og ikke menneskers. Herren er større end noget menneske. Han ved, hvem han vil have til at lede sin kirke, og han tager aldrig fejl. Må Herren velsigne dig« (Conference Report, apr. 1941, s. 4).

Skriv følgende råd, som præsident Smith gav til præsident Grant, på tavlen:

- Dette er Herrens og ikke menneskers værk.
- Herren er større end noget menneske.
- Herren »fejler aldrig«.

Drøft med eleverne, hvordan begivenheder i Heber J. Grants liv viser, at disse udtalelser er sande. Bed en frivillig om at give en kort, improviseret tale om udtalelsen: »Dette er Herrens og ikke menneskers værk.«

Præsident Grant omgik ubesværet både rige og fattige.

💡 Spørg eleverne, hvorfor en person bør lære at være sig selv omkring alle mennesker. Fortæl eleverne, at præsident Heber J. Grants evne til at drage folk til sig, var et direkte resultat af hans oprigtige kærlighed til dem. De, som kendte ham bedst, kendte også til hans ønske om at hjælpe alle medlemmer af Kirken, særligt de fattige enker. Læs følgende for eleverne og bed dem derefter om at give udtryk for deres indtryk af præsident Grant:

»Han er i sandhed den største ambassadør for venskab og velvilje hos erhvervsdrivende, som Kirken nogensinde har haft. Ingen kan gøre sig noget

begreb om alt det gode, han har gjort for Kirken med hensyn til at udjævne fordomme i sindet hos indflydelsesrige mennesker ...

Han var altid meget velkommen i det ydmyge hjem såvel som i det velhavende palæ. I de helliges hjem blev brød, mælk og den mest enkle mad modtaget med større taknemlighed og påskønnelse (selvom de gerne gav ham det bedste, de kunne opdrive) end de dyreste delikatesser og udsøgte retter, nogen berømt kok kunne tilberede. Privilegiet ved at nyde godt af gæstfriheden hos de sidste dages hellige, at fortælle dem om Herrens godhed mod ham, og at slutte sig til dem i deres familiebøn blev aldrig kedeligt eller monotont for præsident Grant« (Joseph Anderson, »The President As Seen by His Secretary«, *Improvement Era*, nov. 1941, s. 691-692).

Han advarede mod gæld.

💡 Bed en af eleverne om at læse, hvad Heber J. Grants datter, Lucy, sagde om ham i »Han kendte til kvalerne ved gæld« i elevens hæfte, s. 120. Spørg:

- Hvad sammenlignede hun gæld med?
- Hvordan hjælper denne sammenligning med at forklare, hvorfor præsident Grant bestandigt opmuntrede Kirkens medlemmer til at undgå gæld?
- Hvilke råd giver Kirkens ledere os i dag med hensyn til gæld?

Læs følgende om præsident Heber J. Grants følelser omkring penge og gæld:

»Lad mig her og nu advare de sidste dages hellige ... om at købe livets fornødenheder, når de har penge til at købe dem og ikke at pantsætte deres fremtid« (*Gospel Standards*, s. 111).

»Han havde ingen særlig interesse i at samle penge udover, hvordan han kunne gøre godt med dem« (Joseph Anderson, *Prophets I Have Known*, 1973, s. 30).

Drøft ud fra disse udtalelser, præsident Grants måde at styre sin økonomi på, med eleverne.

Han underviste i tiendeprincippet.

💡 Gennemgå sammen med eleverne »Betalning af tiende og offerydelser hjælper med at overvinde selviskhed« i elevens hæfte, s. 123. Spørg:

- På hvilken måde kan tiende betragtes som en gæld, vi skylder Herren? (Se Mal: 3:8-9).
- Hvorfor bør vi betale vores tiende før andre økonomiske forpligtelser?

Bed en elev om at læse Mal 3:10-12 højt, og tal med eleverne om de velsignelser, der bliver lovet dem, som betaler ærlig tiende. Spørg: Hvilke velsignelser, udover verdslige velsignelser, følger der af at betale tiende?

Afslut med følgende udtalelse af præsident Heber J. Grant:

»Jeg tror fuldt og fast på, at Herren åbner himlens vinduer, når vi økonomisk set gør vores pligt, og udgyder velsignelser over os af en åndelig natur, der er af langt større værdi end verdslige ting. Men jeg tror også, at han giver os velsignelser af verdslig art« (*Gospel Standards*, s. 66).

Han var et eksempel på god forretningsførelse.

💡 Læs følgende oplevelse fortalt af præsident Heber J. Grant:

»Da jeg var ung og gik i skole, blev en mand udpeget for mig. Han var bogholder i banken Wells, Fargo and Co. i Salt Lake City, og det blev sagt om ham, at han fik en løn på 150 dollars om måneden. Og jeg kan huske, at jeg regnede ud, at det blev til seks dollars om dagen, søndage undtaget; for mig var det et vældigt beløb ... Jeg drømte om at blive bogholder og arbejde for Wells, Fargo & Co. og meldte mig straks til en bogføringsklasse på Deseret University [nu University of Utah] i håbet om at komme til at tjene, hvad jeg dengang mente, var en formidabel løn.

Det resulterede i, at jeg få år senere var sikret en stilling som bogholder og forsikringsmedarbejder i et forsikringssselskab. Selv om jeg som 15-årig havde en meget fin håndskrift, og det var det eneste, der skulle til for at få den stilling, jeg havde, var jeg alligevel ikke fuldt ud tilfreds, men blev ved med at drømme og »skrible,« når jeg ikke havde andet at lave. Jeg arbejdede i forkontoret i A.W. White & Co's. bank, og når jeg ikke havde travlt, tilbød jeg at arbejde frivilligt med bankens foretagender og gøre alt, som jeg kunne for at udnytte tiden uden nogen sinde at tænke over, om jeg ville få betaling for det eller ej, men jeg ønskede kun at arbejde og lære. Mr. Morf, bankens bogholder, skrev godt og gjorde sig den ulejlighed at hjælpe mig i mine bestræbelser på at blive en dygtig skriver. Jeg lærte at skrive så godt, at jeg ofte tjente mere end min sædvanlige løn ved før og efter kontortid at skrive kort, invitationer osv. og ved at tegne landkort. Nogle år efter fik jeg ved en messe i territoriet diplom for den fineste skrivekunst i Utah. Da jeg begyndte som selvstændig, blev der en stilling ledig på universitetet som lærer i håndskrift og bogholderi, og for at indfri det løfte, jeg havde givet mig selv, da jeg var 12-13 år gammel, om at jeg en dag ville undervise i disse fag, søgte jeg stillingen. Jeg blev ansat, og mit løfte til mig selv blev derved indfriet« (»The Nobility of Labor«, *Improvement Era*, dec. 1899, s. 82-84).

Spørg eleverne:

- Hvilke andre belønninger fik Heber J. Grant i sine bestræbelser på at tjene en god løn?
- Hvilke belønninger har I modtaget som følge af uddannelse og hårdt arbejde?

Han rådgav i økonomiske anliggender.

💡 Læs følgende:

»Som præsident for Kirken rådede Heber J. Grant de hellige i økonomiske anliggender og trak på sine egne erfaringer og fulgte sin forgængers, præsident Joseph F. Smiths, eksempel. Præsident Grant fokuserede på to grundlæggende principper: Den fred, vi oplever, når vi undgår gæld, og de timelige og åndelige velsignelser, vi modtager, når vi betaler tiende og offerydelser. I april 1932 belærte han om disse principper ved Hjælpeforeningens generalkonferencemøde. På det tidspunkt befandt USA sig i en fortvivlet situation under den store depression, en verdensomspændende krise med lav økonomisk aktivitet

og høj arbejdsløshed. Præsident Grant irettesatte de hellige, fordi de ikke fulgte præsident Smiths råd:

›Hvis det folk, som er kendt som sidste dages hellige, havde lyttet til min forgængers råd fra denne talerstol, som blev givet under Herrens inspiration, hvor han bad om og kraftigt opfordrede de sidste dages hellige til ikke at pådrage sig gæld, ville denne store lavkonjunktur kun have berørt de sidste dages hellige meget, meget lidt ... Hovedårsagen til lavkonjunkturen i USA er efter min mening gældens trældom samt folks spekulation.«

Senere i sin tale understregede præsident Grant nødvendigheden af at undgå gæld. Han opfordrede endvidere sine lyttere til at betale tiende og offerydelser, selv i økonomisk svære tider ...

Hvis der er nogen mand på denne jord, som har ret til at sige: ›Hold jer gældfrie,‹ er hans navn Heber J. Grant. ›Jeg takker Herren for, at jeg var i stand til at betale al min gæld og betale det hele uden at bede nogen som helst om én dollar i nedslag. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde ville have betalt det, hvis jeg ikke havde været fuldstændig ærlig over for Herren. Når jeg tjente noget, betalte jeg først min gæld til Herren, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at hvis de sidste dages hellige som folk havde taget Herrens profets råd til sig om at være oprigtige tiendebetalere, ville de i dag ikke være i den situation, de er i. Hvis de ærligt og samvittighedsfuldt betalte fasteoffer, kunne vi tage os af enhver i denne kirke, som måtte være i krise‹ [i *Relief Society Magazine*, maj 1932, s. 299, 302]« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant*, 2002, s. 115, 117).

Præsident Grant belærte endvidere om:

»Verdens store succeskriterium er, hvorvidt man kan tjene penge. Men jeg vil gerne sige til de sidste dages hellige, at det ikke er ægte succes. Efterhånden som en mand tilegner sig flere og flere verdslige ting, vil han miste Herrens Ånd, hvis han ikke passer på, og hans hjerte vil have de verdslige ting kært. Og hvis han mister Herrens Ånd og ikke er lige så nøjagtig og ærlig over for Gud med sin tiende, som hvis han skulle aflægge regnskab for en kompagnon i forretningslivet, så vil denne mand mindske sin styrke og kraft og mindske Guds Ånds vidnesbyrd i sin sjæl. Herom er der ingen tvivl i mit sind.

Vi må være ærlige over for Herren. Det store problem er, at der er mange mennesker, der bliver de verdslige ting hengivne, efterhånden som de tilegner sig flere, og de mister Herrens Ånd. Derfor er det, som af verden regnes som succes, en fiasko, for hvis en mand sætter sig for at stræbe efter en belønning, og det ikke lykkes ham efter at have arbejdet næsten et helt liv for denne belønning, så har hans liv sandelig været en fiasko. Jeg kender mange, som, når de har tjent en lille sum penge, har været helt ærlige over for Herren og har betalt en tiendedel deraf. Men når de har tjent store summer, har de betalt lige fra én procent i stedet for ti og op til eller tre procent. Hvad er problemet? Jo, begæret efter penge vokser hos et menneske og tiltager og bliver stærkere, lige så meget som lyst til whisky, hvis man ikke passer på. Det får overtag over ham, og han elsker pengene højere end det gode, han kan gøre med dem. Han tillægger ikke tingene den rette værdi« (*Gospel Standards*, s. 181; indde-lingen ændret).

Spørg eleverne:

- Hvorfor kan fokus på verdslig succes medføre, at vi mister Herrens Ånd?
- Hvad kan vi gøre for at bibeholde det rette perspektiv i økonomisk fremgang?

Han havde en definition og en opskrift på succes.

- 💡 Spørg eleverne, hvordan de tror, at profetens råd om succes ville lyde? Spørg, hvordan han ville definere succes. Efter at have drøftet deres svar, så gennemgå præsident Heber J. Grants definition på succes i »Hans definition på succes var enkel og praktisk« i elevens hæfte, s. 121.

Bed en elev om at læse højt fra Matt 22:36-40 og en anden om at læse Mosi 2:27 og drøft de ligheder, der er mellem disse skriftsteder og præsident Grants definition på succes.

Lad en elev læse »En af hemmelighederne ved succes er tjeneste« i elevens hæfte, s. 121. Spørg: På hvilke måder bringer det glæde at tjene andre?

Spørg om nogen af eleverne har lyst til at fortælle om en tjeneste, de har ydet til andre, eller de kender nogen, som har gjort det. Vær forberedt på selv at fortælle om en oplevelse, du har haft.

Han havde et vidnesbyrd om guddommeligheden i profeten Joseph Smiths kaldelse.

- 💡 Bed eleverne om at fortælle, hvad de mener, er de største begivenheder i verdenshistorien. Bed eleverne om at fortælle, hvad de mener, er de største begivenheder i Kirkens historie. Læs følgende tanke af præsident Heber J. Grant:

»Det største, som nogensinde er sket i verdenshistorien, efter at Frelseren levede på jorden, er, at Gud selv fandt det formålstjenligt at besøge jorden sammen med sin elskede, enbårne Søn, vor Forløser og Frelser, og at vise sig for drengen Joseph.

Det glæder mig, at Jesu Kristi Kirke bygger på den første, storslåede åbenbaring, som drengen Joseph Smith fik for mere end 100 år siden. Han erklærede, at han havde set to himmelske væsener, hvis herlighed og ophøjethed et menneske ikke magter at beskrive, og at en af dem talte til ham, pegede på den anden og sagde: »Dette er min elskede Søn, hør ham.« Der kan ikke herske tvivl i nogen sidste dages helligs hjerte om, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, fordi Gud selv præsenterede ham for Joseph Smith. Det er en grundlæggende sandhed i Jesu Kristi Kirke i vore dage, at Joseph Smith var og er og altid vil være den levende Guds profet, og i og med at vi anerkender Joseph Smith som Guds profet og vidnesbyrdet i vores hjerte vidner om det faktum, vil der aldrig være nogen splittelse i Kristi Kirke« (Conference Report, okt. 1924, s. 6-7).

Spørg eleverne: Hvorfor er alle medlemmer nødt til at vide, at Joseph Smith er Guds profet?

Han underviste i de velsignelser, der følger ved efterlevelse af visdomsordet.

- 💡 Spørg eleverne, hvordan visdomsordet har velsignet deres liv. Bed en elev om at læse højt fra »Han underviste i velfærd og visdomsordet« i elevens hæfte, s. 122. Skriv de velsignelser på tavlen, som præsident Heber J. Grant nævner som følge af efterlevelse af visdomsordet:

- Større fysisk styrke.
- Større psykisk styrke.

- Åndelig vækst.
- En mere direkte kommunikation med Gud.

Læs L&P 89:18-21 sammen og find lighederne mellem disse skriftsteder og listen på tavlen.

Han lagde fundamentet til Kirkens velfærdsprogram.

💡 Spørg eleverne, hvad de mener, formålet er med Kirkens velfærdsprogram. Læs sammen »Velfærdsplanen blev grundlagt på åbenbarede principper« i elevens hæfte, s. 122, og drøft formålet med velfærd, som præsident Heber J. Grant beskrev det. Spørg:

- Hvorfor er dovenskab en forbandelse?
- Hvordan kan passiv forsørgelse skade den enkelte og familier?
- Hvad er fordelene ved »uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt«?
- På hvilke måder er arbejde en velsignelse?

Skriv følgende udtalelse på tavlen: »Kirkens mål er at lære mennesker hjælp til selvhjælp« (Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1936, s. 3). Spørg eleverne:

- Hvad er fordelene ved at lære mennesker hjælp til selvhjælp?
- Hvordan bidrager dette velfærdsprincip til at øge det sociale følelsesmæssige og fysiske helbred?
- Hvordan kan forældre anvende dette princip i opdragelsen af deres børn?

Han opfordrede Kirkens medlemmer til at holde befalingerne.

💡 Forklar eleverne, at præsident Heber J. Grant sagde, at følgende korte sætning var hans motto, som han ofte gentog:

»Jeg siger til alle sidste dages hellige: Hold Guds befalinger. Det er min hovedtale, bare disse få ord: Hold Guds befalinger« (Conference Report, okt. 1920, s. 10).

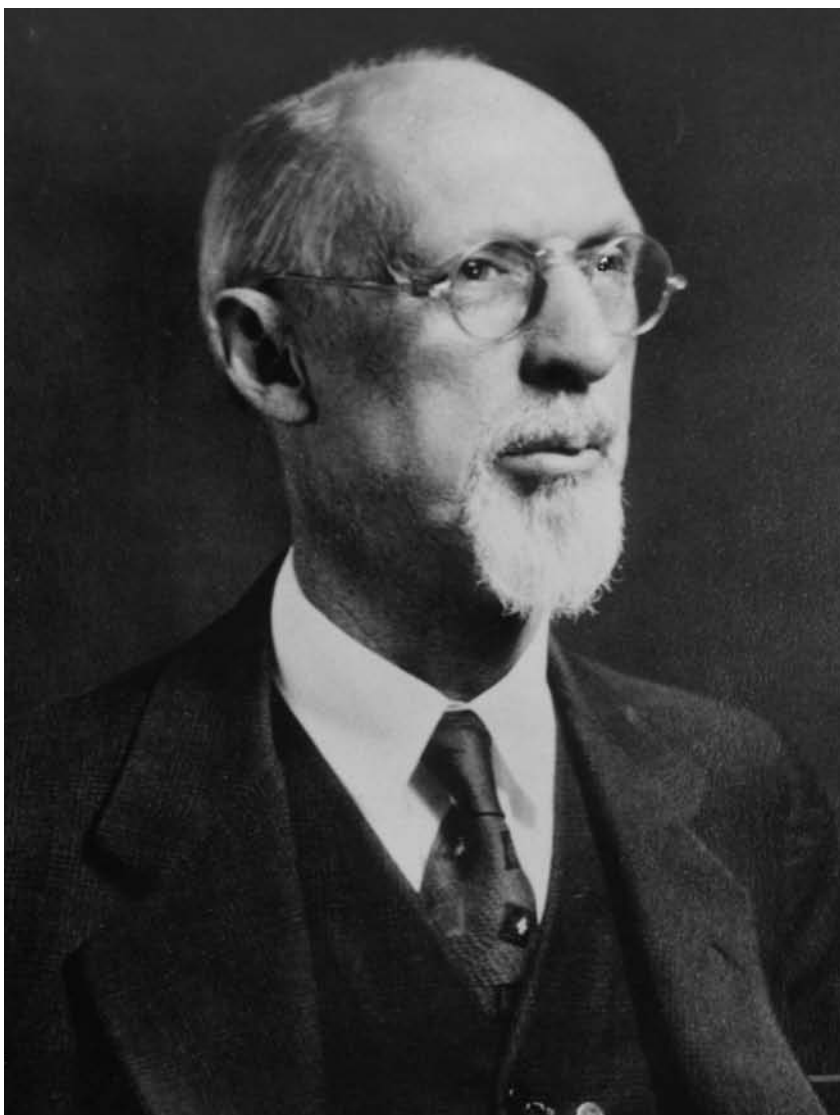
Spørg: Hvilke velsignelser følger der af lydighed? Læs, hvad præsident Grant sagde i en senere konferencetale:

»Jeg lover jer, som den levende Guds tjener, at enhver mand og kvinde, som adlyder Guds befalinger, skal have fremgang i retskaffenhed, og at ethvert løfte, som Gud har givet, vil blive opfyldt på deres hoveder, og at de vil vokse og øge deres visdom, lys, kundskab, intelligens og frem for alt deres vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus« (Conference Report, okt. 1944, s. 13).

KAPITEL 8

George Albert Smith

KIRKENS OTTENDE PRÆSIDENT

Special Collections Dept., J. Willard Marriott Library, University of Utah. Må ikke kopieres.

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

To år før George Albert Smith blev født den 4. april 1870, var det sidste pionervogn-tog ankommet til dalen og blev i 1869 afløst af den transkontinentale jernbane. I året for hans fødsel runder Kirkens medlemstal 90,000. Brigham Young var præsident for Kirken på det tidspunkt. Han døde, da George Albert Smith var syv år gammel. I hele hans barndom og ungdom var templet i Salt Lake City under opførelse. I 1876 fik Alexander Graham Bell patent på telefonen, og Thomas Edison opfandt grammofofonen i 1877 og udviklede i 1879 glødelampen (el-pæren).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

George Albert Smith nedstammede fra trofaste ledere i Kirken.

- 💡 Forklar, at George Albert Smiths familie var fremstående pionerer i Utah. Han blev opkaldt efter sin bedstefar, som tjente som rådgiver i Det Første Præsidentskab, da George Albert Smith blev født i 1870. Hans far, John Henry Smith, blev ordineret til apostel, da George Albert Smith var ti år gammel, og han blev senere rådgiver i Det Første Præsidentskab. Hans oldefar, John Smith, var onkel til profeten Joseph Smith, og tjente hele sit liv som assisterende rådgiver i Det Første Præsidentskab og som Kirkens patriark.

Bed en elev om at læse følgende udtalelse af ældste George Albert Smith, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»For mig er noget af det smukke i Jesu Kristi evangelium, at det bringer os alle på et fælles niveau. Det er ikke nødvendigt for et menneske at være præsident for en stav eller medlem af De Tolvs Kvorum for at kunne opnå et højt stade i det celestiale rige. Hvis det mest ydmyge medlem af Kirken holder Guds befalinger, opnår han en ophøjelse i lige så høj grad som noget andet menneske. I den udstrækning, vi bestræber os på at holde Kirkens love, har vi lige muligheder for ophøjelse« (Conference Report, okt. 1933, s. 25).

Spørg eleverne: På hvilke måder kan denne udtalelse opmuntre os i vores stræben efter ophøjelse?

Som ung kendte George Albert Smith præsident Brigham Young.

- 💡 Spørg eleverne: På hvilke måder har Kirkens ledere påvirket jeres liv? Opsummér den information, der findes i afsnittene to til fire i »Han havde tidligt personlige oplevelser med store ledere« i elevens hæfte, s. 128. Spørg så: Hvad kan George Albert Smith have lært af sit møde med præsident Brigham Young?

Han lærte at holde budene i sin ungdom.

- 💡 Bed en elev om at læse afsnittet »Bliv på Herrens side af linjen« højt fra elevens hæfte, s. 139. Forklar, at gennem disse ord lærte George Albert Smith af sin farfar og af sine familiemedlemmers eksempler at holde sig ren og uforfalsket. Spørg:
- Hvordan retfærdiggør nogle mennesker at overtræde grænsen mellem Herrens og djævelens territorium?
 - Hvordan kan vi undgå at overtræde den grænse?

Spørg eleverne, hvorfor nogle mennesker føler, at budene er undertrykkende. Læs sammen L&P 59:3-4 og drøft, hvorfor Gud har givet sine børn befalinger, og hvordan befalinger kan betragtes som velsignelser. Læs følgende udtalelse af ældste George Albert Smith, fra han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»Jeg går ud fra, at jeg som barn følte, at Herren havde ordnet tingene på en sådan måde i dette liv, at jeg måtte adlyde visse love, ellers ville hurtigt straf følge. Men efterhånden som jeg blev ældre, har jeg set sagen fra en anden synsvinkel, og nu er Herrens love for mig ... som sød musik fra vor himmelske Faders røst i hans barmhjertighed til os. Herrens befalinger er blot som kærlige forældres råd og vejledning ... Og derfor er det ikke svært for mig at tro på, det er bedst for mig at holde Guds befalinger« (Conference Report, okt. 1911, s. 43-44).

Spørg eleverne:

- På hvilken måde er befalingerne en indikation af vor himmelske Faders kærlighed?
- Hvordan kan I komme til at betragte befalingerne som »sød musik fra vor himmelske Faders røst«?
- På hvilken måde kan en sådan indstilling til Gud og hans befalinger give fred og lykke i dette liv?

Som ung havde George Albert Smith tro til at blive helbredt.

💡 Læs sammen med eleverne L&P 46:19 og tal om, hvad det betyder at have tro til at blive helbredt. Bed en af eleverne om at læse »Han havde tro til at blive helbredt« i elevens hæfte, s. 129. Spørg:

- Hvordan viste George Albert Smith sin tro på at blive helbredt?
- Hvorfor tror I, at han var sikker på, at det var Herren, der havde helbredt ham?
- Hvordan kan vi fremelske Åndens gave i vores liv?

Tilskynd eleverne til at fortælle om en oplevelse, hvor de, eller nogle mennesker de kender, har udvist tro til helbredelse.

Karl G. Maeser havde en afgørende indflydelse på den unge George Albert Smith.

💡 Forklar eleverne, at som dreng tog George Albert Smith til Brigham Young Akademiet i Provo i Utah, hvor han traf Karl G. Maeser, der var rektor for akademiet. Læs følgende brev, som George Albert Smith skrev til en rektor for Brigham Young University:

»Jeg elsker mindet om bror Maeser. Jeg tror, jeg har talt mere om ham end nogen anden blandt dem, som har bidraget til min uddannelse« (i Glen R. Stubbs, »A Biography of George Albert Smith«, Ph.D.-afhandling, Brigham Young University, 1974, s. 20).

Spørg eleverne: Hvilke råd kan I huske, I har fået af nogle af de lærere, I har haft? Læs denne erindring af George Albert Smith:

»Som dreng gik jeg på Brigham Young Akademiet. Jeg var så heldig, at en del af min undervisning foregik under dr. Karl G. Maeser, en fremragende underviser, som var grundlægger af vores kirkes fortræffelige skoler. Jeg kan ikke huske

meget af det, der blev sagt i det år, jeg var der, men der er en ting, som jeg sikkert aldrig glemmer. Dr. Maeser rejste sig en dag og sagde: »Ikke alene vil I blive holdt ansvarlige for de ting, I gør, men I vil også blive holdt ansvarlige for de tanker, I har.«

Som en dreng, der ikke havde opøvet vanen med at kontrollere sine tanker, var det en stor udfordring, og det bekymrede mig. Det ramte mig faktisk hårdt. Omtrent en uge eller ti dage senere slog det mig pludselig, hvad han havde ment. Jeg kunne se idéen i det. Med ét kom denne udlægning til mig af det, han havde sagt: Selvfølgelig, vil du blive holdt ansvarlig for dine tanker, for når dit jordiske liv er forbi, vil det have udgjort summen af dine tanker. Denne bemærkning har været en stor velsignelse for mig hele mit liv, den har i mange situationer hjulpet mig til at undgå upassende tanker, fordi jeg har indset, at jeg vil være et resultat af mine tanker, når mit livs møje er endt« (»President Smith's Leadership Address«, *Church News*, 16. feb. 1946, s. 1).

Spørg eleverne:

- På hvilken måde er folks liv »summen af deres tanker«?
- Hvad kan I gøre for styre jeres tanker bedre?

Zebedee Coltrin forudså i en patriarkalsk velsignelse George Albert Smiths kald som apostel.

💡 Bed eleverne om at fortælle, hvordan deres patriarkalske velsignelse har påvirket deres liv. Fortæl eleverne, at George Albert Smith modtog sin patriarkalske velsignelse i en alder af 13 år af Zebedee Coltrin. Bed en elev om at læse andet afsnit op i det introducerende afsnit om George Albert Smith i elevens hæfte, s. 128. Spørg:

- Hvordan kan denne velsignelse have påvirket George Albert Smiths liv?
- Hvordan kan en patriarkalsk velsignelse hjælpe os med at leve på den måde, som Herren ønsker?

George Albert Smith afbrød sin bejlen for at tage på en særlig mission.

💡 Fortæl eleverne, at George Albert Smith første gang mødte Lucy Emily Woodruff, som var barnebarn af præsident Wilford Woodruff, da de var ganske unge. Gennem årene udviklede de to unge mennesker et nært venskab, men der var en anden bejler, som tiltrak sig Lucys opmærksomhed, da de var ved at være voksne. Som 21-årig blev George Albert Smith kaldet på en særlig mission for at styrke ungdommen i Unge Mænds Gensidige Uddannelses Forening i det sydlige Utah. Da han var der, hørte han, at Lucy planlagde at gifte sig med den anden bejler. Han skrev et brev til hende, som han afsluttede således:

»Vær bønssom og ydmyg, tag ikke fejl af den pligt, du skylder andre. Din pligt er først og fremmest mod dig selv. Jeg føler, at du vil blive lykkelig, og det er min bøn, at du vil« (Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom*, 1981, s. 212).

Spørg eleverne, hvilken betydning dette venlige og dybfølte brev havde på Lucy. Bed en elev om at læse det sidste afsnit i »Han giftede sig med Lucy Woodruff« i elevens hæfte, s. 130. Spørg så: Hvad kan I lære af denne beretning om Lucy Woodruff og George Albert Smith?

Den nygifte George Albert Smith tog på mission.

☛ Forklar, at George Albert Smith giftede sig med Lucy Emily Woodruff den 25. maj 1892. Snart efter den 23. juni 1892 tog George Albert Smith på mission til det sydlige USA. Inden for få måneder blev Lucy kaldet til at slutte sig til sin mand på missionen, og hun ankom i efteråret samme år.

Forklar, at selvom Lucy Smith arbejdede på missionskontoret sammen med sin mand, tog han ofte ud for at forkynde omvendelse sammen med andre makkere, deriblandt J. Golden Kimball, som præsiderede over missionen. Fortæl om en eller flere af disse oplevelser:

Ved en lejlighed rejste George Albert Smith ud og holdt møder sammen med J. Golden Kimball og fire andre missionærer. Et af de lokale medlemmer af Kirken inviterede gruppen af missionærer til at overnatte i sit hjem, som var bygget i bjælker og var ganske småt. George Albert Smith huskede:

»Ved midnatstid blev vi vækket af et forfærdeligt skyderi og råben udefra. Stygt sprog fyldte vore ører, da vi satte os op i sengen for at gøre os bekendt med situationen. Det var en måneklar nat, og vi kunne se en masse mennesker udenfor. Præsident Kimball sprang op og begyndte at trække i tøjet. Mændene hamrede på døren og beordrede med det værste sprog mormonerne til at komme ud, hvor de ville skyde dem. Præsident Kimball spurgte mig, om jeg ikke skulle op og i tøjet, og jeg sagde nej, jeg ville blive i sengen, jeg var sikker på, at Herren ville tage hånd om os. I løbet af få sekunder var rummet fyldt med skud. Pøbelen havde tilsyneladende delt sig i fire grupper og skød ind ad husets hjørner. Splinter fløj om ørerne på os i alle retninger. Der var et øjeblik stilhed, og så blev der affyret en ny salve skud, og flere splinter fløj omkring. Jeg følte ingen frygt. Jeg var meget rolig, da jeg lå der i en af de værste situationer i mit liv, men jeg var sikker på, at så længe jeg prædikede Guds ord og fulgte hans lærdomme, så ville Herren beskytte mig, og det gjorde han.

Tilsyneladende mistede flokken modet og forsvandt. Da vi åbnede døren den næste morgen, lå der et stort bundt valnøddeskæppe, som pøbelen i Syden plejede at bruge til at banke missionærer med« (*The Teachings of George Albert Smith*, samlet af Robert McIntosh og Susan McIntosh, 1996, s. 194).

Ved en anden lejlighed rejste George Albert Smith en sen, mørk aften sammen med sin makker, ældste Stout. Ældste Smith mindedes:

»Ældste Stout og jeg vandrede langs en stejl afgrund. Vejen, vi gik på, var smal, på den ene side var der en bjergvæg, og på den anden side løb en dyb flod langt under os. Vi havde ingen lygter, og der var ingen stjerner eller måne til at lede os. Vi havde vandret hele dagen, og vi vidste, at vi kunne overnatte hos familien McKelvin, som boede på den anden side af en dyb dal, hvis vi kunne nå frem.

Vi skulle krydse dette lille bjerg for at nå frem til mr. McKelvins hjem. Vores rejseomstændigheder gjorde, at vi måtte gøre mange stop. Vi gik med slæbende fødder og måtte føle os frem med foden for hvert skridt vi tog og med en hånd på bjergvæggen. Ældste Stout gik foran mig, og jeg fulgte med og mærkede den faste grund under fødderne. På den måde slap jeg bjergvæggen, som havde fungeret som vejviser og fast støtte. Efter jeg havde taget nogle få skridt væk

fra selve bjergvæggen, følte jeg mig tilskyndet til at stoppe op, der var noget galt. Jeg råbte på ældste Stout, og han svarede mig. Den retning hans stemme kom fra antydede, at jeg ikke var på rette spor, så jeg bakkede tilbage, indtil jeg nåede bjergvæggen og igen fortsatte fremad. Han var kun nogle få skridt foran mig, og da jeg nåede ham, kom vi til en stabel bjælker. I mørket undersøgte vi dem nøje med vores hænder og fødder for at se, om det var sikkert for os at klatre over dem. Vi besluttede, at det var sikkert og gjorde forsøget. Da jeg kom på toppen af denne store bunke bjælker, sprang min lille kuffert op, og indholdet blev spredt omkring. Jeg følte mig frem efter de tabte genstande i mørket og var ret overbevist om, at jeg havde fundet det hele.

Vi kom sikkert til vores bestemmelsessted omkring kl. 23. Jeg opdagede snart, at jeg havde tabt min kam og børste, og den næste morgen tog vi tilbage til stedet, hvor det skete. Jeg fandt mine ting, og mens vi var der, blev min nysgerrighed vakt for at se, hvad der var sket aftenen før, da jeg havde mistet retningen i mørket. Som missionærer brugte vi skosøm i bunden af vores sko, for at de skulle holde længere, så jeg kunne nemt følge vores spor i den bløde jord. Jeg sporede mine skridt til stedet, hvor jeg havde sluppet bjergvæggen og opdagede, at jeg i mørket havde gået på kanten af en dyb afgrund. Et skridt mere og jeg var faldet ud over kanten og ned i floden og var druknet. Jeg blev meget dårlig, da jeg indså, hvor tæt jeg havde været på døden. Jeg var samtidig meget taknemlig for, at min himmelske Fader havde beskyttet mig. Jeg har altid følt, at hvis vi gør Herrens værk og beder ham om beskyttelse, så vil han vejlede og beskytte os« (*Teachings of George Albert Smith*, s. 194-195).

Spørg eleverne:

- Hvordan vil I karakterisere George Albert Smiths tillid til sin kaldelse og til Herren?
- Hvad kan vi lære om at følge Åndens tilskyndelser?

George og Lucy Smith blev velsignet med to døtre og en søn.

💡 Drøft med eleverne, hvordan ægtepar, der har svært ved at få børn, kan have det. Fortæl, at George Albert og Lucy Smith ønskede at få børn. Da årene gik uden, der kom børn, blev Lucy mismodig. Bed en elev om at læse følgende for klassen:

»Efter at have været gift i over fire år uden at få børn, var George og Lucy begyndt at længes inderligt efter en familie. En dag besøgte præsident Woodruff dem og spurgte Lucy, om hun havde børn. »Nej, bedstefar,« svarede hun og brød i tårer, »vi kan ikke få nogen, selv om vi gerne vil.« »Sæt dig ned«, sagde præsidenten. Han lagde sine hænder på hendes hoved og velsignede hende til at kunne få børn. Inden for et år, den 19. november 1895, fik de en datter« (Pusey, *Builders*, s. 220).

De fik endnu en datter i november 1899, og i september 1905 fødte Lucy en søn. Disse børn var kilde til stor glæde for George Albert og Lucy Smith. Deres børn var en stor velsignelse for dem.

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

George Albert Smith virkede som medlem af De Tolv Apostles Kvorum i 42 år (fra han var 33-75 år gammel) og som præsident for Kirken i seks år (fra 1945-1951). Hans tid som apostel og som Kirkens præsident strakte sig over to verdenskrige og en langvarig økonomisk krise. I disse år så man også den første flyrejse til Kitty Hawk i North Carolina (1903) og det første overlydsfly (1947), der stod som målestok for menneskehedens bemærkelsesværdige teknologiske fremskridt. Efter George Albert Smith blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum, blev Kirken gældfri og var gennem årene et forbillede på økonomisk ansvarlighed.

I året 1945, hvor George Albert Smith blev præsident for Kirken, var der næsten 980.000 medlemmer, 153 stave, 38 missioner og 8 templer. I 1951, da han døde, var Kirken vokset til næsten 1,2 millioner medlemmer med 191 stave, 42 missioner og 8 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 632).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

George Albert Smith blev ordineret som apostel.

Spørg eleverne, om de kan huske det løfte, der blev givet George Albert Smith i hans patriarkalske velsignelse. Fortæl, at den velsignelse, som Zebedee Coltrin gav ham den 16. januar 1884, blev en realitet, da George Albert Smith blev kaldet som apostel. Forklar, at i Kirkens tidlige dage blev kaldelser ofte givet ved en konference uden forudgående interview. Fortæl dem, at tirsdag, den 6. oktober 1903 havde George Albert Smith ikke været i stand til at deltage i generalkonferencen på grund af arbejde. Han skrev i sin dagbog:

»Klokken 15.30 tog jeg hjem for at tage mine børn med på marked. Jeg blev mødt i døren af søster Nellie C. Taylor, som lykønskede mig med stor oprigtighed. Jeg blev først forvirret, men snart fortalte hun mig, at jeg var blevet opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Jeg mente, hun tog fejl og sagde det til hende. Hun blev forvirret og gik tilbage til Tabernaklet for at forvise sig om, at hun ikke tog fejl. Senere mødte jeg hende og andre, som bekræftede sagen. Jeg var helt målløs og kunne ikke tro, at det var muligt på det tidspunkt, selv om jeg havde følt, at jeg måske en dag ville efterfølge min far, idet Zebedee Coltrin i min patriarkalske velsignelse havde sagt, at jeg kunne blive apostel.

Jeg følte mig hverken egnet eller værdig, men hvis det behagede Herren, ville jeg prøve at leve op til det« (*The Teachings of George Albert Smith*, samlet af Robert McIntosh og Susan McIntosh, 1996, s. xxi).

Spørg eleverne:

- Hvordan var George Albert Smith parat til denne vigtige kaldelse trods sin følelse af utilstrækkelighed?
- Hvad kan I gøre for at øge jeres tro på jeres evne til at acceptere og udføre kaldelser i Kirken?

Ældste George Albert Smith lavede en liste over sine mål i livet.

💡 Bed eleverne om at læse »Han havde en personlig trosbekendelse« i elevens hæfte, s. 131, og skriv mindst seks principper på tavlen, som George Albert Smith var fast besluttet på at efterleve (listen kan omfatte følgende principper). Bed eleverne om at lægge mærke til, hvordan disse principper gør et menneske i stand til bedre at følge Kristus:

- Være ven med den venneløse.
- Finde glæde ved at hjælpe de fattige med deres behov.
- Besøge de syge og lidende og give dem et ønske om at have tro til at blive helbredt.
- Undervise i sandheden til menneskehedens forståelse og velsignelse.
- Opsøge den vildfarne og prøve at bringe ham tilbage til et retfærdigt og lykkeligt liv.
- Elske mennesker til at gøre det, der er rigtigt.
- Hjælpe mennesker til at løse deres problemer.
- Undgå virvaret i forbindelse med høje stillinger og modvirk tankeløse venners smiger.
- Undgå ubevidst at såre andres følelser, ikke engang nogen, der har gjort mig uret.
- Overvinde ... selviskhed og jalousi og glæde mig over alle vor himmelske Faders børns succes.
- Ikke være nogen levende sjæls fjende.
- Opfylde pligten og privilegiet med at udbrede sandheden i evangeliets plan.

Tilskynd eleverne til at vælge nogle vejledende principper og stræbe efter at følge dem livet igennem.

George Albert Smith kæmpede med alvorlige helbredsproblemer hele sit liv.

💡 Læs følgende for eleverne:

»George Albert Smith var ikke velsignet med en god fysik, og det var en stor sorg for ham og hans familie. Hans helbredsproblemer var mange og forskellige ... Til trods for helbredsmæssige problemer besad han en iver efter at arbejde og elskede det, og gik ofte længere end det, man kunne betragte som passende og klogt for et godt helbred. Både hans venner og hans læge bad ham om at drosle lidt ned, men det ville han ikke« (Glen R. Stubbs, »A Biography of George Albert Smith«, Ph.D.-afhandling, Brigham Young University, 1974, s. 99).

Forklar eleverne, at George Albert Smith blev meget syg i en længerevarende periode fra 1909 og fire år frem. Det var en meget frustrerende tid for ældste Smith, for han ønskede at arbejde for Herren, men han kunne ikke. Bed en elev om at læse sidste afsnit i »Han var standhaftig og trofast i prøvelser« i elevens hæfte, s. 129. Spørg: Hvorfor er det vigtigt altid at prøve at gøre Herrens vilje?

Fortæl eleverne, at under en periode med alvorlig sygdom, og mens han kom sig i St. George i Utah, havde George Albert Smith en skelsættende åndelig oplevelse. Bed en elev om at læse »Hvad har du gjort med mit navn?« i elevens hæfte, s. 132. Spørg:

- Er nogen af jer opkaldt efter en af jeres forfædre? Hvilke ansvar føler I, det har givet jer at få det navn?
- Hvordan styrkede denne drøm ældste Smith?

- Hvordan kan vi udvikle os ved regelmæssigt at evaluere, hvad vi gør ved Frelserens navn?

Læs følgende vidnesbyrd af præsident George Albert Smith:

»Jeg har i de seneste år levet i dødens skygge og har været så nær den anden side, at jeg er overbevist om, at jeg ikke uden en særlig velsignelse fra min himmelske Fader kunne være blevet her. Men ikke et eneste øjeblik var mit vidnesbyrd om, at min himmelske Fader havde velsignet mig, sløret. Jo nærmere jeg kom på den anden side, des større blev min overbevisning om, at evangeliet er sandt. Nu, hvor mit liv er blevet sparet, glæder jeg mig over, at jeg ved, at evangeliet er sandt, og af hele min sjæl takker jeg min himmelske Fader for, at han har åbenbaret det for mig« (*Teachings of George Albert Smith*, s. 190).

Kærlighed kendetegnede George Albert Smiths tjeneste.

- 💡 Bed to elever om at læse »Kærlighed søger enhver mulighed for tjene« og »Kærlighed finder tid til andre« i elevens hæfte, s. 136. Bed en anden elev om at læse følgende historie fortalt af præsident Thomas B. Monson, rådgiver i Det Første Præsidentskab. Bed eleverne om at tænke over styrken i George Albert Smiths tjeneste, mens de lytter.

»Junius Burt fra Salt Lake City, der længe havde arbejdet med at holde byens gader rene, fortalte om en rørende og inspirerende oplevelse. Han sagde, at gadefejrholdet, som han var en del af, en kold vintermorgen var ved at fjerne store isklumper fra rendestenene. Det faste hold fik hjælp fra nogle midlertidige arbejdere, som desperat havde brug for arbejdet. En af disse havde kun en tynd trøje på og frøs bitterligt. En slank mand med veltrimmet skæg standsede op foran holdet og sagde til arbejderen: »Du er nødt til at have mere end den trøje på en morgen som denne. Hvor er din frakke?« Manden svarede, at han ikke havde nogen frakke at tage på. Den fremmede tog derpå sin egen overfrakke af, gav den til manden og sagde: »Denne frakke er din. Den er ulden og vil holde dig varm. Jeg arbejder lige overfor på den anden side af gaden.« Gaden var South Temple. Den barmhjertige samaritan, som gik ind i Kirkens administrationsbygning uden overfrakke for at udføre sit daglige arbejde, var præsident George Albert Smith fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans uselviske og gavmilde gerning afslørede hans gode hjerte. Han var virkelig sin broders vogter« (Stjernen, juli 1990, s. 42-43).

Spørg eleverne:

- Hvordan føler I det, når I er genstand for nogens venlighed?
- Hvordan kan vi udvikle kærlighed til andre og et ønske om at hjælpe dem?

Han arbejdede for at sikre, at de vigtige begivenheder i Kirkens historie ikke bliver glemt.

- 💡 Spørg eleverne, om der er nogle monumenter eller statuer nær deres hjem. Tal om, hvorfor mennesker eller nationer bygger monumenter, og hvilke formål de tjener. Bed eleverne om at nævne nogle af de monumenter og historiske steder, som Kirken har bevaret. Fortæl, at ældste George Albert Smith, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, i 1937 skrev et brev, som forklarede nogle af årsagerne til at bygge monumenter:

»Det har været skik at bygge monumenter til ære for mennesker, for at mindet om dem kan blive bevaret. Også store begivenheder er blevet stadfæstet i menneskers sind ved at bygge monumenter. I denne del af verden er der mange interessante ting, som går i glemmebogen, og folk har følt, at det var ønskværdigt at markere dem på en så markant måde, at de, som kommer efter os, vil blive påmindet om væsentlige begivenheder« (i Stubbs, »Biography of George Albert Smith«, s. 254).

Fortæl eleverne, at George Albert Smith under ledelse af præsident Heber J. Grant, arbejdede på at sikre, at de sidste dages helliges historie ikke blev glemt. Hans bestræbelse på at bevare forskellige steder, førte til mindesmærker og monumenter på tværs af USA. Festsplillene på Cumorahhøjen, som begyndte i 1937, glæder tusinder hvert eneste år. Det er resultatet af en erhvervelse i 1928, som det tog næsten 27 år at få på plads. Et andet monument, som havde hans personlige interesse, var »Dette er stedet«-monumentet, en fremtrædende seværdighed i Saltsødalen.

George Albert Smith blev den ottende præsident for Kirken.

💡 Fortæl eleverne, at præsident George Albert Smith for første gang præsiderede over en generalkonference som præsident for Kirken i oktober 1945, kort tid efter Anden Verdenskrigs afslutning. Bed en af eleverne om at læse »Han blev kaldet som Kirkens præsident« i elevens hæfte, s. 134. Spørg:

- På hvilke måder var George Albert Smith blevet forberedt til at blive præsident for Kirken på dette tidspunkt?
- Ud fra det I har lært om præsident Smith, hvad tror I så har været den vigtigste del af hans forberedelse?

Præsident George Albert Smith hjalp de krigshærgede nationer.

💡 Bed eleverne om at forestille sig, hvordan det ville være at skulle omgås andre medlemmer af Kirken, som blev betragtet som en del af fjenden. Forklar, at det var præcis den situation Kirkens medlemmer havde mulighed for at opleve efter Anden Verdenskrig. Læs og genfortæl med dine egne ord »Han sendte en fredsagent« og »Han mødtes med USA's præsident« i elevens hæfte, s. 134-135). Spørg så:

- Hvem sendte præsident Smith ud som fredsagent for at hjælpe de hellige i det krigshærgede Europa? (Ældste Ezra Taft Benson).
- Hvordan kan evangeliet hjælpe med at hele sårene efter krig?

Læs sammen med eleverne »Herren vil kæmpe vore kampe« i elevens hæfte, s. 140. Spørg: Hvordan beskytter og styrker Herren sit folk?

Tal med eleverne om de krige og konflikter, der raser i verden i dag. Gennemgå sammen med eleverne følgende afsnit i elevens hæfte »Der kan komme fred i en krigshærget verden«, s. 133, »Afværgen af katastrofer skal ske på Herrens måde«, s. 139 og »Kun ved Ånden kan mennesket opnå en succesfuld fred«, s. 139.

Præsident Smith havde en stor vision for missionering.

💡 Forklar eleverne, at George Albert Smith var en stor missionær for Kirken. Han var især dygtig til at nedbryde fordomme mod Kirken. Hans administration som præsident, der varede mindre end seks år, var et vigtigt tidspunkt i Kirkens historie.

Bed nogle elever om at læse højt fra »Vi vil gå ud til alle dele af verden«, »Evangeliet vil blive forkyndt ved forbedret teknologi« og »Millioner vil tage imod sandheden« i elevens hæfte, s. 132-133. Spørg så:

- På hvilke måder er disse udtalelser profetiske?
- Hvordan anvender Herren teknologi til at sprede evangeliet ud over hele verden?

Læs følgende udtalelse af præsident George Albert Smith:

»Vi lever i en vidunderlig tid. Det vil ikke vare længe før Herrens tjenere igen vil gå ud til jordens nationer i stort tal ...

Vi skal prædike evangeliet i de sydamerikanske lande, som vi knapt har rørt. Vi skal prædike evangeliet i enhver del af Afrika, som vi endnu ikke har været i. Vi skal prædike evangeliet i Asien. Og jeg kan fortsætte med at sige i alle dele af verden, hvor vi endnu ikke har fået lov til at tage hen. Jeg ser Rusland som et af de frugtbareste områder for forkyndelse af Jesu Kristi evangelium. Og hvis jeg ikke tager fejl, så vil det ikke tage lang tid, før det folk, der er der, vil ønske at vide noget om dette værk, der har forbedret så mange menneskers liv ... Vi har nogle få, som tilhører Kirken, fra det land, gode, dygtige mennesker, som måske kan kaldes til at tage tilbage, når den tid kommer, til deres forældres hjemland og levere det budskab, der er så nødvendigt for hele menneskeheden. Vores vigtigste forpligtelse, mine brødre, er at dele alle disse grundlæggende sandheder med vor Faders børn, alle hans regler og anordninger, der forbereder os på evigt liv, kendt som Jesu Kristi evangelium. Indtil vi har gjort det hele af egen kraft, vil vi ikke modtage alle de velsignelser, som vi ellers kunne få. Så lad os bringe vores hus i orden og forberede vore drenge og piger og os selv; så vi kan være rede, hvis vi bliver kaldet til at tage til jordens forskellige egne. Dette vil være vores store mission« (Conference Report, okt. 1945, s. 119).

Spørg eleverne: Hvordan bliver denne formaning til Kirkens medlemmer ført ud i livet i dag?

Han stræbte efter at forberede de hellige på Herrens komme.

💡 Del eleverne op i fire grupper og bed hver gruppe om at læse og sætte sig ind i et af følgende afsnit i elevens hæfte:

- »Han advarede om de sidste dages straffedomme«, s. 138.
- »Verden er åndeligt syg«, s. 138.
- »Mange er faldet væk fra en sand tro på Gud«, s. 138
- »Det er ikke en håbløs situation«, s. 138.

Bed hver gruppe om at drøfte, hvordan disse belæring af præsident George Albert Smith kan hjælpe mennesker med at forberede sig på Herrens komme, og på hvilken måde budskaberne er relevante i dag. Bed dem også om at afgøre, hvordan de kan give agt på de råd og advarsler, der gives i disse udtalelser. Giv dem lidt tid og bed derefter en elev fra hver gruppe om at give et resumé af deres samtale.

Han bar et stærkt vidnesbyrd.

💡 Bed eleverne om at genkalde sig nogle stærke vidnesbyrd, de har hørt. Gennemgå nogle eksempler på vidnesbyrd fra »Jeg ved, at min Forløser lever« i elevens hæfte, s. 140. 142-143). Spørg så:

- Hvad gør et vidnesbyrd stærkt for dem, der hører det?
- Hvordan kan I udvikle et stærkt vidnesbyrd og have mod til at fortælle andre om det?

Fortæl eleverne om en oplevelse, du har haft, hvor du hørte et stærkt vidnesbyrd, og hvordan dette vidnesbyrd har påvirket dit liv. Bær dit vidnesbyrd for eleverne.

KAPITEL 9

David O. McKay

KIRKENS NIENDE PRÆSIDENT

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Fire år før præsident Brigham Young døde i 1873, fik David og Jennette Evans McKay en søn. Det nye barn, som fik navnet David Oman, blev født i Huntsville i Utah, og var den første søn og det tredje barn i familien. På det tidspunkt, hvor David O. McKay blev født, var Utah stadig mere end 20 år fra at opnå status som stat. Kun fire år før var den transkontinentale jernbane blevet fuldført, og Utah så begyndelsen på afslutningen af den relative isolation.

Syv år efter at han blev født, blev familien McKay ramt af en tragedie, da hans to ældre søstre døde. Gigtfeber krævede den ene af pigerne og lungebetændelse den anden, og begge døde inden for en uge. De to piger blev begravet ved siden af hinanden i samme grav.

David O. McKay tog afgangseksamen ved University of Utah, hvor han også spillede amerikansk fodbold. Præsident McKay var den første præsident for Kirken, som blev gift i templet i Salt Lake City.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

David O. McKay lærte tidligt om åbenbaring.

- 💡 Spørg eleverne, om de husker den første gang i deres liv, hvor de selv bad en bøn. Bed dem om at tænke over omstændighederne for denne bøn.

Fortæl eleverne, at da David O. McKay end ikke var otte år gammel, blev hans far kaldet til en toårig mission for Kirken i Skotland. På det tidspunkt, hvor faderen skulle af sted, kunne hans mor føde når som helst. Hans far bad David om at »tage sig af mor,« hvilket han virkelig prøvede at gøre. Til tider var han bekymret for sig selv og sin familie. En nat havde han en oplevelse, som bekræftede, at Herren vågede over ham. Bed eleverne om at læse »Han lærte om åbenbaring, da han var ung« i elevens hæfte, s. 143. Spørg så: På hvilken måde hjalp denne oplevelse David O. McKay med at tro på de åbenbaringer, profeten Joseph Smith havde modtaget?

Han hylkede ofte sin mor.

- 💡 Fortæl eleverne, at præsident David O. McKay ofte talte meget varmt om sine forældre, som havde en stor indflydelse på hans liv. Den følgende hyldest til hans mor afspejler en stor del af hans følelser for moderskabet. Læs denne hyldest og bed eleverne om at lægge mærke til idealer, som de kunne tænke sig at stræbe efter som forældre.

»Jeg kan ikke komme i tanke om en kvindelig dyd, som min mor ikke besad. Der er uden tvivl mange unge, der i hengiven påskønnelse af deres mors kærlighed og uselviske tjeneste, kan sige det samme om hende; men jeg siger dette med en mands modenhed, hvor sindig dømmekraft kan afveje kendsgerningerne mere nøgternt. Hun var, for sine børn og alle andre, som kendte hende, smuk og værdig. Selv om hun var livlig, var hun ligevægtig og behersket. Hendes mørkebrune øjne udtrykte straks enhver udsving af temperament, som hun dog altid havde under fuldkommen kontrol.

Hun var sparsommelig i sin husførelse og alligevel meget gavmild, ligesom vores far, når det gjaldt hans børns velbefindende og uddannelse. Det lå hende

konstant på sinde at gøre hjemmet til det skønneste sted for sin mand og sine børn, hvilket hun altid klarede naturligt og på en smuk måde. Selvom hun helligede sig sin familie, lærte hun alligevel os alle sammen at gengælde små tjenester ...

Mor gik bort i en ung alder, hun var kun fireoghalvtreds. I de mellemliggende år ... har jeg ofte ønsket, at jeg i min ungdom havde fortalt hende om min kærlighed til hende, og at erkendelsen af hendes kærlighed og tillid til mig mere end en gang har givet mig styrke til gennem en ilter ungdom at bevare mit navn uplettet.

Et af mine kæreste minder er de bønner, min mor opsendte knælende ved sengen, hendes kærtegn, når hun puttede min bror og mig i seng og gav os hver især et godnatkys. Dengang var vi for unge og for pjattede til at fuldt ud at sætte pris på hendes hengivenhed, men ikke for unge til at vide, at mor elskede os.

Det var denne erkendelse af min mors kærlighed og min loyalitet over for min eksemplariske fars forskrifter, som mere end én gang i min livlige ungdom fik mig til at træde tilbage fra fristelsens afgrund.

Hvis jeg skulle nævne verdens største behov, vil jeg uden tøven sige: *Kloge mødre* og dernæst *eksemplariske fædre*« (Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay*, 1956, s. 3-4).

Spørg eleverne: Hvad var en af de ting, som David O. McKay udtrykte sorg over i forbindelse ved sin mors død?

Han lærte af sin far.

💡 Forklar, at David O. McKay lærte at arbejde af sin far. Faderen fortalte ikke sine drenge, hvad de skulle lave på gården, men spurgte dem: »Drenge, hvad er jeres planer var for dagen?« På den måde lærte han dem at træffe beslutninger og hjalp dem til følelsen af, at gården tilhørte dem såvel som ham (se McKay, *Home Memories*, s. 7). Denne opdragelse hjalp dem, da deres far blev kaldet på mission til Skotland i 1881, og gårdens drift lå i hænderne på familien. David var kun syv år gammel, da hans far blev kaldet. På grund af sin ansvarlighed over for gården, modnedes David O. McKay hurtigt.

For flere detaljer om disse tidlige år af hans liv, kan du sammen med eleverne gennemgå og drøfte »I en tidlig alder fik han vigtige ansvar« i elevens hæfte, s. 143. Spørg eleverne:

- Hvilke udfordringer kan den unge David have stået overfor i de år, faderen var væk?
- Hvilke udfordringer har I stået overfor i jeres liv, som har styrket jer?

»Gør din del vel« blev hans motto.

💡 Påmind eleverne om, at I tidligere har talt om præsident John Taylors motto. Spørg om nogen kan huske dette motto. Spørg, om nogen af dem har valgt et personligt motto eller et familiemotto, efter I har talt om præsident Taylors motto. Forklar, at præsident Taylors motto gjorde indtryk på den unge David O. McKay. Læs følgende udtalelse af præsident David O. McKay:

»Lige over talerstolen i kirkebygningen, hvor jeg som dreng deltog i søndagsmøderne, hang der i mange år et stort fotografi af afdøde præsident John Taylor, og under det stod der, med noget jeg troede var guldbogstaver, denne sætning: ›Guds rige eller intet.«

Denne sætning gjorde indtryk på mig, som blot var et barn, år før jeg forstod dens virkelige betydning. Det var som om, at jeg på dette tidlige tidspunkt forstod, at der ikke er nogen anden kirke eller organisation, som nærmer sig den fuldkommenhed eller besidder den guddommelighed, som kendetegner Jesu Kristi Kirke. Som barn følte jeg dette intuitivt, i ungdommen blev jeg fuldstændig overbevist om det, og i dag skatter jeg det som en fast overbevisning i min sjæl« (*Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, samlet af Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 15.

Spørg: Hvordan kan et stærkt engagement i et motto som »Guds rige eller intet« påvirke beslutninger om at holde budene? Blive gift? Tage på mission? Komme i Kirken? Lytte til andre musikgenrer? Tage en uddannelse?

Gennemgå sammen med eleverne »Gør din rolle helt« i elevens hæfte, s. 143 og få dem til at se efter det motto, som David O. McKay refererede til det meste af sit liv. Spørg:

- Hvordan kan det at se denne inskription have været en milepæl for ældste McKay?
- Har I haft tilsvarende milepæle i jeres liv? Hvad tilskyndede dem?

Han tjente på mission i England.

 Forklar eleverne, at David O. McKay blev kaldet til at tjene i Storbritannien og tilbragte det meste af tiden i Skotland, det samme land, som hans far tjente i, da David var dreng. Læs og tal om den følgende missionsoplevelse, som han fortalte om senere:

»I rækken af nogle konferencemøder, der blev holdt i Glasgow i Skotland, var der et bemærkelsesværdigt præstedømmemøde. Jeg husker, som var det i går, intensiteten af inspirationen ved denne lejlighed. Alle oplevede Herrens Ånds overvældende tilstedeværelse. Alle de tilstedeværende var i sandhed af ét hjerte og ét sind. Aldrig før havde jeg følt noget lignende. Det var sådan en manifestation, jeg som tvivlende ung mand hemmeligt og inderligt havde bedt om i bjerge og på enge. Det gav mig vished om, at oprigtige bønner besvares på et eller andet tidspunkt, et eller andet sted ...

Således fandt det sted, som James L. McMurrin forudsagde, og som senere viste sig at være en profeti. Jeg havde gennem personlig samvær med ham lært, at han var en fortræffelig mand. Hans tro på evangeliet var ubetinget. Intet mere trofast menneske, intet mere loyalt menneske over for det, som han troede var rigtigt, har nogen sinde levet. Så da han vendte sig imod mig og gav mig noget, jeg dengang mente var mere en advarsel end et løfte, gjorde hans ord et uudsletteligt indtryk på mig. Idet han omskrev Frelserens ord til Peter, sagde bror McMurrin: ›Lad mig sige til dig, bror David, Satan har gjort krav på dig, for at kunne sigte dig som hvede, men Gud er opmærksom på dig« (se Luk 22:31). Så tilføjede han, ›hvis du bevarer troen, vil du komme til at sidde i Kirkens ledende råd.«

I det øjeblik kom der til mit sind fristelser, som havde truet min vej, og jeg forstod endnu bedre end præsident McMurrin, eller noget andet menneske, hvor sandt han havde talt, da han sagde: »Satan har gjort krav på dig.« Med beslutningen om her og nu at holde mig til troen, blev der født et ønske om at være i mine medmenneskers tjeneste; og med det kom forståelsen, i det mindste i et glimt, af det, jeg skyldte den ældste, som i begyndelsen kom med budskabet om det gengivne evangelium til min bedstefar og bedstemor, som havde accepteret budskabet år tidligere i det nordlige Skotland og i Sydwales. Jeg beder Gud om fortsat at velsigne jer ... Lad ikke fristelsen føre jer vild« (Conference Report, okt. 1968, s. 86).

Spørg eleverne:

- Hvad tror I sætningen »Satan har gjort krav på jer for at kunne sigte jer som hvede« betyder? (Se Luk 22:31).
- Hvilken erkendelse var det, der styrkede ældste McKay til at modstå fristelse?
- Hvad kan vi gøre for at modstå fristelse?

Undervisning er en ædel beskæftigelse.

💡 Spørg eleverne, hvorfor de prøver at få en uddannelse. Tal med dem om de muligheder, de vil få for at undervise andre. Forklar, at David O. McKay først gik i skole i Huntsville i Utah, og efter ottende klasse læste han to år på Weber Stavsakademi i Ogden i Utah, hvorefter han vendte tilbage til Huntsville Skole for at undervise. Senere blev han indskrevet på University of Utah og bestod i 1897 sin adgangseksamen, og hvor han holdt tale på vegne af årgangen. Efter sin mission begyndte han at undervise på Weber Stavsakademi i 1899, og her blev han rektor i 1902.

Læs sammen med eleverne nogle eller alle de følgende udtalelser af præsident David O. McKay vedrørende uddannelse og tal derefter om, hvad de mener om at undervise og lære.

»Jeg har ved mere end en lejlighed sagt til lærere: Hvis du indgyder din klasse en tanke, endog *en* ny tanke, når du underviser, vil klassen gå tilfreds bort. Og det er din forpligtelse at være forberedt til at indgyde denne nye tanke« (*Gospel Ideals: Selections from the Discourses of David O. McKay*, 1953, s. 439).

»Menneskers liv bliver som fyrtårne for os, der oplyser de veje, som enten fører til liv med nytte og glæde eller selviskhed og elendighed. Det er vigtigt ... at vi både i livet og i bøger stræber efter at omgås de bedste og ædlestemte mænd og kvinder« (*Gospel Ideals*, s. 439-440).

»Kirken står for uddannelse. Selve formålet med dens organisation er at forkynde sandheden blandt mennesker. Kirkens medlemmer bliver formanet til at lære gennem studium samt gennem tro og bønner og at stræbe efter alt, der er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller er rosværdigt.

Faktum er, at en af de grundlæggende læresætninger i Kirken er, at frelse afhænger af kundskab, for som det er åbenbart, er det »umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed« (L&P 131:6)« (*Gospel Ideals*, s. 440).

»At opnå kundskab er en ting, at anvende den er en ganske anden. Visdom er korrekt anvendelse af viden; og sand uddannelse – den uddannelse Kirken går ind for – er anvendelse af viden til at udvikle en ædel og guddommelig karakter.

Et menneske kan have en stor viden om historie og matematik, man kan være en autoritet inden for psykologi, biologi, astronomi, man kan kende alt til geologi og naturvidenskabens landvindinger, men hvis man ikke i tillæg til den viden har den ædelhed i sjælen, som bevæger en til at omgås sine medmennesker med retfærdighed og til at udøve dyd og fromhed i sit personlige liv, er man i sandhed ikke et rigtigt uddannet menneske.

Karakter er målet for sand uddannelse; og naturvidenskab, historie og litteratur er kun midler til at opnå det ønskede resultat. Karakter er ikke et resultat af tilfældighed, men af konstant rigtige tanker og handlinger.

Sand uddannelse søger ikke alene at gøre mænd og kvinder til dygtige matematikere, sprogkyndige, banebrydende videnskabsmænd eller strålende litterære lys, men også til ærlige mennesker forbundet i dyd, mådehold og broderlig kærlighed. Den søger at skabe mænd og kvinder, som værdsætter sandhed, retfærdighed, visdom, gavmildhed og selvkontrol som de mest udvalgte egenskaber i et succesrigt liv« (*Gospel Ideals*, s. 440).

Spørg eleverne:

- Hvad er, efter jeres mening, den væsentligste forskel på David O. McKays tanker om uddannelse og dem, som hersker på uddannelsesinstitutioner i dag?
- Hvad mener I, at formålet med uddannelse er?
- Hvordan kan I varetage det ansvar at få en uddannelse og samtidigt holde jer tæt på Herren?

Læs og drøft L&P 88:77.

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

David O. McKay blev, i en alder af 32 år, kaldet som apostel i 1906, og han virkede i mere end 63 år. I 1951, da han blev præsident for Kirken var betingelserne gunstige for, at to ting kunne finde sted: Etablering af Kirken i store dele af verden og indførelsen af mange programmer i Kirken, som skal hjælpe Kirkens medlemmer med at lære og efterleve evangeliet. Der blev indviet templer i Schweiz (1955), New Zealand (1958) og i England (1958). Mange medlemmer af Kirken uden for USA begyndte at få adgang til templet.

Udover, at han gjorde sig fortjent til Kirkens medlemmers beundring og hengivenhed, blev præsident David O. McKay anerkendt af mange organisationer for sin opløftende indflydelse. Han modtog mange hædersbevisninger fra kolleger og universiteter, såvel som mange prisbelønninger og æresmedlemskaber fra civile og professionelle organisationer, deriblandt Blue Key National Honor Fraternity (en tjenesteorganisation), USA's Drengespejdere og Sons of Utah Pioneers.

I året 1951, da David O. McKay blev præsident for Kirken, var der næsten 1,2 millioner medlemmer, 191 stave, 42 missioner og 8 templer. I 1970, da han døde, var Kirken vokset til næsten 2,9 millioner medlemmer med 537 stave, 92 missioner og 13 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 632).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Han blev kaldet til at være apostel.

- 💡 Spørg eleverne, om de nogen sinde har følt sig ukvalificerede eller overvældede af en kaldelse, de har fået. Forklar, at ældste David O. McKay blev opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum samtidigt med kirkelederne George F. Richards og Orson F. Whitney. Da de blev kaldet til at tjene i De Tolv Apostles Kvorum, havde ældste Richards tjent som rådgiver i et stavpræsidentskab og som patriark, og ældste Whitney havde virket næsten 28 år som biskop. David O. McKay var kun 32 år gammel og virkede som rådgiver til stavens søndagsskoleforstander. Han blev ordineret som apostel den 9. april 1906 af præsident Joseph F. Smith.

Spørg eleverne: Hvad kan vi gøre, når vi føler os utilstrækkelige eller overvældede af en kaldelse, vi har fået?

Ældste McKay blev udpeget til at besøge Kirkens medlemmer rundt omkring i verden.

- 💡 Spørg eleverne, hvem der har rejst længst for at komme fra deres hjem til deres mission. (Dette vil give eleverne mulighed for at finde ud, hvor de andre elever har tjent på mission). Fortæl dem, at i december 1920 tog David O. McKay og Hugh J. Cannon (der dengang var stavspræsident i Salt Lake Liberty) af sted på foranledning af Det Første Præsidentskab på en et-årig rejse for at besøge missioner i hele verden. De tilbagelagde omkring en million kilometer til lands og til vands. Bed eleverne om at læse »Han tog på en verdensomrejse i 1920-1921« i elevens hæfte, s. 146.

Spørg: Hvilken indsigt kan ældste McKay have fået om den verdensomspændende kirke, som han ikke kunne have fået ved at høre rapporter eller læse beretninger fra mennesker fra de internationale områder? Forklar, at når Herrens tjenere skal reddes fra fare, bliver vigtigheden af denne beskyttelse nogle gange vist på en meget dramatisk facon. Læs følgende beretning for eleverne:

»Det fandt sted i 1921, da præsident McKay og ældste Hugh Cannon besøgte de forskellige missioner rundt omkring i verden. Efter en dag med inspirerende konferencemøder i Hilo i Hawaii, blev der planlagt en tur til Kilaueavulkanen for de besøgende brødre og nogle af missionærerne. Omkring kl. 21 fyldte vi to biler, vi var ca. ti, og tog af sted for at se den meget aktive vulkan.

Vi stod på kanten af det brændende dyb ... vores ryg var kold af vinden, som blæste fra det snedækkede Mauna Loa, og vores ansigt nærmest blussede af varmen fra den flydende lava. Træt af kulden opdagede en af ældsterne, at der var et fremspring godt en meter inde i krateret, hvor man kunne stå og se, hvad der skete, uden at blive kold af vinden. Det virkede helt fornuftigt, og rækværket på den åbne side udgjorde en god beskyttelse mod den intense hede, som gjorde det til et fremragende udsigtspunkt.

Efter først at have tjekket, om det var sikkert, kravlede bror McKay og tre af ældsterne ned på fremspringet. Da de stod der varme og godt tilpas, drillede de os andre, der var mere forsigtige, og som tøvede med at udnytte fordelene ved at stå i læ, som de gjorde. Længe stod vi og iagttog det stadigt skiftende syn, mens vi skiftevis frøs og svedte.

Efter de havde stået i deres læ et stykke tid, sagde bror McKay pludselig til de andre: »Brødre, jeg føler mig tilskyndet til, at vi skal se at komme op herfra.«

Så hjalp han ældsterne med at kravle op, hvorpå de hjalp ham med at komme op på den vindomsuste kant. Det lyder utroligt, men næsten omgående brød hele fremspringet sammen og faldt med et brag ned i den flydende lava ca. 30 meter under os« (Virginia Budd, i *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, samlet af Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 52-53).

Spørg eleverne:

- Hvad imponerer jer ved ældste McKays lydørhed over for åndelige tilskyndelser under disse omstændigheder?
- Hvordan kan vi lære at være mere lydøre over for åndelige tilskyndelser?

McKay-familien var kendt for deres høflighed i hjemmet.

💡 Spørg eleverne, om de kender til nogle kendte sætninger eller udtryk, som tillægges præsident David O. McKay. Svarene kan indbefatte: »Ingen anden succes kan erstatte fiasko i hjemmet.« Denne sætning blev populær blandt Kirkens medlemmer og viser vore dybe følelser for familiens rolle i samfundet. Et andet udtryk, som ofte tillægges David O. McKay, er: »Ethvert medlem en missionær.«

Fortæl eleverne, at præsident McKay ved generalkonferencen i april 1964 sagde følgende:

»Ingen anden succes kan erstatte fiasko i hjemmet ... Den fattigste rønne, hvor der hersker kærlighed i en forenet familie, er mere værd for Gud og for den fremtidige menneskehed end nogen anden rigdom. I et sådant hjem både kan og vil Gud udvirke mirakler ... Rene hjerter i et rent hjem er altid kun en hvisken væk fra himlen« (citater af J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; i Conference Report, apr. 1935, s. 116).

Spørg eleverne:

- Hvilken slags succes prøver nogle mennesker at erstatte med succes i hjemmet?
- Hvad tror I, at udtrykket »Rene hjerter i et rent hjem er kun en hvisken væk fra himlen« betyder?

Spørg eleverne, om de kan forestille sig en far, som på sit dødsleje siger: »Jeg ville ønske, at jeg havde tilbragt mere tid på kontoret.« Tal om hvad forældre snarere ville fortryde og give udtryk for på et sådant tidspunkt.

Forklar eleverne, at det gode forhold mellem David O. McKay og hans hustru, Emma Ray, var velkendt. De viste deres store kærlighed til hinanden. Læs følgende beskrivelse af familien McKays hjem for eleverne:

»David og Emma opdrog deres børn i en atmosfære af kærlighed, enighed og tryghed, hvor far og mor blev respekteret, ikke fordi de forlangte det, men fordi børnene helt naturligt gjorde dem til deres idealer og respekterede deres dømmekraft ...

Der var ingen gæstemanérer i familien McKays hjem. Far og mor var lige så venlige over for hinanden og deres børn, når de var alene, som når de havde fine gæster. Den samme venlighed og respekt for hinanden blev forventet af børnene i deres omgang og leg med hinanden« (Jeanette McKay Morrell, *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 1966, s. 42, 47).

Spørg eleverne:

- Hvad menes der med »ingen særlige gæstemanérer«?
- Hvilket budskab bliver der sendt til børnene, når der er to sæt manérer?

Læs og drøft »Han kom med ti betingelser, der kan bidrage til et lykkeligt hjem« i elevens hæfte, s. 152. Lav eventuelt en transparent og afslør betingelserne en efter en, efterhånden som I drøfter dem. Spørg: Hvilke af disse betingelser kan være særligt udfordrende i vore dages tidsånd? Hvorfor?

David O. McKay blev opretholdt som Kirkens præsident.

Fortæl eleverne, at den 9. april 1951 blev David O. McKay seniorapostel, efter præsident George Albert Smith var død. Han var udvalgt af Herren til at lede Kirken. Han kaldte Stephen L. Richards og J. Reuben Clark som sine rådgivere. Som den apostel med den næstlængste anciennitet og præsident for De Tolvs Kvorum indsatte Joseph F. Smith den 12. april 1951 David O. McKay som præsident for Kirken.

Skriv på tavlen: »Uden Guds guddommelige ledelse og konstante inspiration, kan vi _____ . Med hans vejledning, med hans inspiration kan vi _____ .« Bed eleverne om at læse første halvdel af »Han blev Kirkens præsident« i elevens hæfte, s. 148 og udfylde de tomme felter. Spørg:

- Hvordan kan Kirkens medlemmer støtte Det Første Præsidentskab med »tillid, tro og bøn?« (L&P 107:22).
- Hvordan kan Kirkens medlemmer ellers støtte deres ledere i Kirken?

Han så ud som en profet.

Spørg eleverne om, hvilke forudfattede meninger folk, som ikke deler vores tro, kan have af, hvordan en profet ser ud. Forklar, at profeten Joseph Smith i Nauvoo ofte tog ned til kajen for at møde de hellige, som lige havde rejst op ad Mississippifloden. Mange var emigreret fra så fjerntliggende lande som Storbritannien.

Optegnelser fra dagbøger viser, at de omvendte genkendte profeten Joseph Smith, når de så ud over mængden for at se, hvem der var kommet for at tage imod båden. De genkendte ham ofte, selv om han var forklædt som en anden. Når de så ham, var det ikke ualmindeligt, at Ånden vidnede for dem om, at han sandelig var en profet.

Dette skete også for David O. McKay. Bed en elev om at oplæse de sidste tre afsnit i »Han var respekteret over hele verden« i elevens hæfte, s. 150. Spørg eleverne:

- Hvordan stemmer sådanne oplevelser overens med Almas belæringer i Alma 5:14?
- Hvordan kan vi antage »Guds billede« i vores ansigtsudtryk?
- Hvad har I oplevet i profetens nærhed eller ved at se ham til en generalkonference?

Forklar, at mange anså præsident McKay for at have et særligt nært forhold til Herren. Spørg: Hvorfor tror I, at folk, som ikke deler vores tro, reagerede, som de gjorde på præsident McKay?

Åndelighed er sjælens fornemste færdighed.

- 💡 Skriv ordet *åndelighed* på tavlen og bed eleverne om at definere det. Skriv nogle af deres svar på tavlen. Når eleverne har fået mulighed for at svare, så tilføj præsident David O. McKays definition: »Åndelighed ... er bevidstheden om sejr over selvet og om fællesskab med det uendelige« (Conference Report, okt. 1956, s. 6).

Læs og tal med eleverne om »Han belærte om at udvikle åndelighed« i elevens hæfte, s. 155, for at hjælpe dem til bedre forståelse af åndelighed. Spørg:

- Hvad tror I, at præsident McKay mente med vendingen »kontrol af omgivelserne«?
- Hvad tror I, at præsident McKay mente, da han sagde: »Man mister sjælen, medmindre man udvikler åndelighed«?

David O. McKay havde mange åndelige gaver.

- 💡 Del klassen op i fire grupper og tildel hver gruppe et af følgende afsnit fra elevens hæfte, s. 153-154: »Han havde helbredelsens gave,« »Han åbnede en blind mands øjne,« »Han besad gaven til at kunne skelne« og »Guds kraft var med ham.« Bed dem om at finde de principper, som kommer til udtryk i disse afsnit. Bed en elev fra hver gruppe om at undervise klassen om det afsnit, gruppen har læst.

Forklar, at præsident David O. McKay havde mange åndelige gaver og velsignede de menneskers liv, som han kom i kontakt med. Drøft følgende spørgsmål:

- Hvem er berettiget til åndelige gaver i Kirken? (Enhver sidste dages hellig; biskopper og andre præsiderende ledere er i deres kaldelses natur berettiget til særlige gaver, se L&P 46: 8-33, 1 Kor 12:8-11; Moroni 10:8-19).
- Hvad tror I, at søster McKay kan have ment, da hun sagde, at hendes mand var velsignet med »forudelse«? (Se elevens hæfte, s. 154, »Guds kraft var med ham«).

Kirken har kun en standard for moral.

- 💡 Spørg eleverne, om de har hørt om forskellige sociale normer for henholdsvis unge mænd og unge kvinder med hensyn til kyskhed. Tal om, hvorfor disse normer til tider har været forskellige for mænd og kvinder. Læs følgende udtalelse af præsident David O. McKay:

»I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er der kun én standard for moral. Ingen ung mand har større ret til at løbe hornene af sig i sin ungdom end en ung pige. Ham, der er ukysk i ungdommen, er utro over for den tillid, der

vises ham af pigens forældre, og hende, der er ukysk i sin ungdom, er utro over for sin fremtidige ægtemand og lægger grundvolden til elendighed, mistanke og manglende harmoni i hjemmet. I skal ikke bekymre jer om undervisere, som opfordrer til promiskuitet og selvtilfredstillelse. Husk blot denne evige sandhed, at kyskhed er en dyd, som må påskønnes som en af livets ædlest præstationer« (Conference Report, apr. 1967, s. 7-8).

Spørg eleverne:

- På hvilken måde mener I, at den offentlige mening om moral er ændret siden præsident McKays tid?
- Hvorfor er kyskhed en »dyd, som må påskønnes som en af livets ædlest præstationer«?

Han gav en anvisning på, hvordan man kan vide, om man er forelsket.

💡 Spørg eleverne om, hvad de anser for at være den vigtigste beslutning, de skal træffe. Nogle vil nok sige, at hvem de skal gifte sig med ligger højt på listen over vigtige beslutninger. Spørg, hvordan de kan vide, hvem de skal gifte sig med. Læs følgende udtalelse af præsident David O. McKay:

»Man kan spørge: »Hvordan ved jeg, om jeg er forelsket?«

Det er et meget vigtigt spørgsmål. En studiekammerat og jeg overvejede det spørgsmål en aften, hvor vi gik sammen. Som drenge i den alder ofte gør, talte vi om piger. Hverken han eller jeg vidste, om vi var forelskede. Jeg havde selvfølgelig ikke på det tidspunkt mødt min nuværende »kæreste«. Som svar på mit spørgsmål om: »Hvordan kan vi vide, om vi er forelskede?« svarede han: »Min mor sagde engang, hvis du møder en pige, i hvis nærhed du føler et ønske om at udmærke dig, som inspirerer dig til at yde dit bedste og nå dit højeste potentiale, så er hun din kærlighed værdig og vækker kærligheden i dit hjerte.«

Det tilslutter jeg mig som en sand vejledning« (*Gospel Ideals: Selections from the Discourses of David O. McKay*, 1953, s. 459).

Drøft følgende spørgsmål:

- Hvordan træffer mange mennesker beslutningen om, hvem de skal gifte sig med?
- Hvad er fordelene ved den retningslinje, præsident McKay gav?

Han tjente Gud og sine medmennesker gennem et langt liv.

💡 Afslut lektionen med at fortælle eleverne, at klokken 6 på sabbatmorgen, den 18. januar 1970 døde præsident David O. McKay i sit 97. år i sin lejlighed på Hotel Utah. Således afsluttedes en jordisk eksistens, som tog sin begyndelse kun 26 år efter, at pionererne var ankommet til Saltsødalen. Han havde tjent trofast som apostolsk repræsentant for Frelseren i næsten 64 år.

Gennemgå sammen med eleverne »Præsident Joseph F. Smith hyldede ham« i elevens hæfte, s. 156. Spørg så:

- Hvilke kvaliteter lagde præsident David O. McKay vægt på i sit liv?
- Hvilke bidrag ydede han til opbyggelsen af Guds rige?

KAPITEL 10

Joseph Fielding Smith

KIRKENS TIENDE PRÆSIDENT

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

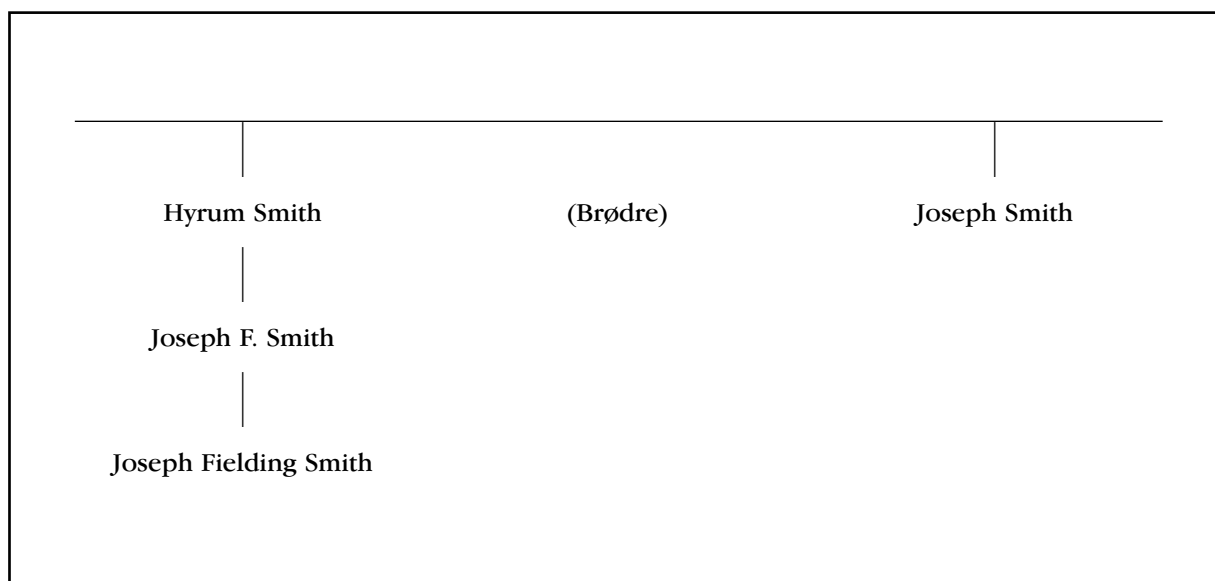
Joseph Fielding Smith blev født den 19. juli 1876 ved slutningen af præsident Brigham Youngs embedstid. Året inden Joseph Fielding Smith blev født, blev Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City indviet i 1875. Fem dage efter han blev født, samledes tusindvis af sidste dages hellige i det nye Tabernakel for at fejre årsdagen for pionerernes ankomst til Saltsødalene 29 år tidligere.

Joseph Fielding Smith så og kendte alle tidligere præsidenter for Kirken, bortset fra Joseph Smith og Brigham Young, og han kendte også dem, som blev præsident efter ham til og med præsident Gordon B. Hinckley. Da han var ung elskede han at høre, når præsidenterne John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow bar deres vidnesbyrd. Joseph Fielding Smith tilbragte mange timer med at lytte til sin far, præsident Joseph F. Smith, fortælle om sine oplevelser med profeten Joseph Smith og andre tidlige pionerer.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Joseph Fielding Smith var sønnesøn af Hyrum Smith.

💡 Skriv følgende på tavlen:

Forklar, at Joseph Fielding Smith var sønnesøn til Hyrum Smith og grandnevø til profeten Joseph Smith. Joseph Fielding Smith var Joseph F. og Julina Lambson Smiths førstefødte søn. Da han blev født, var hans far apostel og rådgiver i Det Første Præsidentskab.

Påmind eleverne om, at Hyrum Smith havde virket som assisterende præsident af Kirken, rådgiver i Det Første Præsidentskab, apostel og Kirkens patriark. Tilsammen og i forlængelse af hinanden virkede Joseph Fielding Smith og hans far i mere end 100 år som apostle, fra 1866-1972.

Spørg: Hvordan kan Joseph Fielding Smiths familiemæssige arv have forberedt ham til den tjeneste, han skulle udføre for Kirken.

Hans fødsel kom som svar på en bøn.

Bed eleverne om at slå op på 1 Sam 1 og kort læse historien om Hanna og hendes bøn og løfte til Herren, hvis hun fik en søn. Spørg så:

- Hvad var Hannas største ønske? (Se 1 Sam 1:11).
- Hvad var hun villig til at gøre, hvis hun fik en søn?

Læs følgende beskrivelse af Joseph Fielding Smiths mor:

»Ligesom den gamle bibelske profet Samuels mor, Hanna, havde Julina Smith også længe længtes efter og bedt om en søn. Hun lovede Herren, at hvis han ville velsigne hende, ville hun gøre alt for at opdrage drengen til at tjene Gud, så han ville være et plus for Herren og sin far. Og ligesom Samuel, tog Joseph Fielding Smith aftalen mellem moderen og Gud alvorligt« (Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 20).

Spørg eleverne: På hvilken måde tror I, at Joseph Fielding Smiths viden om sin mors løfte kan have påvirket ham?

Han blev »født med et vidnesbyrd.«

Bed en eller to elever om kort at fortælle, hvordan de modtog et vidnesbyrd. Bed dem også om at fortælle, hvor gamle de var, da de vidste, at det gengivne evangelium var sandt. Læs og tal med eleverne om »Jeg blev født med et vidnesbyrd« i elevens hæfte, s. 161. Spørg:

- Hvorfor er det sådan, at nogen bliver »født med et vidnesbyrd,« andre får det gradvist og atter andre lærer om sandheden på en meget spektakulær måde?
- Hvad er forholdet mellem følelser og viden, når de fortæller om deres vidnesbyrd? (Se L&P 8:2-3).
- Hvilke råd har I til dem, som endnu ikke synes, de har fået et vidnesbyrd?

Joseph Fielding Smith elskede og studerede skriften hele sit liv.

Læs følgende udtalelse af ældste Joseph Fielding Smith, fra han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»Jeg er taknemmelig over at være født af retskafne forældre, som har lært mig at vandre i sandhedens lys. Så længe jeg husker tilbage, så har jeg lige fra dengang, jeg begyndte at læse, modtaget større glæde og større tilfredsstillelse ved at studere skriften og læse om Herren, Jesus Kristus, og om profeten Joseph Smith og det værk, der er blevet udført til menneskets frelse, end jeg har fra noget andet i hele verden« (Conference Report, apr. 1930, s. 91).

Bed en elev om at læse ældste Bruce R. McConkies udtalelse »Han var skriftkyndig« i elevens hæfte, s. 164. Spørg så:

- Hvordan relaterer disse to udtalelser til hinanden?
- På hvilke måder kan vore tidlige beslutninger og interesser forberede os til fremtidige ansvar og tjeneste?

Læs følgende udtalelse af præsident Joseph Fielding Smith, daværende præsident for De Tolv Apostles Kvorum:

»Et af de ansvar, som Herren har lagt på medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er at granske skriften og opbygge en viden, ellers kan de ikke modtage Helligåndens vejledning til trods for, at de er døbt og bekræftede. De, som ringeagter evangeliets sandheder og ikke gør sig bekendt med de belæringer, som Herren har givet til vore forfædre, kan ikke have Herrens Ånds vejledning. Sådanne mennesker stiller sig sårbare over for fristelse og bedrag fra ugudelige, skruppelløse sjæle og er i alvorlig fare for at blive ledt ind på tåbelige og forbudte stier, fordi de ikke har noget fast grundlag i troen, på hvilket de kan bygge« (»Baptism before the Coming of Our Savior in the Flesh«, *Improvement Era*, mar. 1964, s. 159).

Spørg eleverne: Hvad er de farer, vi står over for ved ikke at følge præsident Smiths råd?

Han lærte at være ansvarlig gennem hårdt arbejde.

💡 Bed forud for klassen en eller flere elever om at læse »Han hjalp sin mor,« »Han stod tidligt op« og »Han arbejdede hårdt« i elevens hæfte, s. 162, og fortælle, hvad de har lært om den unge Joseph Fielding Smith. Efter deres indlæg drøftes følgende spørgsmål i klassen:

- Hvorfor sagde Joseph Fielding Smith i sine ældre år, at hans skuldre var »lidt i uorden«?
- Hvad har I lært om, hvilken slags storebror han var?
- På hvilke måder, tror I, at hans erfaringer i hans ungdom påvirkede hans indstilling til arbejde?

Hans patriarkalske velsignelse var en vejledning i hans liv.

💡 Fortæl eleverne om, dengang du modtog din patriarkalske velsignelse, og hvorfor den er vigtig for dig. Forklar, at da Joseph Fielding Smith var 20 år gammel, modtog han sin patriarkalske velsignelse af Kirkens patriark, John Smith. Læs følgende uddrag af Joseph Fielding Smiths velsignelse:

»Du regnes blandt Zions sønner, af hvem meget er forlangt. Dit navn er skrevet i Lammets livets bog og skal sammen med dine brødres optegnes i dine fædres krønike. Det er dit privilegium at opnå en høj alder, og det er Herrens vilje, at du skal blive en mægtig mand i Israel. Derfor siger jeg, at du ofte skal reflektere over fortiden, nutiden og fremtiden. Dersom du opnår visdom af fortidens erfaringer, vil du se, at Herrens hånd altid har været over dig og altid vil være det, og dit liv er blevet bevaret i en vis hensigt. Du vil også se, at du har meget at gøre for at opfylde din mission på jorden. Det skal være din opgave at sidde i råd med dine brødre og præsidere blandt folket. Det skal også være din opgave at rejse meget ude og hjemme og til lands og til vands i dit kald, og jeg siger til dig, at du skal løfte dit hoved og opløfte din stemme uden frygt eller partiskhed i alt, som Herrens Ånd vil tilskynde dig, og Herrens velsignelse skal hvile over dig. Hans Ånd skal lede dit sind og give de ord og synspunkter, som skal beskæmme de ondes visdom og regne de uretfærdiges råd for intet« (A. William Lund, »Elder Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 315).

Drøft følgende spørgsmål:

- Hvilke løfter i hans velsignelse, kan I se, er blevet opfyldt? (Skriv dem på tavlen).
- Hvordan har personlig lydighed noget med patriarkalske velsignelser at gøre?

Joseph Fielding Smith tjente på mission i England.

💡 Bed eleverne om at skrive på tavlen, hvad de anser for vigtige egenskaber hos gode missionærer. Opsummér de punkter, du synes er vigtige fra »Han blev gift før han tog på mission« i elevens hæfte (s. 162-163). Forklar, at Joseph Fielding Smith kom ud for mange udfordringer på sin mission; mange mennesker var på det tidspunkt fjendtligt indstillet over for missionærer og Kirkens medlemmer. Men ældste Smith valgte at forblive trofast. Han skrev:

»Jeg ved, at det værk, jeg er blevet kaldet til at udføre, er Herrens værk, ellers ville jeg ikke blive her et minut længere ... Jeg ved, at vores lykke afhænger af min trofasthed, mens jeg er her. Jeg bør være villig til at gøre så meget af kærlighed til menneskeheden, når vor Frelser kunne lide, som han gjorde for os ... Jeg er i vor himmelske Faders hænder og han vil skærme og beskytte mig, hvis jeg gør hans vilje« (Smith og Stewart, *Life of Joseph Fielding Smith*, s. 114-115).

Bed eleverne om at tænke tilbage på beskrivelserne af John Taylors og Wilford Woodruffs missioner til England og sammenlign deres oplevelser med Joseph Fielding Smiths. Drøft følgende spørgsmål:

- Hvorfor er det upassende at måle en missions succes i antallet af døbte mennesker?
- Hvilken indstilling angiver ældste Smith, som bidrog til hans succes som missionær?

Joseph Fielding Smiths far lærte ham at stræbe efter fortræffelighed.

💡 Hvis det er muligt, så tag adskillige bøger af Joseph Fielding Smith med til klassen, eller skriv en liste på tavlen over følgende af hans værker:

- *Lærdomme om Frelse*
- *The Restoration of All Things*
- *Vejen til fuldkommenhed*
- *The Progress of Man*
- *Answers to Gospel Questions*
- *Essentials in Church History*
- *Church History and Modern Revelation*
- *Man, His Origin and Destiny*
- *The Signs of the Times*
- *Seek Ye Earnestly*

Forklar eleverne, at Joseph Fielding Smith skrev 25 bøger om evangeliet og Kirkens historie.

Joseph F. Smith var en anerkendt skriftkyndig, og han brugte meget tid på at besvare de spørgsmål, som hans søn Joseph Fielding stillede. Bed eleverne om at læse »Hans far forventede fortræffelighed« og »Han lærte meget af sin far« i elevens hæfte, s. 163, og se efter yderligere områder, hvorpå Joseph F. Smith påvirkede sin søn. Spørg:

- Hvilke emner interesserede Joseph Fielding Smith?

- I hvilken henseende tror I, at hans far påvirkede Joseph Fieldings interesse for evangeliet og Kirkens historie?

Joseph Fielding Smith var kendt som troens forsvarer.

💡 Spørg eleverne, hvor de kan henvende sig for at få hjælp, når andre stiller udfordrende eller kritiske spørgsmål om Kirken og dens lærdomme. Spørg: Udover skriften og personlig bøn, hvorfor er udgivne taler og skrivelser af generalautoriteterne så en hjælp i besvarelsen af vanskelige spørgsmål?

Forklar, at Joseph Fielding Smith i sine yngre år havde oplevet den heftige forfølgelse af Kirken, da hans far, Joseph F. Smith, var præsident. Joseph Fielding Smith havde mange muligheder for at forsvare Kirken. Bed en elev om at læse »Han forsvarede troen« i elevens hæfte, s. 163-164.

Fortæl eleverne, at Joseph Fielding Smith i mange år havde en månedlig spalte i *Improvement Era*, hvor han besvarede spørgsmål indsendt af Kirkens medlemmer. Han var kendt som en stor forsvarer af evangeliet og en forrygende underviser i evangeliske sandheder. Hans svar udgjorde en stor hjælp. En samling af svar blev senere trykt i en serie på fem bind under titlen *Answers to Gospel Questions*. Hvis du har et eksemplar, kan du eventuelt læse et kort spørgsmål og svar fra et af bindene for eleverne.

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Joseph Fielding Smith blev præsident for Kirken i 1970, havde han virket som apostel i næsten 60 år og som præsident for De Tolv Apostles Kvorum i 18 år. Da han blev præsident for Kirken, var han 93 år gammel, den højeste alder ved indsettelsen end nogen tidligere eller senere præsident for Kirken.

I 1970 blev stav nummer 500 organiseret i Kirken, og de første stave blev dannet i Asien (i Tokyo, Japan) og i Afrika (i Johannesburg, Sydafrika). Der var lidt over 14.000 missionærer, som tjente rundt omkring i verden. Kirkens medlemstal rundede 2,9 millioner, med 537 stave, 92 missioner og 13 templer. Da han døde i 1972, havde Kirkens medlemstal nået 3,2 millioner med 592 stave, 101 missioner og 15 templer (se *203 Church Almanac*, s. 473, 632).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Joseph Fielding Smith blev gift og enkemand tre gange.

💡 Skriv følgende på tavlen:

- Louie Emily Shurtliff (26. april 1898 – 30. marts 1908), 2 børn
- Ethel Georgina Reynolds (2. november 1908 – 26. august 1937), 9 børn
- Jessie Ella Evans (12. april 1938 – 3. august 1971)

Fortæl eleverne, at Joseph Fielding Smith giftede sig med Louie Emily Shurtliff den 26. april 1898, da han var 21 år gammel. De fik to børn inden, hun døde den 30. marts 1908. Den anden november samme år giftede han sig med Ethel Georgina Reynolds; da var han 32 år gammel. De fik ni børn, inden hun døde den 26. august 1937. Da han var 61 år, giftede han sig med Jessie Ella Evans den 12. april 1938. Hun døde den 3. august 1971.

Joseph Fielding Smith var kendt for sin kærlighed til sin familie. Læs og drøft med eleverne »Han fandt en ny hustru og en mor til sine børn« i elevens hæfte (s. 164) og »Hans hustru beskrev ham« i elevens hæfte, s. 165. Læs og drøft »Jessie Evans var medvirkende til, at han igen fik mod på livet« i elevens hæfte, s. 166.

Læs følgende beskrivelse af præsident Joseph Fielding Smiths følelser for sin hustru, Jessie, da hun døde:

»Fra talerstolen formanede han mændene til at være kærlige og hengivne over for deres hustruer. Men den tale, der berørte mig mest, var, at han spadserede flere kilometre op ad stejle gader i det nordlige Salt Lake City til Kirkens hospital på en varm dag i juli 1971 og tilbragte sin 95 års fødselsdag med at sidde ved sin syge hustrus, Jessies, seng. Efterhånden som hendes tilstand forværredes, blev han hos hende dag og nat i adskillige uger ... for at give den trøst og opmuntring, han kunne indtil enden ...

Den nat, hvor Jessie døde, knælede han ned sammen med sin søn og udøste sit hjerte til Gud. »Det var en smuk bøn«, kommenterede sønnen senere. »Der var ingen bitterhed, ingen given afløb for sorg, kun et dybfølt udtrykt tak for, at han var blevet velsignet med tante Jessie, og at hun nu var fri for smerte og hans taknemlighed over, at de en dag skulle være sammen igen.«

... Et par dage efter Jessies død var en anden søn hos ham i hans lejlighed. Der var musik i radioen. Joseph Fielding frembragte et smil og dansede lidt til musikken for at vise, at hans ånd ikke var helt knækket. Da han kom hjem fra en rejse et par uger senere, havde hans børn sørget for, at lejligheden tog sig ud, som tante Jessie ville have sørget for det. »Se, far, det er det samme.« »Nej, sagde han, »det er ikke det samme. Slet ikke. Men det må gøre det.« (Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 11-12).

Han blev kaldet som apostel.

Fortæl eleverne, at da Joseph Fielding Smith kom til den sidste session ved april-konferencen i 1910, sagde en af dørvogterne: »Nå, Joseph, hvem skal være den nye apostel?« Joseph Fielding Smith svarede: »Det ved jeg ikke. Men det bliver hverken dig eller mig« (se Smith og Stewart, *Life of Joseph Fielding Smith*, s. 175). Så gik han ind til mødet og satte sig ned.

Hans far, præsident Joseph F. Smith, indledte mødet. Efter åbningspsalm og bøn, præsenterede ældste Heber J. Grant, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, navnene på generalautoriteterne til opretholdelse. Mindre end et minut inden ældste Grant sagde navnet på den nye apostel, vidste Joseph Fielding Smith pludseligt, at han ville få den ledige plads. (I Kirkens tidlige dage blev kaldelser ofte givet uden et forudgående interview). Tal med eleverne om »Han blev kaldet som apostel« og »Andre vidste, at han ville blive kaldet som apostel« i elevens hæfte, s. 164-165.

Han virkede som Kirkens historiker.

Skriv følgende skriftstedshenvisninger på tavlen: L&P 21:1; 47:1, 3; 69:3. Bed eleverne om at læse dem for at se, hvilken befaling Herren gav de tidlige kirkeledere. Bed dem om at nævne begrundelsen for at føre nøjagtige optegnelser i Kirken.

Forklar, at Joseph Fielding Smith var med til at skrive Kirkens historie i næsten 70 år fra 1901 til 1970, hvilket svarer til mere end en tredjedel af Kirkens historie. Han begyndte at arbejde på Kirkens historikers kontor i 1901. Han virkede som assisterende kirkehistoriker fra 1906 til 1921, hvor Anthon H. Lund døde, og han blev kaldet og opretholdt som Kirkens historiker. Han virkede i denne kaldelse i 49 år, længere tid end nogen tidligere historiker.

Han blev præsident for Kirken i en alder af 93 år.

Drøft svarene på følgende spørgsmål:

- Hvilken af Kirkens præsidenter var den yngste, da han begyndte at tjene? Hvor gammel var han? (Profeten Joseph Smith blev opretholdt som den første ældste i Kirken den 6. april 1830 i en alder af 24 år, og han blev opretholdt som præsident for det højeste præstedømme den 25. januar 1832 som 26-årig).
- Hvem var den ældste, da han begyndte at tjene, og hvilken alder havde han? (Joseph Fielding Smith blev Kirkens præsident den 23. januar 1970 som 93-årig, og han blev opretholdt den 6. april 1970).

I en alder af 93 år var præsident Joseph Fielding Smith godt forberedt til denne høje kaldelse efter at have tjent i næsten 60 år som Herren Jesu Kristi apostel. Ingen anden i denne uddeling er blevet præsident for Kirken i så høj en alder.

Hårdt arbejde var en vigtig del af Joseph Fielding Smiths liv.

☛ Skriv følgende udtalelse af præsident Joseph Fielding Smith på tavlen. Lad eleverne drøfte, hvad denne udtalelse siger om ham:

»Ingen bør trække sig tilbage. Jeg har set mænd, som har bekendtgjort deres afgang, og naturen har taget dem på ordet!« (Smith og Stewart, *Life of Joseph Fielding Smith*, s. 3).

Fortæl eleverne, at selv i en fremskreden alder fortsatte præsident Joseph Fielding Smith med at arbejde hårdt og var kendt for at nå meget hver dag. Læs følgende af en levnedsskildrer:

»Som 95-årig levede han stadig op til sit eget motto om ikke at trække sig tilbage. Jeg husker en tidlig vintermorgen, hvor jeg kørte til Salt Lake City inden dag gry. Da jeg drejede om hjørnet nær Temple Square, fangede forlygterne på min bil glimt af en ældre mand, som gik i det kolde snefyldte vejr. Det var Joseph Fielding. Han stod op hver morgen før klokken 6 og udførte en god dags arbejde. Det var en livslang vane, som han også indgød sine børn. »Folk dør i sengen,« advarede han dem. »Og det gør ambitioner også!« (Smith og Stewart, *Life of Joseph Fielding Smith*, 3; se også »Han nød en aktiv livsstil« i elevens hæfte, s. 167-168).

Der blev lagt vægt på familieaften.

☛ Læs følgende løfte for eleverne og bed dem om at finde ud af, hvad Det Første Præsidentskab rådede Kirkens medlemmer til at gøre:

»Hvis de hellige vil adlyde dette råd, lover vi, at de vil få store velsignelser. Kærligheden i hjemmet og lydigheden mod forældrene vil øges. Israels unge vil udvikle tro i hjertet og få kraft til at tage kampen op mod ondskabens påvirkninger og fristelser, som belejrer dem« (James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 4:339).

Mind eleverne om, at i Joseph F. Smiths embedsperiode introducerede Det Første Præsidentskab familieaftenen og anbefalede Kirkens medlemmer at holde den regelmæssigt (se »Familieaften blev introduceret« i elevens hæfte, s. 99). Spørg: På hvilke måder kan en god familieaften give kraft til at »tage kampen op mod ondskabens påvirkninger og fristelser,« som vi møder?

Skriv følgende årstal på tavlen:

- 1915 – familieaften blev introduceret, stavs- og menighedsledere blev opfordret til at reservere mindst en aften om måneden til familieaften.
- 1965 – der blev indført ugentlig familieaften og udgivet undervisningshæfter.
- 1966 – stave blev bedt om at undgå programlægning af aktiviteter på en aften, de valgte som familieaften.
- 1970 – under ledelse af præsident Joseph Fielding Smith blev mandag aften udpeget som den aften for hele Kirken, hvor man holdt familieaften.

Bed en elev om at læse følgende råd fra præsident Joseph Fielding Smith og bed eleverne om at tænke over, hvordan regelmæssige familieaftener kan hjælpe forældre med at opfylde det ansvar, som er beskrevet i hans udtalelse:

»Til alle familier i Zion siger vi: Familien er den vigtigste organisation i tid eller i al evighed. Vores formål i livet er at skabe os en evig familieenhed ...

Til forældrene i Kirken siger vi: Elsk hinanden af hele jeres hjerte. Overhold moralloven og efterlev evangeliet. Opdrag jeres børn i lys og sandhed; lær dem evangeliets frelsende sandheder; og gør jeres hjem til en himmel på jord, et sted hvor Herrens Ånd kan dvæle, og hvor retfærdighed er højt elsket af hvert eneste medlem.

Det er Herrens vilje at styrke og bevare familieenheden« (Conference Report, apr. 1972, s. 13; eller *Ensign*, juli 1972, s. 27).

Drøft følgende spørgsmål:

- Hvilken vægt lægger Kirkens nuværende ledere på familieaften?
- Hvordan styrker familieaften familien?

Joseph Fielding Smith tilskyndede Kirkens medlemmer til at forberede sig på Jesu Kristi andet komme.

💡 Læs sammen med eleverne »Vi skal forberede os på Herrens komme« og »Kristus vil komme i ugudelighedens dage« i elevens hæfte, s. 169-170. Tal om, hvordan »jorden bliver fuld af trængsler.« Drøft:

- Hvilke indikationer har vi på, at de »tegn, der er blevet påpeget, er her nu«?
- Hvilket ansvar har Kirkens medlemmer i disse tider med trængsel og ondskab?

Bed en elev om at læse højt fra »Vi må hæve en advarselsrøst« i elevens hæfte, s. 170. Spørg: Hvordan kan vi løfte denne advarselsrøst til Kirkens medlemmer og folk uden for Kirken?

Gennemgå sammen med eleverne »Verden ignorerer advarslerne« og »De hellige kan kun undslippe ved lydighed« i elevens hæfte, s. 170-171. Spørg: Hvilke specifikke ting bør vi gøre for at have fred i disse tider med trængsel?

Joseph Fielding Smith var et særligt vidne om Jesus Kristus.

💡 Forklar eleverne, at Joseph Fielding Smith i 60 år som apostel og tre år som Kirkens præsident var et særligt vidne om Jesus Kristus. Præsident Smith vidste, at hans kaldelse kom fra Gud og tog sine ansvar meget alvorligt. Han tilskyndede Kirkens medlemmer og alle mennesker til at komme til Kristus og tilpasse deres liv efter Frelserens belæringer. Han underviste i og gentog evangeliets principper med stor præcision og klarhed til de helliges glæde og velsignelse. Som det var forudsagt i hans patriarkalske velsignelse, var han en stor forkæmper for troen:

»Jeg siger til dig ... opløft din stemme uden frygt eller partiskhed i alt som Herrens Ånd vil tilskynde dig, og Herrens velsignelse skal hvile over dig. Hans Ånd skal lede dit sind og indgive de ord og synspunktet, som skal beskæmme de ondes visdom og regne de uretfærdiges råd for intet« (A. William Lund, »Elder Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, apr. 1950, s. 315).

Skriv på tavlen »Hans interesse lå i _____ og ikke i _____ eller _____.«
Læs sammen med eleverne »Han var trofast og vedholdende til det sidste« i elevens hæfte, s. 173. Bed eleverne om at udfylde de blanke felter, efterhånden som I gennemgår dette afsnit og tal om, hvad de har lært om præsident Smith.

Læs følgende advarsel af ældste Joseph Fielding Smith, da han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, mod dem, som bevidst underviser i falske lærdomme:

»Jeg siger jer, at de mænd, som stiller sig op og siger, at Jesus ikke er Kristus, at han var en stor lærer, men ikke Guds søn, Faderens enbårne, og således fører mange til at fornægte opstandelsens kraft og Kristi guddommelighed, tager et meget forfærdeligt ansvar på sig, som burde få dem til at frygte og skælve. Jeg kunne ikke holde ud at vide, at jeg havde undervist i en usandhed, som førte til menneskers ødelæggelse. Når disse mænd indser, hvad de har gjort, og ikke alene at deres egen sjæl er fortabt, men at de har været et redskab til ødelæggelse af andre menneskers sjæle ved at lede dem væk fra sandhed og retfærdighed; jeg siger til jer, at det bliver hårdt for dem, og deres evige straf vil blive meget streng« (Conference Report, apr. 1923, s. 138-139).

Ved en anden lejlighed vidnede han:

»Jeg ved helt sikkert, at Jesus Kristus er Guds enbårne søn, verdens Forløser, menneskets Frelser, for så vidt de vil omvende sig fra deres synder og acceptere evangeliet. Gennem sin død forløste han alle mennesker og påtog sig det offer, som vil udfri os fra vores synder, så vi ikke skal svare for dem, hvis vi vil acceptere ham og være sandfærdige og trofaste over for hans belæringer ...
Jeg er taknemlig for mit medlemskab af denne kirke og for den mulighed, jeg har haft for at tjene. Mit ønske er at kunne være tro og trofast til enden« (Conference Report, apr. 1956, s. 58-59).

Bær dit vidnesbyrd for eleverne.

KAPITEL 11

Harold B. Lee

KIRKENS ELLEVTE PRÆSIDENT

© 1972 Merritt Smith. Må ikke kopieres.

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

I 1770 emigrerede Harold B. Lees tiptiptipoldefar, William Lee, fra Irland og slog sig ned i Philadelphia i Pennsylvania. Hans søn, Samuel Lee, flyttede til Ohio, hvor hans kone fødte Francis Lee, som tog imod det genoprettede evangelium som voksen i Indiana. Da Francis Lee og hans familie drog vestpå mod Saltsødalen i 1850, mødte de Francis' far, Samuel, som var på vej til Californien. Han ledsagede dem på deres rejse og tilsluttede sig Kirken i 1851 i Toole i Utah.

Harold B. Lee blev født den 28. marts 1899 i Clifton i Idaho. Templet i Salt Lake City var blevet indviet nogle få år før i 1893, og Utah var blevet indlemmet i De Forenede Stater i 1896, som stat nummer 45. Lorenzo Snow var præsident for Kirken, da Harold B. Lee blev født. Brigham Young Academy blev i 1903 til Brigham Young University. Brødrene Wright fløj en flyvemaskine nær Kitty Hawk i 1903, og Henry Ford lancerede sin bil, Model T, i 1908.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Et lovet barn blev far til en profet.

- 💡 Fortæl eleverne, at Harold B. Lees bedstemor, Margaret McMurrin Lee var gravid 11 gange (mellem 1863 og 1875), men hendes børn var enten dødfødte eller levede kun få timer. Patriarken, Abel Lamb, i Salt Lake City gav Margaret en velsignelse, hvori han lovede hende, at hun ville få en søn. Senere fødte hun Samuel Marion Lee jun., som blev far til Harold B. Lee. Hun døde, da hendes barn var otte dage gammelt, og Samuel voksede derfor op hos sin mormor McMurrin i Salt Lake City.

Harold Bingham Lee blev født ind i en religiøs og hårdtarbejdende familie.

- 💡 Bed en elev om at læse højt fra »Han blev født af gode forældre«, s. 176 og »Hans mors omsorg gjorde et varigt indtryk på ham«, s. 177 i elevens hæfte. Læs følgende hyldest, som ældste Harold B. Lee gav sine forældre, efter han var blevet kaldet til De Tolv Apostles Kvorum:

»Jeg takker i dag Gud for min herkomst. Min far og mor lytter enten i denne store forsamling eller på radioen, hvis de ikke kunne komme ind til dette møde. Jeg tror, at det måske er en måde at vise min respekt for de to familienavne, de gav mig, da jeg blev født, Bingham og Lee. Jeg stoler på, at jeg ikke vil vanære disse navne. Jeg er blevet velsignet med en prægtig far og en storslået og vidunderlig mor, der ikke udtrykte sin hengivenhed så ofte, men som viste sin kærlighed på en håndgribelig måde, og som jeg tidligt genkendte som ægte moderkærlighed.

Da jeg gik i gymnasiet, tog jeg af sted sammen med mit debathold fra skolen til en konkurrence. Vi vandt debatten. Jeg kom tilbage og ringede til mor, kun for at høre hende sige: »Du behøver ikke sige noget, søn. Jeg ved alt om det. Jeg fortæller dig det, når du kommer hjem i slutningen af ugen.« Da jeg kom hjem, trak hun mig til side og sagde: »Da jeg vidste, at det var tid til, at du skulle begynde, gik jeg ud blandt piletræerne ved bækken, hvor jeg var alene og tænkte på dig og bad Gud om at være med dig« (i Conference Report, apr. 1941, s. 120).

Spørg:

- Hvilken virkning tror I, det har på børn, at deres forældre beder for dem?
- Er forældrenes bøn nogen garanti for, at børnene er trofaste? Uddyb jeres svar.

Bed en elev om at læse »Han voksede op i Clifton i Idaho« i elevens hæfte, s. 176.

Spørg så:

- Hvilke egenskaber tror I, at Harold B. Lee udviklede ved at vokse op på en gård?
- Hvilke fordele kan de rammer have udgjort for at opdrage deres børn i lys og sandhed?

Harold B. Lee lærte at følge ånden fra han var ung.

💡 Bed eleverne om at tænke over, hvordan en eller anden er blevet advaret om fare af Ånden. Bed dem om at læse 2 Ne 5:1-6. Fortæl derefter følgende historie, som Harold B. Lee har fortalt:

»Der rasede et heftigt tordenvejr over bjergene, som lå omkring vores hjem. Vores familie, som bestod af min bedstemor, min mor og to eller tre yngre børn, sad i køkkenet foran en åben dør og betragtede naturens eget flotte fyrværkeri. Et glimt af et kædelyn umiddelbart efterfulgt af et højt tordenbrag indikerede, at lynet var slået ned meget tæt på.

Jeg legede i døråbningen, da min mor pludseligt og uden varsel gav mig et ordentligt skub, der væltede mig væk fra døråbningen. I det øjeblik slog et lyn ned gennem skorstenen ved komfuret og ud gennem den åbne dør i køkkenet og lavede en kæmpe flænge i et stort træ, som stod lige uden for huset.

Hvis det ikke havde været for min mors intuitive handling, var jeg blevet i døråbningen, og jeg ville ikke skrive denne beretning i dag« (i L. Brent Goates, *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, 1985, s. 41).

Ligesom sin mor lærte Harold B. Lee at følge sådanne tilskyndelser. Bed en elev om at læse »Harold gå ikke derover« i elevens hæfte, s. 176-177.

Han underviste i fire år på en skole, inden han tog på mission.

💡 Spørg eleverne, hvordan de ville have det med at være skoleleder i deres alder. Bed dem om at påpege nogle udfordringer, de kunne komme ud for. Forklar, at Harold B. Lee blev ansat som lærer som 17-årig efter at have taget eksamen fra Oneida Stake Academy. Det første sted, han underviste, var i en skole med et klasseværelse tæt på Weston i Idaho. Han mindedes:

»Her i denne lille skole fik jeg virkelig noget erfaring. De omtrent tyve til femogtyve elever, som jeg havde, udgjorde næsten alle klasser fra første til ottende. Mit skema bestod af otteogtyve klasser hver dag. Jeg var så samvittighedsfuld, at jeg talte børnene udenfor, og hvis alle var kommet, ringede jeg med klokken, selvom klokken ofte kun var lidt over halv ni, og skolen skulle begynde senere. Næsten hver aften fremlagde jeg skoleproblemerne for Herren, og selvom jeg aldrig har bekymret mig så meget over et arbejde, svigtede Herren mig aldrig, og jeg lærte nogle af de mest værdifulde lektier om selvbeherskelse i mit liv« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 51).

Året efter arbejdede Harold B. Lee som skoleleder i Oxford i Idaho. Bed en elev om at læse hans beretning:

»Det følgende år blev jeg ansat som leder af en distriktsskole i Oxford i Idaho til 90 dollars om måneden med Velma Sperry og Tressie Lincoln som hjælperlærere. Oxford havde ry for at have en hård gruppe af drenge, og jeg var blevet fortalt, at jeg ikke ville holde længe som leder på den skole. I løsningen af denne situation kom min basketballerfaring mig til gode. På grund af min størrelse lærte jeg disse store drenge, nogle af dem var ældre end jeg, at spille basketball. I frokostpausen tog jeg mit basketballtøj på og spillede både med og imod dem, men heldigvis bibeholdt jeg tilpas meget værdighed til, som skoleleder, at vinde deres tillid. Det blev også til den slags venskaber, som har varet indtil i dag« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 53).

Spørg eleverne: Hvordan ordnede Harold B. Lee de udfordringer, han mødte som lærer og skoleleder?

Harold B. Lee tjente på mission i de vestlige stater i USA.

 Forklar eleverne, at biskop Samuel Marion Lee og familien Lee vidste, at det ville være en økonomisk byrde for familien, at Harold skulle på mission. Mens han underviste i Oxford i Idaho, havde Harold givet sin løn til familien for at hjælpe med at forsørge dem. Nu skulle de forsørge ham på hans mission. Imidlertid fik han sin kaldelse, og han accepterede den. Ledsaget af sin far, modtog han sin begavelse den 6. november 1920 i templet i Logan. Den 9. november 1920 blev han indsat af ældste B. H. Roberts fra De Halvfjerds i Salt Lake City og tog af sted på mission dagen efter.

Bed en elev om at læse de to første afsnit i »Han modtog en missionskaldelse« i elevens hæfte, s. 182. Fortæl eleverne, at ved en lejlighed blev missionspræsidenten i sidste øjeblik forhindret i at deltage i den første del af en konference i Sheridan i Wyoming og bad derfor ældste Lee om at tage hans plads. I et brev skrev ældste Lee:

»Jeg sagde, at præsidenten havde givet mig en større mundfuld, end jeg kunne tygge, men hvis mit bedste, var godt nok, ville jeg tage af sted. Han sagde, at der ikke var nogen, han stolede mere på, og at Kirken ville betale mine udgifter. Jeg gjorde mit bedste – prædikede, spillede klaver, dirigerede og hjalp med at udrede vanskelighederne i grenen. Da præsident Knight ankom om mandagen, insisterede ældste Scadlock på, at jeg talte igen, men jeg afslog venligt og foreslog, at andre talte. Mens jeg var der, skænkede præsidenten mig større fortrolighed, end han nogen sinde havde gjort før og tog mig med alle steder, hvor han skulle hen. Jeg ville ønske, at jeg kunne give flere detaljer (men breve kan ikke udtrykke de tilsigtede tanker) om denne turs betydning for mig her i slutningen af min mission, hvor mine tanker har samlet sig om, hvordan jeg kan blive mere påskønnende og ydmyg i de ansvar, jeg har fået« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 70-71).

Spørg eleverne: Hvordan velsignede Herren Harold B. Lee for hans lydighed, selv om han følte sig uegnet til den opgave, han fik af sin missionspræsident.

Harold B. Lee vendte tilbage til Clifton i Idaho.

Fortæl eleverne, at Harold B. Lee vendte hjem fra sin mission i december 1922. Spændingen ved at komme hjem og julestemningen forsvandt dog hurtigt, da han fandt ud af, hvordan familien havde kæmpet for at forsøge ham på hans mission. Den økonomiske depression havde i særlig grad ramt bønderne, deriblandt familien Lee.

I en kort periode knoklede Harold B. Lee på familiens gård. Da der kom en mulighed for at undervise en klasse i Clifton menighed, tog han begejstret imod den. Senere blev han præsident for ældsternes kvorum. Spørg: Hvordan fik han det bedste ud af en vanskelig situation?

Fortæl eleverne, at i denne svære tid traf Harold B. Lee og hans familie en afgørende beslutning, som kom til at påvirke resten af hans liv. Han skrev:

»Vi har enstemmigt besluttet, at jeg skal tage arbejde for komme på fode økonomisk, så jeg vil vende tilbage til Salt Lake City for at få arbejde så hurtigt som muligt. Jeg vil gøre det rette, som Herren anviser« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 83).

Spørg: Hvordan bør familien involveres i personlige afgørelser?

Harold B. Lee giftede sig med Fern Tanner og stiftede familie.

Fortæl eleverne, at Harold B. Lee kort havde mødt Fern L. Tanner på sin mission i Denver i Colorado. De skrev sammen i en tid. Da ældste Lee vendte hjem fra sin mission, besøgte han hende i Salt Lake City. Om dette besøg skrev han:

»Vi talte til langt ud på natten, jeg tror, det mere var som missionærkammerater end kærester. Der var meget at spørge til og fortælle om. Vi havde begge oplevet glæder og skuffelser, som havde givet os et dybt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, den fulde værdi af dette indså vi dog ikke helt på det tidspunkt« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 75).

Harold B. Lee blev viet til Fern Tanner den 14. november 1923 i templet i Salt Lake City. Han gik på University of Utah i løbet af sommeren, og han fortsatte sin uddannelse i de første år af deres ægteskab. Han begyndte at arbejde som skoleleder på Whittier School i efteråret 1923.

Fortæl eleverne, at familien Lee havde to børn. Læs følgende uddrag fra Harold B. Lees dagbog:

»Det første år af vores ægteskab var de rene hvedebrødsdage, hvor vi gjorde os klar til vores første barn. På trods af, at vi nøje fulgte dr. A.C. Callisters instruktioner, var Fern ved at miste livet på grund af en alvorlig blødning, hun fik, da vores datter Maurine blev født.

Maurine blev født den 1. september 1924. Femten måneder efter kom vores andet barn. Fern havde haft veer uafbrudt i tres timer, inden Helen blev født den 25. november 1925. Da hun blev født, så vi begyndelsen på et smukt venskab mellem to søstre, som har udviklet sig år for år« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 84-85).

Spørg eleverne:

- Hvilke ting ofrer forældre ofte for at bringe børn til verden?
- Hvilke udfordringer står de overfor i opdragelsen af deres børn?

Harold B. Lee deltog i undervisning, forretninger og offentlig tjeneste.

☛ Forklar, at inden han blev kaldet som apostel, var Harold B. Lee skoleleder i Granite skoledistrikt (1923-1928). Når han ikke underviste om sommeren, havde han andre jobs for at supplere sin indkomst. I 1928 begyndte han at arbejde som sælger og senere som chef for Foundation Press, Inc. Dette job gav mere end hans faste lærerløn, og han fik også provision. Ægteparret Lee købte et hus af Ferns forældre i 1928. I december 1932 blev Harold B. Lee udnævnt som kommunaldirektør i Salt Lake City, da den tidligere var død. Han blev senere genvalgt på den post, og han fortsatte som kommunaldirektør, indtil han i 1936 tog opgaven som leder af Kirkens velfærdsprogram, som dengang hed Kirkens sikkerhedsprogram. Han fortsatte i denne stilling, indtil han blev kaldet som apostel.

Harold B. Lee blev kaldet som stavspræsident under den store økonomiske depression.

☛ Forklar eleverne, at de i år, hvor Harold B. Lee arbejdede som lærer, sælger og kommunaldirektør, var han samtidigt aktivt involveret i kirkekaldelser og i sit familieliv. Udover andre muligheder for tjeneste i Kirken i denne periode blev han den 26. oktober 1930 kaldet som stavspræsident for Pioneer Stav i Salt Lake City.

Bed eleverne om at fortælle, hvad de ved eller har hørt om den store økonomiske depression i 1930'erne. Spørg dem, hvordan det mon har været at leve på den tid. Læs sammen med dem »Herren forberedte ham til at hjælpe de nødlidende« i elevens hæfte, s. 179, 182-183. Spørg så:

- Hvordan vil I beskrive de forhold, som familien Lee levede under på den tid?
- Hvorfor var han i stand til at hjælpe de trængende så godt?

Når I læser de første fem afsnit i »Han stræbte indtrængende efter at kende de helliges behov« i elevens hæfte, s. 180-181, så bed eleverne om at lægge mærke til, hvordan præsident Lee arbejdede på at imødekomme de helliges behov i sin stav. Spørg:

- Hvad opdagede præsident Lee om medlemmerne i hans stav efter at have foretaget en spørgeundersøgelse?
- Hvad er præstedømmeledernes rolle mht. at afdække Kirkens medlemmers behov?

Fortæl eleverne, at da præsident Lee og andre ledere først havde identificeret deres medlemmers grundlæggende behov for mad, tøj og beskæftigelse, var de i stand til at imødekomme disse behov. Beret evt. om følgende:

Mad – Lokale bønder blev kontaktet, og der blev skrevet kontrakt om, at arbejdsløse medlemmer fra Pioneer Stav kunne hjælpe med høsten af afgrøder mod til gengæld at modtage en procentdel af høsten.

Tøj – Mange søstre »var involveret i at reparere eller sy tøj og sengetøj til de trængende i staven« (Francis M. Gibbons, *Harold B. Lee: Man of Vision, Prophet of God*, 1993, s. 110).

Beskæftigelse – »Efterhånden som præsident Lee og brødrene afdækkede ressourcerne i staven, fandt de en stor skare af arbejdsløse håndværkere – murere, tømrere, stenhuggere, malere og arbejdere, som gerne ville arbejde, men ikke kunne finde ansættelse. Igen fandt præsidents Lees sindrighed en måde at imødekomme disse behov på. Resultatet var opførelsen af Pioneer Stavs Idrætshal ... Meget af materialet til idrætshallen kom fra gamle bygninger, som ejerne havde givet stavens arbejdere

lov til at rive ned. Den lille sum, der var brug for til nye materialer, kom som gave fra Det Første Præsidentskab, 4.500 dollars, og fra udsalget af overskudsvarer i stavens forrådshus. Arbejderne på idrætshallen blev betalt med »købskuponer,« som de kunne få mad, tøj og andre fornødenheder for i forrådshuset« (Gibbons, *Harold B. Lee: Man of Vision*, s. 115-116).

Spørg eleverne:

- Hvad lærer vi om præsident Lees omsorg, sindrighed og inspiration?
- Hvordan kan princippet om at identificere behov og afsætte ressourcerne anvendes i jeres personlige udfordringer?

Forklar, at Harold B. Lee var meget involveret i udviklingen af Kirkens velfærdsprogram. Kirkens ledere så, at adskillige stave lokalt havde indført velfærdsprogrammer for at modsvare den høje arbejdsløshed. Det Første Præsidentskab bad præsident Harold B. Lee, der på det tidspunkt var stavspræsident, om at udvikle et velfærdsprogram, som kunne anvendes overalt i Kirken.

Læs og drøft »Det Første Præsidentskab kaldte ham til at udvikle Kirkens velfærds-system yderligere« i elevens hæfte, s. 181 – for at få yderligere detaljer om hans involvering i Kirkens velfærdsprogram. Henvi eleverne til de to sidste afsnit og spørg:

- Hvem udgør det »sandhedens kildevæld,« som vi må følge i dag?
- Hvad forlanges der i følge ældste Lee af Kirkens medlemmer for at modtage »nogle af de største ting, der stadig mangler at komme«?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Harold B. Lee vendte tilbage fra sin mission i de vestlige stater i 1922, var Kirken inde i en periode med stor vækst og udvikling. Ved udgangen af 1922 var Kirkens medlemstal vokset til over 566.000. To templer var blevet indviet i årene efter hans mission, et i Alberta i Canada i 1923 og et andet i Mesa i Arizona i 1927. Institutprogrammet trådte i kraft i 1926, og stav nummer 100 blev organiseret i 1928.

I løbet af 1972, hvor Harold B. Lee blev præsident for Kirken, var medlemstallet vokset til 3.2 millioner med 592 stave, 101 missioner og 15 templer. Ældste Lee virkede som generalautoritet i over 32 år, deriblandt halvandet år som præsident for Kirken. Kort tid før han døde den 26. december 1973, var Kirkens medlemstal vokset til over 3,3 millioner medlemmer med 630 stave og 108 missioner (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 631-32). Præsident Lee gik bort i en alder af 74 år, som en af de yngste siden profeten Joseph Smith.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Han blev kaldet som apostel.

Fortæl eleverne, at da Harold B. Lee vågnede op om morgenen den 5. april 1941 inden generalkonferencens lørdagsmøde, havde han en interessant oplevelse. Læs det, han skrev:

»Før jeg steg ud af min seng, fik jeg en følelse af, at jeg ville blive udnævnt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum« (se L. Brent Goates, *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, 1985, s. 157).

Samme aften blev han kaldet som apostel. Læs hans redegørelse om den oplevelse:

»Som leder af Kirkens velfærdsprogram sad jeg blandt forsamlingen til generalkonferencens præstedømmemøde. Ved afslutningen af mødet, som præsident J. Reuben Clark ledte, nævnte han mit navn og bad mig om at komme op på forhøjningen for at møde biskop Joseph L. Wirthlin. Biskop Wirthlin havde noget at tale med mig om, men det var i virkeligheden kun en måde at få mig til at møde præsident Heber J. Grant på.

Da jeg kom op på forhøjningen, sagde ældste Joseph Andersson, at præsidenten ventede på mig i generalautoriteternes værelse. Det overraskede mig, og jeg fornemmede straks, at præsident Grant havde mere end et høflighedsvisit i tankerne. Han fortalte mig derpå, at jeg var blevet kaldet ... til at tage den ledige plads i De Tolv Apostles Kvorum efter senator Reed Smoots død« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 157).

Bed en elev om at læse »Han blev kaldet som apostel« i elevens hæfte, s. 182. Spørg eleverne:

- Hvordan reagerede Harold B. Lee på sin kaldelse som apostel?
- Hvordan blev han styrket som et særligt vidne for Jesus Kristus?

Ældste Harold B. Lee elskede at undervise i evangeliet.

Bed eleverne om at fortælle om deres følelser og oplevelser omkring effektiv familiestudium af skriften. Læs følgende om familien Lee af Helen Lee Goates, Harold B. Lees datter:

»Når som helst vi havde et spørgsmål i forbindelse med forberedelse til en kort tale, vi skulle holde, eller hvis vi drøftede noget omkring middagsbordet, der krævede et svar, spurgte vi: »Hvad med det, far? Hvad mener du om det?« Så svarede han: »Find jeres skrifter, piger, og lad os se, hvad Herren siger om det.« Han fandt også sin bog frem og fik os til at slå op på det rette skriftsted, og så læste vi sammen, hvad vi havde brug for at vide. Der var mange gange, hvor jeg tænkte på, hvor meget lettere og hurtigere det ville være, hvis far bare gav os svaret. Men senere indså jeg, at han atter engang gav os en enestående mulighed for lære en vigtig lektie. Ved at gøre det på den måde, viste han os, at skriften var det første sted, vi skulle søge vores svar« (i Goates, *Harold B. Lee*, s. 123).

Fortæl eleverne, at ældste Harold B. Lee også elskede at undervise de hellige ud fra skriften. Læs følgende udtalelse, som han kom med til et præstedømmemøde i 1972:

»Der er iblandt os mange løse skrivelser, der forudsiger store ulykker, som snart skal komme over os. Noget af dette er blevet offentliggjort, som om det var nødvendigt for at gøre verden opmærksom på de forfærdeligheder, der snart vælter ned over os. Mange af disse skrivelser stammer imidlertid fra kilder, som man ikke uden videre kan sætte sin lid til.

Er I, præstedømmebærere, opmærksomme på, at vi ikke behøver sådanne udgivelser for at blive advaret, hvis vi blot er lidt bekendt med skrifterne, har de så ikke allerede talt deres tydelige sprog til os?

Lad mig give jer den sikre profetis ord, til hvilken I kan sætte jeres lid, i stedet for disse mærkelige kilder, som kan have store politiske undertoner.

Læs Matthæus 24 – især den inspirerede udgave, som er indeholdt i *Den Kostelige Perle* (Joseph Smith – Matthæusevangeliet).

Læs derefter afsnit 45 i *Lære og Pagter*, hvor Herren, ikke mennesker, har angivet tidernes tegn.

Læs så afsnit 101 og 133 i *Lære og Pagter* og læg mærke til de begivenheder, der nævnes trin for trin, som leder op til Frelserens komme.

Læs til sidst de løfter, som Herren giver til dem, som holder befalingerne, når disse straffedomme skal komme over de onde, som de står nævnt i *Lære og Pagter*, afsnit 38.

Brødre, dette er nogle af de skrivelser, som I skulle bekymre jer om, frem for kommentarer fra dem, hvis kilder måske ikke er de mest pålidelige og hvis motiver, der kan herske tvivl om. Og må jeg i parentes bemærke, at de fleste af disse skribenter ikke lader sig besvære med at angive, hvor de har deres information fra« (*Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 399).

Spørg: Hvilke betænkeligheder havde Harold B. Lee ved, at vi forlader os på tvivlsomme kilder og »udokumenterede skrivelser« frem for på skrifterne for lære mere om evangeliet?

Ældste Harold B. Lee var talsmand for Kirkens samordningskomité.

☛ Forklar at under præsident David O. McKays administration forsøgte Det Første Præsidentskab at styrke Kirken og de enkelte familier ved at samordne Kirkens indsats inden for velfærd, missionering, slægtsforskning, uddannelse, hjemmeundervisning og familieaftener. Denne indsats var begyndelsen på samordningen af alle programmer og læseplaner for Kirken på verdensplan. Ældste Harold B. Lee fik ansvaret med at lede denne komité.

Gennemgå sammen med eleverne ældste Lees belæringer om præstedømmets samordningsformål og kraft i »Principperne i præstedømmets samordning blev udviklet,« »Præstedømmet forventes at lede,« »Alle samordningens bestræbelser går ud på at styrke hjemmet« og »Kirkens programmer støtter hjemmet« i elevens hæfte, s. 183-185. Drøft derpå følgende spørgsmål:

- Hvordan beskrev ældste Lee hovedformålet med Kirkens samordning?
- Hvilke fordele har Kirken fået gennem denne samordning?
- Hvordan kan vi undertiden »fejlagtigt tro, at stilladset er sjælen«? (se »Kirkens programmer støtter hjemmet«).

Læs følgende udtalelse af præsident Harold B. Lee:

»Alt hvad vi gør, skal alene gøres »med Guds ære for øje« (L&P 82:19). Og hvad er Guds ære? Som Herren forklarede det for Moses, er det at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket ... I alle vore bestræbelser i ... samordningsprogrammet har vi altid haft dette på sinde. Kort sagt, vores to eneste formål i samordningen har været at sørge for, at præstedømmet fungerer, som Herren klart har defineret det, med organisationerne, der er knyttet dertil, og dernæst at forældre og familier højner deres kaldelser, sådan som Herren har befalet. Og således ser vi, at alt hvad der skal gøres, bør gøres med dette ene spørgsmål i sinde: Fremmer denne handling rigets interesser, og holder vi os alene hovedformålet med Herrens organisation for øje; nemlig at frelse sjæle og tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket?« (Tale givet med Søndagsskolens generalkonference den 2. okt. 1970, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 7).

Freiseren vejleder lederne i sin kirke.

☛ Læs følgende vidnesbyrd om Freiseren af ældste Harold B. Lee, daværende medlem af fra De Tolv Apostles Kvorum:

»Af hele min sjæl og overbevisning og velvidende om alvoren og vigtigheden af dette vidnesbyrd, siger jeg jer, at han lever. Jeg er bevidst om hans nærvær de fleste af de gange, jeg har haft mest behov for ham; jeg har fået det at vide som hvisken i natten og indtryk om dagen, når der har været ting, som jeg har haft ansvar for og har behøvet vejledning i. Så jeg vidner for jer om, at han er tættere på lederne i denne Kirke, end I har nogen anelse om. Lyt til denne Kirkes ledere og følg i deres fodspor med hensyn til retfærdighed, hvis I ikke kun vil lære gennem studium, men også gennem tro, dette bærer jeg ydmygt og oprigtigt vidne om i Herren, Jesu Kristi navn« (i Conference Report, apr. 1968, s. 131-132).

Spørg eleverne: Hvorfor er det vigtigt at vide, at Herren »er tættere på denne Kirkes ledere, end vi aner«?

Tal med eleverne om nogle nutidige råd fra Kirkens ledere. Drøft, hvordan det at følge profeten kan beskytte dem både fysisk og åndeligt. Bed en af eleverne om at læse sidste afsnit af »Når vi følger profeten, beskytter det vore hjemms hellighed« i elevens hæfte, s. 186. Drøft svarene på følgende spørgsmål:

- Hvorfor kommer sikkerhed udelukkende fra at følge rådene fra Herrens profet?
- Hvad bør I gøre, når jeres personlige meninger ikke stemmer overens med profetens råd?
- Hvilke løfter bliver der givet til dem, som er lydige mod profetens råd?

Harold B. Lee blev Kirkens præsident.

💡 Bed eleverne om at læse »Vigtige begivenheder i Harold B. Lees liv« i elevens hæfte (s. 175) og lægge mærke til, hvornår Harold B. Lee blev kaldet som apostel, og hvornår han blev præsident for Kirken. Spørg:

- Hvor lang tid virkede han som apostel?
- Hvor lang tid præsiderede han for Kirken?

Bed en elev om at læse andet afsnit af »Han blev præsident for Kirken« og en anden elev om at læse »Hans hjerte flød over af kærlighed til enhver sidste dages hellig« i elevens hæfte, s. 187.

Han underviste de hellige i, hvordan og hvor de skal samles.

💡 Bed eleverne om at beskrive, hvordan Herren samlede de hellige i Kirkens tidlige dage. Spørg: Hvordan tror I, at Herren samler de hellige i dag?

Læs følgende udtalelse af præsident Harold B. Lee:

»Vi er i dag vidner til, hvordan Herrens hånd virker blandt hans hellige, medlemmerne af Kirken. Aldrig tidligere i denne uddeling, og måske heller ikke i nogen anden uddeling har der været en sådan følelse blandt Kirkens medlemmer som i dag af, at nu haster det. Grænserne udvides; stavene styrkes. I Kirkens tidlige år blev der udpeget særlige steder, hvor de hellige skulle samles, og Herren befalede, at disse samlingssteder ikke skulle ændres, bortset fra på en betingelse: »Førend den dag kommer, da der ikke mere findes plads til dem; og da har jeg andre steder, som jeg vil udpege for dem, og de skal kaldes stave for Zions teltduge, eller styrke« (L&P 101:21).

Ved områdekonferencen i Mexico City i august måned kom ældste Bruce R. McConkie fra De Tolvs Råd med en tankevækkende udtalelse og nogle kommentarer vedrørende dette emne, og jeg citerer et par sætninger fra hans udtalelse:

»... Jeg vil gerne henlede jeres opmærksomhed på de fakta, som de findes i disse skrifter, at indsamlingen af Israel består i at tilslutte sig den sande kirke; at komme til kundskab om den sande Gud og om hans frelsende sandheder; at tilbede ham i de helliges forsamlinger blandt alle nationer og alle folk ...«

Ældste McConkie afsluttede så med denne udtalelse, som virkelig understreger det store behov for at undervise og træne de lokale ledere til at opbygge Kirken i deres egne hjemlande:

»Stedet, hvor de mexicanske hellige skal samles, er Mexico; stedet, hvor de hellige fra Guatemala skal samles, er Guatemala; de brasilianske hellige skal samles i Brasilien; og sådan kan man fortsætte, til man har nævnt alle jordens lande. Japan er for japanere; Korea er for koreanere; Australien er for australiere; hvert land er indsamlingssted for dets eget folk« (»Befæst Zions stave«, *Den danske Stjerne*, okt. 1973, s. 425).

Spørg eleverne:

- Hvordan vil I ud fra denne udtalelse definere indsamlingen af de hellige?
- Hvor skal de hellige samles i dag?
- Hvilken styrke giver det de hellige at samles i deres eget land?
- Hvordan kan vi opbygge Kirken i vores eget område?

Præsident Lee underviste og advarede de hellige om udfordringer i vor tid.

 Henvis til følgende afsnit i elevens hæfte og giv et kort resumé af præsident Harold B. Lees belæring fra hvert af dem (se eksempler på resumé i parentes):

- »Kirkens medlemmer skal forberede sig på kampen mod det onde«, s. 188. (Herren vil beskytte os mod dårlig indflydelse, hvis vi følger præstedømmets ledelse).
- »Sikkerhed kommer ved at holde Guds befalinger«, s. 188. (Støt Kirkens ledere og hold budene som medlemmer af Kirken, deri ligger Herrens beskyttelse).
- »Kirken er et forsvar og et tilflugtssted«, s. 189. (Kirken udgør en styrke mod verdens dårlige indflydelse. Kirkens medlemmer bliver beskyttet mod denne onde indflydelse, når de efterlever Kirkens belæring ved at adlyde Guds befalinger).
- »Verdens ødelæggende påvirkninger truer familien«, s. 189. (Det vil styrke vores hjem at holde familieaften og beskytte vores familie mod verdens destruktive tendenser).
- »Kirkens formål er at hjælpe de hellige med at møde hverdagens problemer«, s. 190. (Kirken er organiseret for at hjælpe dens medlemmer til at kunne »møde ethvert problem i denne moderne og foranderlige verden«).
- »Det største mirakel er helbredelsen af syge sjæle«, s. 190. (Denne Kirke rækker ud til »dem, som er syge i sjæl og sind, og som er nedtrykte og deprimerede«).

Optegnelsen over hans virke blev nedfældet i folks hjerte og sind.

 Forklar eleverne, at Harold B. Lee kun var præsident for Kirken i knap atten måneder. Selvom han kun tjente kort tid som præsident, havde han stor indflydelse på Kirken.

Spørg: Hvilke programmer stod Harold B. Lee i spidsen for, som vi stadig har i Kirken i dag? Forklar, at da Harold B. Lee blev præsident for Kirken, gjorde han sig en del tanker om sine forgængeres bidrag og sin nye kaldelse. Læs, hvad han sagde:

»Ved en hellig lejlighed for tre måneder siden, da jeg begyndte at indse storheden af det overvældende ansvar, som jeg nu har, tog jeg til det hellige tempel. I bøn som eftertænksomhed så jeg der op på malerierne af disse Guds mænd, oprigtige, rene mænd, Guds hædersmænd, som var gået forud for mig i en lignende kaldelse.

For nogle få dage siden sad jeg i de tidlige morgentimer på mit kontor derhjemme og tænkte over tingene. Jeg læste også de rosende ord, som de, der har arbejdet nært sammen med de forskellige præsidenter, har skrevet om dem.

Joseph Smith var den, som Herren opfostrede fra barnsben og begavede med guddommelig myndighed og underviste i de ting, der var nødvendige for ham at vide for at kunne modtage præstedømmet og lægge grundlaget for Guds rige i disse sidste dage.

Der var præsident Brigham Young, som blev forudordineret til sin guddommelige kaldelse, før denne verden blev til, med at lede de forfulgte hellige i deres flugt fra den forbitelse, som truede dem på deres tidlige samlingssteder i Missouri og Illinois og til at forestå opbygningen af nationen på toppen af disse majestætiske bjerge for at opfylde Guds hensigter.

Når man ser på præsident John Taylors ansigtstræk, forstår man, hvad præsident Joseph F. Smith sagde om ham: »Han var en af de rene mænd, jeg nogensinde har kendt ...«

Da jeg betragtede præsident Wilford Woodruffs helliggjorte ansigt, gik det op for mig, at han var en mand »ligesom Nathanael fordem, i hvem der ikke fandtes svig,« og lydhør over for Herrens Ånds tilskyndelser, i hvis lys han altid syntes at vandre »uden på forhånd at vide, hvad han skulle gøre.«

Skønt præsident Lorenzo Snow kun tjente i ganske kort tid, havde han en særlig mission med at bygge et bedre fundament under de hellige rent timeligt ved målbevidst at indarbejde offerloven for at afhjælpe de store byrder, som lå på Kirken som følge af misforståelser og fejltagelser, som uforvarende havde sneget sig ind.

Når jeg ønsker at få en tydeligere definition på evangeliske emner, har jeg almindeligvis søgt dem i præsident Joseph F. Smiths skrivelser og taler. Når jeg betragter hans ædle statur, tænker jeg på den niårige dreng, der hjælper sin mor, der er enke, over sletterne og den femtenårige missionær på bjergskråningerne ved Haleakala på øen Maui, som blev styrket af et himmelsk syn, hvori han ser sin onkel, Joseph Smith. Det var ham, som præsiderede i de stormfulde dage, hvor en fjendtligt indstillet presse bagvaskede Kirken, men det blev ham, der med Herrens hjælp bragte Kirken gennem uvejret.

Jeg tror ikke, at jeg nogensinde er kommet tættere på forståelsen af en guddommelig kaldelse, end da præsident Heber J. Grant med dybe følelser, der svarede til mine egne lagde sine hænder på mine skuldre og bekendtgjorde min kaldelse som Herrens, Jesu Kristi, apostel. Da han fra sit billede så ned på mig, lød der i mit sind igen de profetiske ord, som jeg havde fået i hans inspirerede velsignelse, da jeg blev ordineret under hans hænder i det hellige tempel.

Præsident George Albert Smith var en venskabs og kærlighedens discipel. Han var i sandhed alles ven. Da jeg så på hans portræt, syntes det at indgyde mig en varme fra hans udstråling, som havde gjort alle mennesker til hans venner.

Høj og imponerende var præsident David O. McKay, som han nu så ned på mig med de skarpsindige øjne, som altid syntes at gennemtrænge min sjæl. Jeg har aldrig haft privilegiet af at være i hans nærhed, men i et kort sekund følte jeg, som så mange gange før, at jeg var et bedre menneske, fordi jeg havde været i hans selskab.

Præsident Joseph Fielding Smith, som aldrig søgte verdslig ære, men hvis hele væsen syntes at lyse ved Åndens anliggender, var der med sit smilende ansigt, min elskede profetleder, som aldrig gik på kompromis med sandheden. Da »Guds finger rørte ham, og han sov ind«, syntes det, som om han et øjeblik videregav mig et retfærdigheds scepter og sagde til mig: »Gå du hen og gør ligeså.«

Her stod jeg alene med mine tanker. Den følelse, der kom til mig, var på en eller anden måde ganske enkel, at den eneste sande beretning, der nogensinde ville blive skrevet om mit virke i min nye kaldelse, ville blive den beretning, som jeg selv indgraverede i de menneskers hjerte, som jeg har tjent, og som jeg har arbejdet sammen med i og uden for Kirken« (se »Måtte Guds rige have fremgang«, *Den danske Stjerne*, maj 1973, s. 188-189).

Præsident Spencer W. Kimball, som talte ved præsident Harold B. Lees begravelse, gav følgende beskrivelse af præsident Lees liv, som den var blevet skrevet i hans hjerte i løbet af de år, han havde tjent sammen med præsident Lee:

»Et kæmpe træ er faldet.« De ord, som præsident Harold B. Lee selv brugte ved begravelsen af en tidligere stavspræsident, synes meget passende i dag. Et kæmpe træ er faldet og har efterladt et stort tomrum i skoven.

Han var en kæmpe blandt mænd ...

En kæmpe, som kastede sin skygge ud over verden og påvirkede gennem evangeliet millioner af medlemmer og venner af Kirken.

En kæmpe, som bar udfordringerne ved embedet som apostel og i Det Første Præsidentskab under guddommelig indflydelse, og som alligevel samvittighedsfuldt tog sig tid til at dele sine tanker og råd med tusinder på et individuelt niveau.

En stor kæmpe, hvis inspiration gjorde, at erfaringerne, historierne og skriftens anvisninger fik en plads i hjertet og sindet hos mennesker overalt i verden.

En kæmpe, som kunne nå de inderste kroge af hjertet hos sine lyttere og så forståelse, vision, retning og tryghed.

En kæmpe, som repræsenterede vor himmelske Fader over for alle hans børn og gav dem trøst, styrke og god indflydelse.

En fremragende lærer, der, ligesom Frelseren, brugte hverdagens oplevelser til at forkynde Herrens vilje.

Ja, blandt os har der vandret en af Guds mest ædle, magtfulde, engagerede og forudordinerede kæmper – præsident Harold B. Lee« (»A Giant of a Man«, *Ensign*, feb. 1974, s. 86-87).

Afslut med at bære dit vidnesbyrd om vigtigheden af præsident Harold B. Lees bidrag til Kirken.

KAPITEL 12

Spencer W. Kimball

KIRKENS TOLVTE PRÆSIDENT

© JFI

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Spencer W. Kimball blev født i 1895, var Utah et år fra at blive indlemmet som stat nummer 45 i USA. Kun to år tidligere i 1893 var templet i Salt Lake City blevet indviet. De første Olympiske Lege i nyere tid blev afviklet i Grækenland i 1896.

I 1898, da Spencer var tre år gammel, accepterede hans far, Andrew Kimball, en kaldelse til at tage til det sydøstlige Arizona og tjene som stavspræsident. Familien Kimball bosatte sig i Thatcher i Arizona. Med tiden tilpassede familien sig til det barske og tørre klima. Andrew Kimball virkede som stavspræsident til sin død i 1924.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Der blev undervist i evangeliets principper i familien Kimballs hjem.

💡 Bed eleverne om at se på billedet på side 168 i dette hæfte og lad dem tale om, hvad de mener, der foregår ved middagsbordet. Bed en elev om at læse følgende udtalelse, og bed eleverne om at lægge mærke til traditioner hos familien Kimball, som de kunne tænke sig at anvende i deres egen familie.

»Kirken og evangeliet havde en central plads i Spencers tidligste erindringer. Hans mor sad altid, forekom det ham, med sine fire børn på fjerde række i kirken i Thatcher til søndagsskole- og nadvermøde. Familien knælede altid ned før et måltid, deres stole var vendt væk fra bordet og bagsiden af tallerkerne opad. Der blev altid bedt aftenbøn knælende sammen med mor. Der blev altid fastet. Altid betalt tiende. »Jeg synes, det er synd for de børn, der må lære disse vigtige ting, når de bliver voksne, og det er så meget sværere.« For Spencer blev denne undervisning en grundlæggende del af barndommen.

Spencer så igen og igen sine forældre lægge deres problemer frem for Herren. En dag, da Spencer var fem år og ude for at gøre sine pligter, forlod den lille etårige Fannie huset og blev væk. Der var ingen, der kunne finde hende. Clare på seksten år sagde: »Mor, hvis vi beder, vil Herren lede os til Fannie.« Så moderen og børnene bad en bøn. Lige efter bønningen gik Gordon lige hen til det sted, hvor Fannie sov trygt i en stor kasse bag hønseburet. »Vi takker vor himmelske Fader igen og igen,« skrev Olive i sin dagbog. »Vi kunne ikke tænke på andet hele aftenen.« Da hendes heste løb løbsk på vejen til Safford, var Olive rædselsslagen for, at nogen skulle komme til skade, og vognen gå i stykker. »Vi var frygtelig bange. Men Herren hørte min stille bøn, og vi fik hestene standset. Takket være vor himmelske Fader for hans godhed mod os.«

En eftermiddag samme år gik Spencer med sin mor op ad den støvede vej til biskop Zundels hjem. »Hvorfor skal vi derhen?« spurgte han. Hun fortalte, at det var for at betale tiende af æggene. »Er tiendeæg anderledes end andre æg?« Så mindede Olive sin dreng om, hvordan han havde adskilt et æg fra ti, da han samlede dem. Hun fortalte, hvorfor han gjorde det, og at det ene tilhørte vor himmelske Fader, og de ni tilhørte dem. Fra den tid fik indsamlingen af æg en anden betydning. »Det bedste hø findes på den vestlige side af marken,« sagde Andrew en dag ved morgenbordet i høstsæsonen. »Tag den del, der skal til

tiendehuset fra den side. Og fyld den godt op« (Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball, *Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1977, s. 31).

Spørg eleverne: Hvilke principper kan uddrages fra denne beretning om familien Kimball, som har værdi for familier i dag?

Vis billedet af de to træer på side 169 i dette hæfte. Forklar, at selvom Spencer mistede sin mor, Olive Kimball, da han var elleve år og sin far, Andrew Kimball, da Spencer var 29, udgjorde deres kærlighed, eksempel og undervisning i evangeliet et solidt rodnet for hans liv. Læs og tal sammen om følgende udtalelse af præsident Spencer W. Kimball:

»Det ser ud til, at nogle iblandt os ... ønsker en rigelig høst – både åndeligt og timeligt – uden at ville udvikle det system af rødder, som giver afkast. Der er alt for få, der er villige til at betale den pris, i disciplin og arbejde, for at udvikle de hårdføre rødder. En sådan udvikling begynder i vores ungdom. Som dreng havde jeg ingen anelse om, at de daglige pligter i haven, fodring af kvæget, henten vand, huggen brænde, reparation af hegnet og alt arbejdet på en lille gård ville have stor betydning for at udvikle rødder, før jeg kunne klare mig. Jeg er meget taknemlig over, at mine forældre forstod forholdet mellem rødder og grene« (se »Resultatet af vore anstrengelser i velfærdstjenesten«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 133).

Spørg eleverne:

- Hvad mener præsident Kimball med forholdet mellem rødder og grene?
- Hvordan kan vi afgøre styrken af vore rødder i evangeliets principper?

Spencer var fast besluttet på, at han ville forblive trofast.

💡 Spørg eleverne, hvilken generation de er i Kirken. (Nogle er måske lige kommet ind i Kirken, og andre kan være femte eller sjette generationsmedlemmer). Spørg: Hvis jeres forfædre var medlemmer af Kirken, føler I så, at jeres tro er lige så stærk som deres? Hvorfor eller hvorfor ikke?

Forklar, at Spencer W. Kimball var tredjengenerationsmedlem (første: Heber C. Kimball, anden: Andrew Kimball og tredje: Spencer W. Kimball). Som dreng kendte han nogle medlemmer af Kirken, som havde kendt profeten Joseph Smith personligt. Læs følgende afsnit:

»Thatcher var en mormonby. Den 24. juli fejrede man altid Pionerdag, hvor man mindedes de første hellige, der nåede Saltsødalen i 1847. Hvert år var der et optog med indianere, fyrværkeri og håndkærrer, flag og kyser. Ved mindefesten i Thatcher kirkebygning sad alle dem, der havde set profeten Joseph Smith, på forhøjningen. Der var stadig syv det år, da Spencer fyldte elleve, og han så år for år, hvordan det antal svandt ind« (Kimball and Kimball, *Spencer W. Kimball*, s. 29).

Fortæl følgende oplevelse, som ældste Spencer W. Kimball, der på daværende tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, husker fra sit tidlige liv:

»Da jeg var dreng, var der en stemning, der rystede mig en del. Jeg kan ikke huske, under hvilke omstændigheder den kom. Jeg husker kun, at den ramte mig som et lyn fra en klar himmel. En ukendt stemme postulerede:

»Mormonkirken« har stået på fast grund i de første to generationer – men vent bare til tredje og fjerde og følgende generationer kommer til! Den første generation udviklede opildnede af en ny religion en stor begejstring for den. Omgivet af bitterhed og bagvaskelse fra en fjendtlig verden og forfulgt »fra sted til sted«, var de tvunget til at holde sammen for at overleve. Der var god grund til at forvente, at de ville leve og dø tro mod deres udvalgte sag.

Den anden generation kom til verden blandt de entusiastiske, nidkære og hengivne. De var børn af mænd og kvinder, som havde udviklet stor tro, som var vant til modgang og ofre for deres tro. Det havde de arvet fra deres forældre og havde i religiøse hjem lært det, som de trofaste er gjort af. De havde store reserver af styrke og tro at trække på.

»Men vent til den tredje og fjerde generation kommer,« sagde den kyniske stemme. »Ilden vil være slukket – hengivenheden vil være udvandet, ofrene vil være ophørt – verden vil påvirke dem og omringe og udrydde dem – troen vil være opbrugt og den religiøse inderlighed sivet ud.«

Den dag indså jeg, at jeg tilhørte tredje generation. Da knyttede jeg mine næver. Jeg bed tænderne sammen og lovede mig selv, at her var der en fra tredje generation – som ikke ville opfylde den dystre forudsigelse« (se Conference Report, okt. 1969, s. 18-19).

Spørg eleverne:

- Hvilke tegn udviser Kirkens medlemmer i dag på hengivenhed, tro og opofrelse?
- Hvordan kan vi undgå, at vores tro udvandes af vores engagement i verden?

Han arbejdede hårdt for at lære.

 Bed eleverne om at tænke på mål, som de har sat for sig selv. Forklar, at da Spencer W. Kimball var fjorten år gammel, fulgte han rådet fra Kirkens ledere om at læse i skrifterne. Gennemgå sammen med eleverne »Da han var ung, satte han sig et mål om at læse Bibelen« i elevens hæfte, s. 195. Spørg: På hvilke måder tror I, at denne opmærksomhed på at læse skriften tidligt i livet, hjalp ham til at forberede sig på sine senere kaldelser?

Bed eleverne om at tænke på tidspunkter i deres liv, hvor der forelå muligheder, og hvor der skulle træffes beslutninger. Læs følgende udtalelse:

»I 1910, da Spencer var færdig med ottende klasse, begyndte han at overveje SDH-akademiet i Thatcher. Det var en stor bygning på to etager og lidt skræk-indjagende. Efterhånden som afslutningen på grundskolen nærmede sig, spurgte alle hinanden: »Skal du på akademiet?« De fleste skulle ikke. Nogle ville giftes, andre ville arbejde, og atter andre havde ikke penge til det. Men Spencer og et par få andre »var fast besluttede på at fortsætte deres uddannelse« (Kimball and Kimball, *Spencer W. Kimball*, s. 59).

Bed en af eleverne om at læse »Han var belæst og en sportsmand« i elevens hæfte, s. 195 og drøft, hvordan Spencers beslutning om at fortsætte sin uddannelse, velsignede hans liv.

Han fik besked om sin missionskaldelse til sin eksamen.

- 💡 Bed nogle hjemvendte missionærer om at beskrive den dag, hvor de modtog deres kaldelse. Tilskynd dem til at fortælle, hvordan de forberedte sig til den dag, hvordan de havde det, da de modtog deres kaldelse, og hvem der var til stede, da brevet blev åbnet. Læs derefter følgende oplevelse, som Spencer W. Kimball havde, da han fandt ud af, hvor han skulle tjene på mission.

»I 1914 tog Spencer til eksamensforberedelse og tænkte, at han til efteråret ville befinde sig på universitetet i Arizona sammen med et par andre fra sin klasse. Som en del af eksamensforberedelsen holdt han som klassepræsident en tale, sang med i en kvartet og sang en barytonsolo, »The Plains of Peace.« Andrew Kimball, hans far, som var formand for bestyrelsen, holdt en tale. I løbet af hvilken han bekendtgjorde, at Spencer ikke ville være på universitetet til efteråret; han ville være på mission. Lela Udall, en klassekammerat, huskede: »Jeg troede, at Spencer ville besvime.« I sin dagbog gav Spencer mildere udtryk for chokket: »Far informerede mig under disse omstændigheder og foran alle mennesker om, at jeg var kaldet til at tage på mission. Det overraskede mig, for jeg havde planlagt at begynde på universitetet.« Men han gjorde det. Han havde ingen indvendinger mod tanken om en mission, det var bare kommet uventet.

Fire dage efter eksamen, arbejdede han i Globe i Arizona ca. 130 km vestpå. Det var allerede blevet arrangeret, at han skulle arbejde. To somre tidligere havde hans hårdt økonomisk pressede far hjulpet ham med at finde et arbejde på Anderson-Blake mejeriet til \$47,50 om måneden samt kost og logi. Den anden og tredje sommer tjente han \$62,50 om måneden på et andet mejeri i Globe. Bortset fra tiende og en is eller et stykke chokolade en gang i mellem – »nogle gange frådsede jeg« – havde Spencer sparet hele sin løn op til bøger, tøj og lommepenge til sine studier på Gila Academy i vinterens løb. Nu gik de penge til hans mission« (Kimball and Kimball, *Spencer W. Kimball*, s. 68-69).

Spørg eleverne:

- Hvis man bruger Spencer W. Kimballs eksempel, hvordan kan økonomisk uafhængighed så hjælpe med at give stabilitet og tryghed?
- Hvordan kan økonomisk selvhjulpenhed hjælpe os med at tjene i evangeliet?
- Hvad kan vi lære fra Spencer W. Kimballs villighed til at tage på mission?

Han var en hengiven og engageret missionær.

- 💡 Gennemgå sammen med eleverne »Han var en hengiven og engageret missionær« i elevens hæfte, s. 196. Spørg: Hvorfor blev hans kaldelse til den schweizisk-tyske mission ændret til en mission i USA?

Forklar, at i begyndelsen af sin mission var Spencer W. Kimball lidt misfornøjet med den modstand, han mødte. Hans far, Andrew Kimball, skrev et opmuntrende brev til ham:

»Dine svære oplevelser vil give dig en ide om, hvad det kræver at være en sidste dages hellig og en forståelse af, hvad din far og bedstefar har gennemgået. Hold modet oppe og tro nu ikke, at det bliver for meget for dig at udholde. Det vil ordne sig til det bedste, og du vil få noget at fortælle dine efterkommere« (se Kimball and Kimball, *Spencer W. Kimball*, s. 76).

Spørg: Hvordan kan modgang og ofre styrke vores beslutning om at efterleve evangeliet?

Spencer W. Kimball gik frem i tro i en tid præget af usikkerhed.

- 💡 Bed nogle hjemvendte missionærer give udtryk for, hvordan de så på fremtiden lige efter, de var vendt hjem fra deres mission. Hjælp eleverne til at forstå, at selv under ideelle omstændigheder, kan hjemvendte missionærer have en følelse af usikkerhed. Forklar, at da Spencer W. Kimball kom hjem fra sin mission i januar 1917, blev Første Verdenskrig udkæmpet. Selvom han var en talentfuld elev, kunne han ikke fortsætte sin uddannelse eller karriere, fordi han ventede på at blive indkaldt til militæret. I den periode blev han forelsket i Camilla Eyring, og de blev gift den 16. november 1917. Spencer og Camilla kunne ikke lægge planer for deres liv, før våbenstilstanden blev underskrevet den 11. november 1918. Læs følgende afsnit og bed eleverne om at lægge mærke til præsident Spencer W. Kimballs råd om at skulle træffe vigtige beslutninger i usikre tider:

»Det er ikke sikkert, at du endnu har valgt, hvilken profession eller livsgering du vil beskæftige dig med, men der er mange ting, du allerede nu kan gøre, selv om du endnu ikke ved, om du vil være advokat, læge, lærer eller ingeniør. Der er nogle beslutninger, du allerede skal have truffet eller skal træffe nu. Hvad vil du bruge årene til, inden du gifter dig?« (se *Den danske Stjerne*, sep. 1974, s. 378).

Spørg: Hvilke beslutninger kan I træffe nu, som er afgørende for jeres fremtid?

Spencer W. Kimball fik tidligt ledelsesmuligheder.

- 💡 Bed eleverne om at læse »Mulighederne ved lederskab forberedte ham til at være apostel« i elevens hæfte, s. 198 og bed dem om at finde fremtrædende egenskaber ved Spencer W. Kimballs lederskab.

Spencer og Camilla mødte livets udfordringer med tro på Herren og tillid til hinanden.

- 💡 Forklar, at en af de sværeste tidspunkter for Spencer og Camilla var, da deres lille søn, Edward, fik polio og skulle til Californien for at blive behandlet. Camilla tog sig af Edward i Californien, mens Spencer tog sig af resten af familien i Arizona. Læs følgende uddrag af et brev fra 14. november 1933, som Camilla i denne periode skrev til Spencer:

»Når du modtager dette brev, er det 16 år siden, vi blev gift. Det er første gang, vi ikke er sammen på vores bryllupsdag. Jeg vil gerne fortælle dig det igen, selvom jeg måske gør det for ofte, hvor meget jeg elsker og påskønner dig. Hvert år tiltager min kærlighed og respekt. Denne adskillelse er meget hård, men det har fået mig til at indse tydeligere end nogensinde, hvor meget jeg har at være

taknemlig for. Den kendsgerning, at der aldrig i den tid, vi har kendt hinanden, har været årsag til tvivl eller mistillid, betragter jeg som grundlag for den ægte lykke og glæde, som ægteskabet er bygget på. Selvfølgelig kan den kønslige tiltrækning og andre ting også udgøre det perfekte forhold, men uden tillid kan intet bestå.

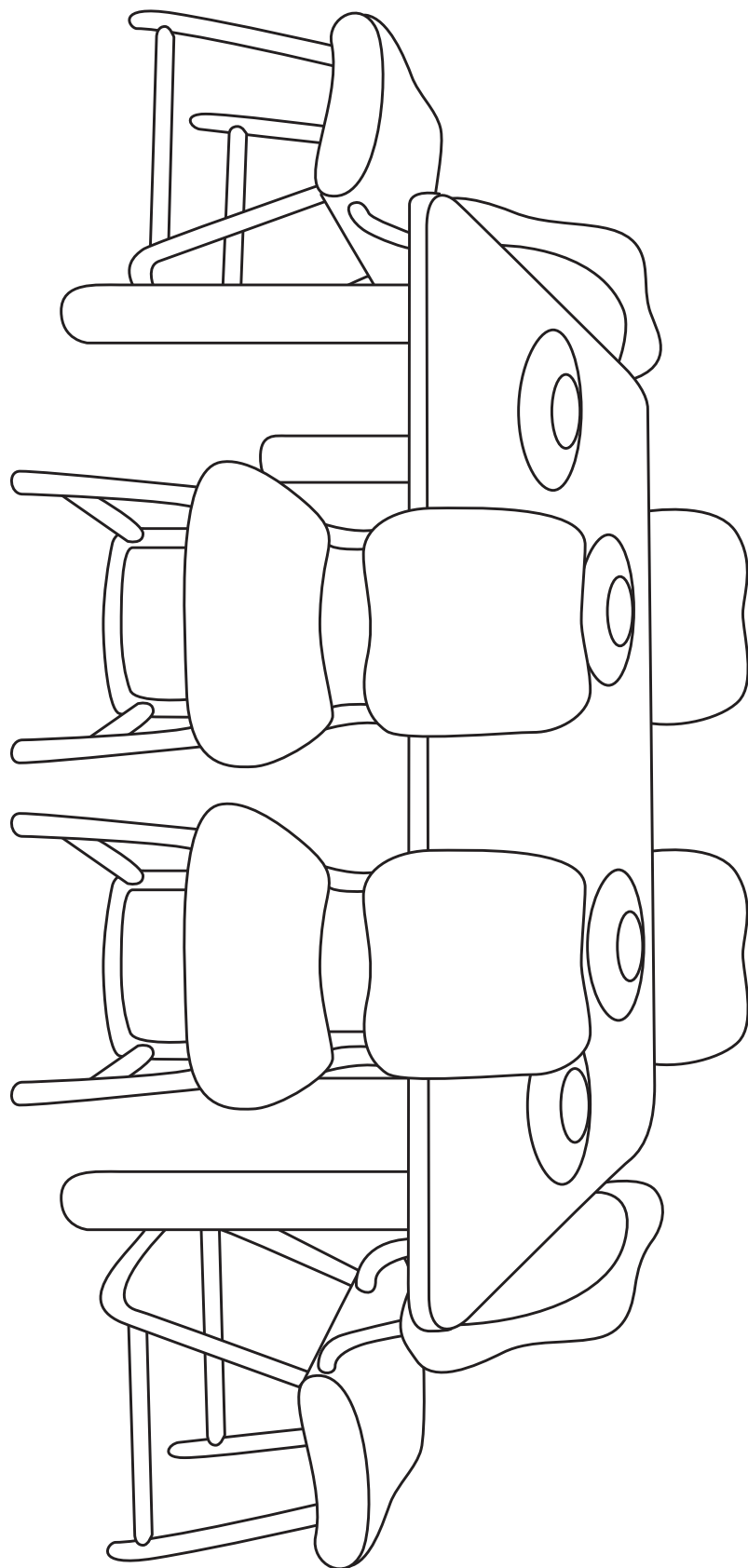
Jeg føler, at vores problemer har draget os åndeligt tættere på hinanden, selvom vi er midlertidigt adskilt.

Min stadige bøn er, at Gud vil bevare enheden i vores familie, og at vi alle snart kan være sammen igen. Den dag bliver glæden ubeskrivelig.

Hvor jeg dog længes efter dig og styrken fra din smukke karakter. Der er ingen ligeså prægtig og oprigtig.

Din hengivne hustru, Camilla« (fra Kimball and Kimball, *Spencer W. Kimball*, s. 140-141).

Spørg eleverne: Hvordan hjælper Spencer W. Kimballs eksempel os med at overkomme vores egne prøvelser?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Spencer W. Kimball blev præsident i 1973, var Kirkens medlemstal næsten 3,3 millioner med 630 stave, 108 missioner og 15 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 632). Templet i Washington D.C. blev indviet i 1974, og den 3. april 1976 blev to åbenbaringer føjet til standardværkerne (de kendes nu som Lære og Pagter afsnit 137 og 138). I 1978 blev Officiel Erklæring 2 accepteret som Herrens bindende ord. I 1979 blev Nauvoo Stav i Illinois stav nummer 1000 i Kirken. Der blev udgivet reviderede udgaver af skriften i 1979 og 1981. I 1985, hvor præsident Kimball døde, var Kirkens medlemstal vokset til 5,9 millioner med 1.582 staver, 188 missioner og 37 templer (se også *2003 Church Almanac*, s. 473, 632).

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Spencer W. Kimball blev kaldet som apostel.

- 💡 Spørg eleverne, om de nogensinde har modtaget en kaldelse i Kirken, hvor de har spurgt sig selv, om de kunne magte opgaven. Forklar, at Spencer W. Kimball havde lignende følelser, da han under ledelse af præsident Heber J. Grant blev kaldet som apostel af præsident J. Reuben Clark Jr. Bed en elev om at læse »Hans kaldelse gjorde ham ydmyg« i elevens hæfte, s. 199. Bed eleverne om at lægge mærke til, hvordan ældste Kimball stolede på Herren for at overvinde sine følelser af utilstrækkelighed. Spørg: Hvordan styrkede Herren ældste Kimball i hans kald som apostel?

Gennemgå sammen med eleverne »En apostel er et særligt vidne om Kristus« i elevens hæfte, s. 200.

Spencer W. Kimball elskede Lehis efterkommere.

- 💡 Fortæl eleverne, at Spencer W. Kimball i sin patriarkalske velsignelse havde fået at vide, at han ville få indflydelse på Lehis efterkommere. Hans far, Andrew Kimball, havde tjent som missionær og missionspræsident i indianerterritoriet i det sydvestlige USA. Spencer var vokset op i Arizona, hvor hans familie havde jævnlig kontakt med de indfødte amerikanere. Omtrent tre år efter han var blevet kaldet som apostel, blev ældste Kimball udpeget som formand for Kirkens indianerkomité. Han blev kaldet af præsident George Albert Smith til at tage sig af efterkommerne af de oprindelige amerikanere. Den 13. september 1946 skrev han i sin dagbog:

»Efter anmodning tog jeg hen til præsident George Albert Smiths kontor ... Vi talte om Navajo-indianerne i missionen. Han sagde: »Jeg ønsker, at du tager dig af indianerne, de er blevet overset. Du skal holde øje med alle indianerne. Jeg vil gerne have, at du tager dig af og holder øje med alle indianerne i hele verden, og dette indbefatter dem på øerne.«

Jeg fortalte ham, at jeg ville gøre mit bedste. Jeg fortalte ham, at denne opgave ... bogstavelig talt var en opfyldelse af min patriarkalske velsignelse ... Han understregede, at han ønskede, at jeg ville lede denne komité med et bæredygtigt program til gavn for alle indianere i hele verden« (se Boyd K. Packer, »Spencer W. Kimball – Ingen almindelig mand«, *Den danske Stjerne*, juli 1974, s. 268).

Bed en elev om at læse »Han havde en stor kærlighed til Lehis efterkommere« fra elevens hæfte, s. 199-200. Spørg:

- Hvem har fået ansvaret for at hjælpe med opfyldelsen af de lovede velsignelser til Lehis børn?
- Hvad bad præsident Kimball Kirkens medlemmer om at gøre for indianerne?
- Hvad mener I, at det vil sige at være »fosterfædre og -mødre«?

Ældste Kimball fulgte sin fars eksempel.

- 💡 Læs følgende, som beskriver den kærlighed og tjeneste, som Spencer W. Kimballs far, Andrew, udviste som stavspræsident i Arizona:

»Mennesker kom til ham på alle tidspunkter af døgnet med deres forretnings-, kirke- og familieproblemer. »De kom ud på marken, når vi læssede hør«, huskede Spencer. »De kom ind i folden, når vi malkede køerne, de kom inden morgenmaden, når vi arbejdede i haven blandt blomsterne og tog altid velsignede af sted igen.« Mangt et måltid hos familien blev udskudt, til Andrew havde fri. For at kunne hjælpe de sorgfulde, begyndte Andrew at gå med to lommeværkløser i sin Prince Albert-frakke, et til sig selv og et til andre« (Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1977, s. 24).

Fortæl eleverne, at der er et ordsprog, der lyder: »Som fader, så søn«. (Skriv det på tavlen). Bed eleverne om at lægge mærke til ligheder mellem faderen (Andrew) og sønnen (Spencer), mens du læser følgende udtalelse af ældste Neal A. Maxwell, dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum, om præsident Spencer W. Kimball:

»Alle de mange besøg, han foretog hos de syge i deres hjem og på hospitaler, var legendariske. En hospitalspatient, der selv havde været igennem traumatisk forbindelse med en hjerteoperation, blev overrasket over at få besøg af præsident Kimball. Denne kære bror, som havde haft svært ved at kvitte tobakken, sagde: »Selvom jeg havde skåret langt ned på det tidspunkt, så har jeg aldrig rørt en cigaret, siden jeg holdt profetens hånd i min!« ...

Det er umuligt at forestille sig, hvor mange tusinde, der er blevet hjulpet på omvendelsens til tider hårde vej ved at læse præsident Kimballs *Tilgivelsens mirakel*, eller hvor mange tusinde, der er blevet styrket i deres prøvelser ved at læse *Faith Precedes the Miracle*« (»Spencer, the Beloved: Leader-Servant«, *Ensign*, dec. 1985, s. 13).

Bed eleverne om at tænke på gode egenskaber, de har arvet eller lært fra deres familie.

Han underviste Kirkens medlemmer i tilgivelsens mirakel.

- 💡 Vis eksemplarer af tre eller fire velkendte bøger, som er skrevet af Kirkens præsidenter eller medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum (fx *Jesus Kristus* og *Et stort og forunderligt værk*). Forklar, at Spencer W. Kimball påskønnede og var opmærksom på, hvordan bøger om evangeliet, som hans kolleger havde skrevet, velsignede Kirkens medlemmer. Han var dog fast besluttet på, at han ville overlade det at skrive bøger til andre, som han anså for at have større talent. I sit virke som medlem af De Tolv Apostles Kvorum tilbragte ældste Kimball utallige timer med at interviewe, opmuntre og råde mennesker, som havde behov for omvendelse. Læs følgende:

»Alle de oplevelser med mennesker, der havde et stort behov for omvendelse og tilgivelse, førte i sidste instans til en bog. Han begyndte med at notere skriftsteder ned til mennesker, som de skulle læse, siden lavede han en liste over tilbagevendende problemer. I 1959 besluttede han sig endeligt for, at der var et behov i Kirken for mere »uddybende kommentarer om omvendelse«. Han brugte et utal af timer i løbet af de næste ti år, primært om sommeren og omkring jul, når generalautoriteterne ikke havde faste aftaler og skulle hvile sig. Han afbrød aldrig sit faste arbejde for at skrive, han skrev i fritiden« (Kimball and Kimball, *Spencer W. Kimball*, s. 383-384).

Vis, hvis det er muligt, et eksemplar af *Tilgivelsens mirakel* og fortæl eleverne, at den har hjulpet mange mennesker, som har læst den, til at føle Herrens nådefulde tilgivelse.

Spencer W. Kimball blev den tolvte præsident for Kirken.

 Forklar, at mange medlemmer af Kirken tænkte, at præsident Harold B. Lees embedstid ville blive lang på grund af hans unge alder (begyndelsen af 70'erne). Kirkens medlemmer blev overraskede og chokerede over hans tidlige død. Læs følgende udtalelse af ældste Neal A. Maxwell omkring den uventede hændelse, der fandt sted i december 1973.

»Eftersom Kirkens medlemmer for det meste havde forventet kaldelsen af de fleste andre sidste dages hellige profeter, var præsident Spencer W. Kimballs kaldelse i almindelighed uventet. Men hvor hurtigt faldt profetens kappe ikke på ham?« (*Ensign*, dec. 1985, s. 10).

Spørg: Hvad tror I, at ældste Maxwell mente med »hvor hurtigt faldt profetens kappe ikke på ham«? (se 2 Kong 2:9-15).

Læs følgende for at hjælpe eleverne til at forstå, hvor hurtigt der kan opstå ændringer i den præsiderende ledelse. D. Arthur Haycock, sekretær for præsident Harold B. Lee, husker denne hændelse, der indtraf efter præsidents Lees død:

»Ved denne triste lejlighed ... lærte jeg en stor og grundlæggende lektie om præstedømmet og Kirkens ledelse ... Præsident Marion G. Romney var medlem af Det Første Præsidentskab, mens præsident Kimball var præsident for De Tolvs Kvorum. Så snart præsident Romney ankom til hospitalet, før præsident Lee døde, vendte præsident Kimball sig mod ham og sagde: »Præsident Romney, hvad ønsker du, jeg skal gøre?« På det tidspunkt var der ikke meget, nogen af os kunne gøre udover at bede og vente. Kort tid efter kom lægen og gav os den frygtelige meddelelse, at præsident Lee var død. Lige så stille vendte præsident Romney, der vidste, at Det Første Præsidentskab i selv samme øjeblik var opløst og profetens kappe var faldet på Kimball, sig mod ham og sagde: »Præsident Kimball, hvad ønsker du, jeg skal gøre?« («No Ordinary Man», *New Era*, dec. 1982, s. 14).

Læs følgende ord af præsident Spencer W. Kimball ved præsident Lees begravelse:

»Præsident Lee er gået bort. Jeg troede ikke, at det kunne ske. Jeg ønskede oprigtigt, at det aldrig ville ske. Jeg tvivler på, at nogen anden i Kirken har bedt mere indtrængende og vedholdende for, at præsident Lee måtte få et langt og godt liv end min hustru, Camilla, og jeg. Jeg har ikke været ambitiøs. Jeg er fire år ældre end broder Lee (samme fødselsdag, 28. marts). Jeg havde forventet, at jeg ville gå bort langt tid før ham. Jeg savner ham og beder for ham. Hvor vi elskede ham!« (»A Giant of a Man«, *Ensign*, feb. 1974, s. 86).

Herren fornyede hans helbred og styrke.

Bed eleverne om at læse »Han havde kræft i struben og i stemmebåndene« i elevens hæfte, s. 200. Fortæl, at læger i 1972 anbefalede en hjerteoperation på præsident Spencer W. Kimball, som dengang var fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, for at rette op på skaderne fra et tidligere hjerteanfald. Da præsident Kimball overvejede sit lange forløb med helbredsproblemer og den svækkede tilstand han var i, søgte han hjælp hos Det Første Præsidentskab. Læs følgende:

»Mens jeg overvejede operationen, var der en hændelse i 1972, som både inspirerede og vakte eftertanke. Ældste (dengang dr.) Russell M. Nelson beskrev det dramatiske øjeblik:

»I marts måned var jeg til et møde med præsident Kimball, hvor hans hustru og Det Første Præsidentskab også var til stede. Præsident Kimball sagde: »Jeg er en gammel mand. Jeg er klar til at dø. Det er på tide, at der kommer en yngre mand i kvorummet og gør det arbejde, jeg ikke længere kan gøre.« Præsident Lee afbrød ham og hamrede hånden i bordet og sagde: »Spencer, du er ikke blevet kaldet til at dø, men til at leve.« Præsident Kimball ytrede så ydmygt og lydigt: »I så fald gennemgår jeg operationen.« Søster Kimball græd. Afgørelsen var truffet« (Neal A. Maxwell, *Ensign*, Dec. 1985, s. 10).

Forklar, at præsident Kimball levede mange år efter denne operation. To år senere, da han blev præsident for Kirken, fornyede Herren hans helbred og styrke, og han kunne undervise med kraft og autoritet. Læs følgende beretning af ældste William Grant Bangerter, som var medlem af De Halvfjerds' fra et møde for Kirkens ledere kort tid efter, at Spencer W. Kimball var blevet præsident:

»Han havde ikke talt ret længe, før en særlig opmærksomhed synes at komme over forsamlingen. Vi blev opmærksomme på, at der herskede en forbavsende åndelighed, og vi forstod, at vi lyttede til noget usædvanligt magtfuldt, noget, der var anderledes end ved de foregående møder. Det var åndelig talt, som om hårene rejste sig på vores hoved. Vores sind bevægedes pludseligt, og vi forundredes over det ophøjede budskab, som kom os for øre. Med en ny modtagelighed forstod vi, at præsident Kimball åbnede åndelige vinduer og bad os komme og sammen med ham betragte evighedens planer. Det var, som om han trak de slør til side, der dækkede den Almægtiges formål og indbød os til sammen med ham, at betragte evangeliets mål og se, hvordan tingene skulle administreres« (se »Et særligt øjeblik i Kirkens historie«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 38-39).

Del dit vidnesbyrd om, hvordan Herren styrker sine profeter og alle dem, der tjener ham og holder hans befalinger.

Han advarede imod kærligheden til verdens rigdomme.

- 💡 Bed eleverne om at læse »Han advarede imod kærligheden til verdens rigdomme« i elevens hæfte, s. 201. Bed dem om at lægge mærke til de spørgsmål, ældste Kimball stillede omkring ubestridt ejendomsret af denne verdens ting. Spørg så: På hvilke måder ønsker Herren ifølge ældste Kimball, at vi bruger det, som Herren har givet os?

Han tilskyndede Kirkens medlemmer til at prædike evangeliet.

- 💡 Bed en elev om at læse Matt 28:19-20. Spørg så eleverne: Hvordan passer denne befaling til den genoprettede Kirke?

Forklar, at til det møde, som ældste Bangerter refererede til ovenfor, talte præsident Spencer W. Kimball om det ansvar, Kirkens medlemmer har for at sprede evangeliet, og han formanede dem til at »gøre det bedre.« Læs den reaktion som præsident Ezra Taft Benson, som dengang var præsident for De Tolv Apostle, havde på præsident Kimballs tale:

»Præsident Kimball, vi fryder os over denne mesterlige opfordring. Jeg tror, at jeg med sikkerhed kan sige, at der ikke er holdt nogen vigtigere tale ved noget seminar – intet mere relevant ... Jeg er sikker på, at vi alle kan slutte op om at sige Gud velsigne dig, og tak. Der er i sandhed ingen tvivl om, mine brødre, efter dette budskab denne morgen, at der er en profet i Israel« (Neal A. Maxwell, *Ensign*, dec. 1985, s. 10).

Læs »Når verden vil blive omvendt« i elevens hæfte, s. 203, og bed eleverne om at lægge mærke til, hvordan præsident Kimball anvender Matt 28:19-20 på vore dage. Spørg så:

- Hvilket bevis har vi på, at Kirkens medlemmer reagerede på præsident Kimballs formaninger? (Antallet af stave blev fordoblet på ni år. Evangeliet blev forkyndt i mange nye lande. Der blev bygget templer for at imødekomme behovet fra en verdensomspændende kirke i vækst).
- Hvad gør I for at holde denne befaling om at sprede evangeliet?

Enhver værdig ung mand, som er i stand til det, bør tage på en mission.

- 💡 Vis nogle penge og spørg eleverne, hvilken forbindelse penge har med præsident Spencer W. Kimball og missionering. Forklar, at når præsident Kimball besøgte medlemmer rundt omkring i verden, gav han ofte de unge mænd penge sammen med opfordringen til at påbegynde en opsparing til deres mission. Han underviste ofte de hellige over hele verden om vigtigheden af at sende deres sønner på mission og udtalte at: »Ethvert mandligt medlem af Kirken, som er værdig og er i stand dertil, bør tage på mission« (se »Planlæg jer et godt og indholdsrigt liv«, *Den danske Stjerne*, sep. 1974, s. 379).

Læs og drøft følgende udtalelse af præsident Spencer W. Kimball:

»Rigtige beslutninger er lettest at træffe, når vi træffer dem i forvejen og har de grundlæggende mål for øje; dette sparer os for en masse kvaler, når vi når til en skillevej, når vi er trætte og hårdt prøvede ...

Beslutningen om at tage på mission ligger lang tid før, det bliver en sag om at vælge mellem en mission og et sportsstipendium. Beslutningen om at blive viet i templet ligger før, man får en kæreste, som ikke har samme mål. Beslutningen om altid at være ærlig skal træffes før, kassedamen giver jer for mange penge

tilbage. Beslutningen om ikke at tage stoffer ligger før, en ven driller jer med at være bange eller from. Beslutningen, om at I ikke vil lade jer nøjes med mindre end muligheden for at leve med vor Fader i evigheden, foreligger nu, således at ethvert valg, vi træffer, vil være under indflydelse af vores beslutning om, ikke at lade noget komme i vejen for det endelige mål« (*Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 164-165).

Spørg eleverne: Hvorfor bør Kirkens medlemmer ifølge præsident Kimball træffe beslutningen om at tage på mission tidligt i livet?

Præstedømmet og templets velsignelser blev tilgængelige for alle værdige medlemmer af Kirken.

💡 Bed en elev om at læse »Enhver trofast, værdig mand i Kirken kan modtage det hellige præstedømme« fra elevens hæfte, s. 207. Spørg: Hvilken indflydelse fik denne åbenbaring på udbredelsen af evangeliet over hele verden?

Det kan være, at du ønsker at læse »Officiel Erklæring – 2« med klassen. Det er værd at lægge mærke til præsident Spencer W. Kimballs meditation og bøn i denne erklæring.

Der udkom nye udgaver af skriften.

💡 Bed en elev om at læse Ez 37:15-17 og 2 Ne 3:12. Spørg så:

- Hvad er Judas og Josefs træstykker?
- Hvordan er de vokset sammen og blevet et?

Hvis SDH-udgaven af Bibelen og tre-i-eneren er tilgængelige på dit sprog, så vis klassen et eksemplar af hver, som blev udarbejdet, mens Spencer W. Kimball var præsident for Kirken. Forklar, at præsident Kimball udpegede ældsterne Thomas S. Monson, Boyd K. Packer og Bruce R. McConkie til at virke som skriftudgivelseskomité i De Tolv Apostles Kvorum og sørge for at sammensætte en ny udgave »for at hjælpe med at forbedre kendskabet til lærdommene i hele Kirken« (Bruce T. Harper, »The Church Publishes a New Triple Combination«, *Ensign*, okt. 1981, s. 9). Denne omfattende opgave bar frugt med udgivelsen af den engelske SDH-udgave af Bibelen i 1979 og tre-i-eneren i 1981.

Fortæl eleverne følgende historie, som ældste Boyd K. Packer har fortalt:

»Judas træstykke eller optegnelse – Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente – samt Efraims træstykke eller optegnelse – Mormons Bog, som er endnu et vidne om Jesus Kristus – er nu knyttet sammen på en sådan måde, at når du fordyber dig i den ene, drages du mod den anden; når du lærer fra den ene, oplyses du af den anden. De er i sandhed ét i vore hænder. Ezekiels profeti er nu blevet opfyldt.

Som årene går, vil disse skrifter frembringe skiftende generationer af trofaste kristne, som kender Herren, Jesus Kristus, og som er indstillet på at adlyde hans vilje.

Den ældre generation er vokset op uden dem, men der er endnu en generation på vej. Åbenbaringerne vil blive åbnet for dem som for ingen andre i hele verdens historie. I deres hænder er Josefs og Judas træstykker nu placeret. De

vil udvikle en kundskab om evangeliet, der langt overgår den, som deres forfædre kunne opnå. De vil få et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus og være i stand til at forkynde det og forsvare ham« (se »De hellige skrifter«, *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 103-104).

Spørg eleverne: På hvilke måder hjælper disse skrifter vores forståelse af Herrens ord? (udvidede kapiteloverskrifter og fodnoter, Guide til Skrifterne med ordforklaringer, bedre kort osv.).

To åbenbaringer blev føjet til Kirkens standardværker.

 Vis en tre-i-ener og spørg eleverne, hvilke åbenbaringer der blev føjet til standardværkerne under Spencer W. Kimballs administration. Forklar, at Lære og Pagter 137 og 138 er de seneste kanoniserede åbenbaringer, og »Officiel Erklæring – 2« er en bekendtgørelse om en åbenbaring.

Læs følgende kommentar af ældste Boyd K. Packer:

»Som direkte følge af projektet med skrifterne, blev der føjet to nye åbenbaringer til Lære og Pagter. Det var ikke sket i over hundrede år. Og før bøgerne blev lukket, kom den vidunderlige åbenbaring om præstedømmet netop i tide til at blive modtaget, som alt andet Herren har åbenbaret til sine hellige i denne tidernes fyldes uddeling« (*Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 104).

Forklar, at Lære og Pagter 137 og 138 som hellig skrift giver yderligere klarhed over læren om frelse for de døde. I Lære og Pagter 137:7 siger Herren: »Alle, som er døde uden kundskab om evangeliet, men som ville have modtaget det, dersom det havde været muligt for dem at forblive på jorden, vil blive arvinger til Guds celestiale rige«. Lære og Pagter 138 afslører, at mellem Herrens død og opstandelse, organiserede han forkyndelsen af evangeliet i åndeverdenen.

Afslut med at bære dit vidnesbyrd om præsident Spencer W. Kimball og om, hvordan hans bemærkelsesværdige bidrag til Kirken fortsat påvirker medlemmerne over hele verden.

KAPITEL 13

Ezra Taft Benson

KIRKENS TRETTENDE PRÆSIDENT

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Ezra T. Benson, som er oldefar til præsident Ezra Taft Benson, var den første apostel, der blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum efter profeten Joseph Smiths død. Han rejste sammen med den første gruppe, der ankom til Saltsødalene den 24. juli 1847. George T. Benson, Ezra Taft Bensons bedstefar, blev født i Garden Grove i Iowa i 1846. George T. Bensons søn, George T. Benson jun. blev far til Ezra Taft Benson. Sit ønske om at tjene og sin hengivenhed for Herren, tilskrev præsident Ezra Taft Benson denne stærke pionerarv.

Da Ezra Taft Benson blev født den 4. august 1899 i Whitney i Idaho, var Harold B. Lee kun et par måneder gammel og Spencer W. Kimball var fire år gammel. Lorenzo Snow var Kirkens præsident. Templet i Salt Lake var blevet indviet seks år tidligere, og kun tre år tidligere havde Utah opnået status som stat.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

En præstedømmevelsignelse reddede Ezra Taft Bensons liv.

 Forklar, at Ezra Taft Benson blev født i et lille landbrugssamfund i det sydlige Idaho omgivet af en ængstelig og bekymret familie. Efter en kompliceret fødsel levned lægen kun lidet håb om, at barnet ville overleve. En præstedømmevelsignelse af hans far og hans bedstemøders inspirerede handlinger reddede hans liv. Læs følgende:

»Præsident Benson blev født den 4. august 1899 i Whitney i Idaho som søn af Sarah Dunkley Benson og George T. Benson, jun. Han var den første af elleve børn.

Efter fødslen befandt han sig i en kritisk tilstand. Lægen fortalte familien, at han ville prøve at redde moderen, men der var kun et lille håb for barnet.

Som præsident Benson selv forklarede det: »Min fars tro, udøvelsen af præstedømmet og mine bedstemøders hurtige reaktion; de lagde mig skiftevis i et fad med koldt vand og et fad med varmt vand, fik barnet til at skrike til alles glæde« (Mark E. Petersen, »Ezra Taft Benson: »A Habit of Integrity«, *Ensign*, okt. 1974, s. 22-23).

Han havde trofaste og kompetente forældre.

 Læs »Han blev opdraget i en vidunderlig familie« i elevens hæfte, s. 212 og lav en liste på tavlen over familien Bensons dyder og vaner. Spørg:

- Hvilke dyder og vaner havde familien Benson, som I kunne tænke jer i jeres eget hjem?
- Hvordan hjalp fritidsaktiviteter med til at fremme sammenholdet i familien Benson?

Fortæl eleverne, at Ezra Taft Benson anerkendte og påskønnede sine forældres indsats og ofte udtrykte taknemlighed over et kærligt omsorgsfuldt hjem. Senere sagde han:

»Vores forældre fortjener vores ære og respekt for at give os selve livet. Udover dette ydede de næsten altid utallige ofre, mens de drog omsorg for os gennem

vores barndom, og de sørgede for livets nødvendigheder og passede os, når vi var syge, og de tog sig af os, da vi var underlagt den følelsesmæssige stress ved at vokse op. I mange tilfælde gav de os mulighed for at modtage en uddannelse, og til en vis grad uddannede de os. Meget af det vi ved og gør, lærte vi af deres eksempel. Må vi altid være taknemlige for dem og vise denne taknemlighed« (se »Til de ældre i Kirken«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 5).

Hans far havde stor indflydelse på ham.

💡 Læs følgende beretning for eleverne:

»Lige fra han kunne gå, var ›T‹, som den unge Ezra blev kaldt, sin fars skygge – de red på heste, arbejdede i marken, gjorde hesten og vognen klar til møder, spillede bold og svømmede i bækken. Han havde en klar fornemmelse af sin arv, der stammede fra hans fødselsret som Ezra T. Bensons ældste oldebarn, men også fordi han så op til sin far, og som ung dreng havde han en usædvanlig følelse af sikkerhed og dyb stolthed over, hvem han var. År senere, efter George Benson var død, overhørte hans ældste søn et af de få ikke-medlemmer i Whitney sige: ›I dag begravede vi manden med den største indflydelse i Cache Valley.‹ George Benson havde uden tvivl en kraftig indflydelse i sin ældste søns liv« (Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 14).

Spørg: Hvad kan I gøre for at være en god indflydelse i jeres efterkommeres liv?

Trofaste hjemmelærere styrkede familien Benson.

💡 Bed de elever, som er vokset op som medlemmer af Kirken, om at fortælle, om de har nogen erindringer om hjemmelærere, som besøgte deres hjem. Læs for klassen, hvordan præsident Ezra Taft Benson mindedes, at hjemmelærerne kom til hans forældres hjem:

»Vi vidste altid, hvornår de ville komme. Jeg mindes ikke, at de har svigtet en eneste gang. Og vi havde det pragtfuldt sammen med dem. De stod bag en stol og talte til familien. Derpå gik de rundt i kredsen og spurgte hvert barn, hvordan han eller hun havde det, og om vi passede vore pligter. Somme tider belærte vores mor og far os, før hjemmelærerne kom, så vi kunne svare rigtigt. Det var noget betydningsfuldt for os i familien. De havde altid et budskab til os, og det var altid et godt budskab.

Siden dengang i Whitney er hjemmeundervisningen blevet forbedret. Men i grunden er det stadig det samme. Det bygger på de samme principper: Omsorg, at nå ud til hver enkelt, undervisning ved Ånden, levering af et vigtigt budskab hver måned og interesse og kærlighed til hvert enkelt medlem i familien« (se »Til Kirkens hjemmelærere«, *Stjernen*, nov. 1987, s. 48).

Bed en elev om at fortælle om en positiv oplevelse, han eller hun har haft som hjemmelærer eller besøglærer.

Hans far blev kaldet på mission.

💡 Fortæl eleverne, at da Ezra Taft Benson var tolv gammel, indstillede hans bedstefar, biskop George T. Benson sen., sin søn George T. Benson jun. (Ezras far) til at tjene

som missionær. Præsident Benson talte senere om denne begivenhed og de velsigelser, der fulgte i deres hjem, da hans far blev kaldet på mission:

»Når jeg tænker på, hvordan vi udviser tro, kan jeg ikke lade være med at tænke på min egen fars eksempel. Jeg husker tydeligt, hvordan missionærånden kom ind i mit liv. Jeg var omkring tretten år, da min far blev kaldet til at tage på mission ...

Mens far styrede hestene hjemad efter et møde, åbnede mor brevene, og til deres overraskelse var der brev fra Box B i Salt Lake City – et kald til at tage på mission. Ingen spurgte, om man var parat, var villig eller havde mulighed for det. Biskoppen burde have kendskab til det, og biskoppen var farfar, George T. Benson.

Da far og mor kørte ind på gårdspladsen, hulkede de begge – noget vi aldrig havde set før i vores familie. Vi samledes omkring vognen – vi var syv børn dengang – og spurgte dem, hvad der var i vejen.

De sagde: »Alt er i orden.«

»Hvorfor græder I så,« spurgte vi.

»Kom med ind i stuen, så skal vi forklare det.«

Vi stimlede sammen om den gamle sofa inde i stuen, og far fortalte os om sit missionskald. Så sagde mor: »Vi er stolte over, at man har fundet far værdig til at drage på mission. Vi græder lidt, fordi det betyder, at vi skal undvære hinanden i to år. I ved, at jeres far og jeg ikke har været væk fra hinanden i mere end højst to døgn, siden vi blev gift – det var dengang far måtte op i bjergene for at hente tømmer og brænde.«

Og så drog far på mission. Selvom jeg ikke dengang til fulde forstod dybden af min fars offervillighed, så forstår jeg nu bedre, at hans villighed til at tage imod dette kald var udtryk for hans store tro. Enhver bærer af præstedømmet, hvad enten han er ung eller gammel, bør stræbe efter at udvikle den slags tro« (se »Mesterens guddommelig karaktertræk«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 37).

»Jeg er taknemlig for Kirkens storslåede missionærprogram. Min fars familie bestod af elleve børn. Alle elleve har været på mission. Min hustru udførte også en mission, og hun havde den glæde, at hendes mor, som var enke, tjente sammen med hende i de sidste seks måneder. Da min egen far var på mission, husker jeg, som den ældste søn, de breve han skrev fra missionsmarken i midt-vesten. Der kom en ånd af missionering ind i hjemmet, som aldrig forsvandt, og det er jeg i al ydmyghed taknemlig for« (se »Vort ansvar for at forkynde evangeliet«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 5).

Spørg eleverne: Hvad kan vi gøre for at opbygge en arv af missionering i vore egne familier?

Han belærte om, hvordan man hæver sig over kritik.

💡 Bed eleverne om at læse »Han lærte meget fra sin tidlige skoletid« i elevens hæfte, s. 213 og drøft følgende:

- Hvordan hjalp en ren samvittighed Ezra Taft Benson med hæve sig over uretfærdig kritik?

- Hvad tror I, at præsident Benson mente med »at undgå selv antydningen af ondt« og ikke at dømme andres »handling ud fra det, vi ser«?

En stærk arbejdsmoral gjorde Ezra Taft Benson i stand til at udvikle sine talenter.

💡 Læs følgende erindring af Ezra Taft Benson og den kommentar, der følger efter den:

»Da jeg var seksten år, gav en nabo mig et job med at tynde ud på en 4000 m² rødbedemark. Det blev anset for at være en god dags arbejde selv for en erfaren fuldvoksen landarbejder; det var hårdt for ryggen, det skulle gøres foroverbøjet med et bredbladet hyppejern på ca. 20 cm. Jeg begyndte ved morgengry. Da solen gik ned den aften, var jeg dødtæt, men hele marken var tyndet ud. Min arbejdsgiver var overrasket – han fortalte mig senere, at han havde forventet at opgaven ville tage et par dage – at han gav mig to fem-dollars guldmønter og to sølvdollars. Jeg har aldrig før eller siden følt mig så velhavende – eller helt så sikker på, at jeg var fysisk på linje med enhver levende mand.

Som de fleste bondedrenge, voksede jeg op med troen på, at villighed og evnen til arbejde er grundlaget for at få noget ud af landbrug. Hårdt og intelligent arbejde er nøglen. Brug den, og I har gode chancer for succes. Som voksen har dette princip rodfæstet sig som en drivkraft i mit liv« (*Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower*, 1962, s. 15-16).

William Poole, Ezras fætter, uddybede det bemærkelsesværdige i Ezras bedrift: »Jeg kunne udtynde 1.000-1.500 m² af en rødbedemark, hvis jeg stod op før solen og arbejdede, til det var blevet mørkt for at blive færdig. ›T‹ var den første person, jeg husker, som udtyndede 4.000 m² på én dag.

›Onkel George lærte alle drengene at arbejde hårdt,‹ fortsatte William. ›Min far ville gerne hyre ›T‹ til at stakke hør, fordi han arbejdede hårdt. Jeg kunne godt lidt at trampe hør for ›T,‹ for han kunne kaste høet lige derhen, hvor jeg behøvede det.‹

Som teenager gravede Ezra render til de underjordiske rør, der bragte vand ind i familiens Bensons hjem fra en nærliggende kilde og pælehuller til de elmaster, der bar ledningerne, som førte elektricitet ind til Whitney. Han kørte også hestespand til de nærliggende skove sammen med sin far for at fælde træer til svingbomme eller hegn. Somme tider sov han under et læs tømmer for at søge ly for elementerne« (*Dew, Ezra Taft Benson*, s. 41).

Ezra Taft Benson nærede en livslang kærlighed til den amerikanske spejderbevægelse.

💡 Gennemgå sammen med eleverne »Spejderbevægelsen var en livslang kærlighed« i elevens hæfte, s. 213. og drøft følgende:

- På hvilke måder udviklede Ezra Taft Benson et godt forhold til sine spejdere?
- Hvordan hjalp dette forhold ham i hans ledelsesansvar?

Han tjente på mission i England.

💡 Fortæl eleverne, at efter Ezra Taft Benson havde fået afgangseksamen fra Oneida Stake Academy i Preston i Idaho, blev han optaget på Utah State Agricultural College (nu Utah State University) i Logan i Utah. Som mange unge mennesker i Kirken i dag, afbrød han sine studier for at tage imod sin missionskaldelse. Han blev kaldet til England i 1921. En del af tiden var præsident David O. McKay hans

missionspræsident. Ældste Benson fandt ikke folket helt så modtageligt over for evangeliet, som de tidlige missionærer havde gjort det, i årtierne efter genoprettelsen var indledt. Modstanden var stor. Som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, fortalte præsident Benson senere om modstanden og misforståelserne, som folk i England havde over for Kirken:

»I 1922 var jeg som ung missionær i Nordengland. Modstanden mod Kirken var voldsom. Det kom så vidt, at missionspræsidenten bad os at indstille alle gademøder, og visse steder holde op med at banke på døre. Modstanden begyndte hovedsageligt blandt præsterne, og den blev efterhånden meget, meget alvorlig. De anede så at sige ikke noget om os. Jeg husker en dag, hvor vi var ude at banke på døre, og en smuk kvinde lukkede op. Vi havde en dejlig samtale, indtil navnet *Mormon* blev nævnt af min makker. Hendes mand kom til døren i flådeuniform, og han sagde: »I kan ikke fortælle mig noget om disse gamle mormoner. Jeg har været i den britiske flåde i tyve år. Vi sejlede direkte ind i Salt Lakes havn, og de ville ikke engang lade os lægge til.« Det var ret typisk for det, de vidste om os på den tid.

Min makker og jeg var blevet bedt om at rejse til South Shields på nordvestkysten for at tale ved et nadvermøde.

I den skriftlige indbydelse fik vi løfte om, at der ville være et antal ikke-medlemmer til stede. De sagde: »Mange af vore venner tror ikke på de løgne, der bliver trykt om Kirken.«

Vi fastede og bad oprigtigt og tog til nadvermødet. Salen var fuld. Min makker havde bestemt sig til at tale om de første principper, og jeg havde studeret energisk som forberedelse til at tale om frafaldet. Der var en vidunderlig ånd til stede ved mødet. Min makker talte først og gav et fremragende og inspirerende budskab. Jeg fulgte efter og talte med en frihed, jeg aldrig tidligere havde oplevet i mit liv. Da jeg satte mig, indså jeg, at jeg ikke havde nævnt frafaldet. Jeg havde talt om profeten Joseph Smith og havde båret mit vidnesbyrd om hans guddommelige mission og om sandheden af Mormons Bog. Jeg kunne ikke holde tårene tilbage.

Da mødet var slut, kom mange mennesker hen til os, adskillige af dem var ikke-medlemmer, og sagde til os: »I aften modtog vi et vidnesbyrd om, at mormonismen er sand. Vi er nu parate til at overveje dåb.«

Dette var svar på vore bønner, for vi havde bedt om, at vi kun måtte sige det, som ville berøre hjertet hos undersøgerne« (se »Befalingen til os om at få evangeliet ud til hele verden«, *Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 89-90).

Spørg eleverne: Hvordan kan Kirkens medlemmer lære at stole på Ånden, når de fortæller andre om evangeliet?

Påpeg, at ældste Benson og hans kammerat havde fået inspiration efter faste, bøn og intensivt studium. Tal sammen om, hvordan disse ting kan hjælpe med at forkynde evangeliet og til at modtage vejledning fra Ånden.

Ezra Taft Benson giftede sig med Flora Smith Amussen i templet i Salt Lake.

 Læs sammen med eleverne »Han giftede sig med Flora Amussen, hans livsledsager« i elevens hæfte, s. 215. Spørg: På hvilke måder var bror og søster Bensons bejlen til hinanden et eksempel for unge mennesker?

Han var tilfreds med at tilbringe resten af sit liv på gården.

💡 Forklar, at da han havde gjort sin uddannelse færdig på Iowa State College i juni 1927, tog han og Flora tilbage til en 32 hektar stor gård i Whitney i Idaho, hvor de dyrkede landbrug indtil 1929. Senere sagde han: »Vi var hjemme, og vi forventede at tilbringe resten af vores liv der« (Dew, *Ezra Taft Benson*, s. 41).

På grund af Ezra Taft Bensons kompetencer inden for landbrug, tilbød amtet ham en stilling som landbrugskonsulent. Til sidst tog han jobbet og var begejstret for at hjælpe andre med at forbedre deres høst og håndtering af deres landbrug. Senere blev han bedt om arbejde for University of Idaho i Boise i Idaho. I Boise virkede han også som rådgiver for stavpræsidentskabet og senere som stavspræsident for Boise stav. I 1939 tog Ezra imod et tilbud fra Washington D.C. om at arbejde som leder af en national landbrugsorganisation med omkring 1,6 millioner medlemmer. I 1940 blev han for anden gang kaldet som stavspræsident, denne gang i den nylig dannede Washington D.C. stav.

Spørg eleverne: Hvordan kan vi følge Ezra Taft Bensons eksempel med at finde tid til at tjene pligttopfyldende i Kirken samtidig med, at vi også får en uddannelse eller forfølger en karriere?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Ezra Taft Benson blev præsident for Kirken i 1985, havde Kirken omkring 5,9 millioner medlemmer fordelt på 1582 stave, 188 missioner og 36 templer. I 1994, hvor han døde, var Kirken vokset til næsten 9 millioner medlemmer med 2.008 stave, 303 missioner og 46 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 473, 632). I løbet af hans administration ændrede det politiske verdenskort sig. Mange nationer opgav kommunismen og antog forskellige former for demokrati og markedsøkonomi. Muren i Berlin faldt, og den kolde krig sluttede i 1989. Der blev dannet missioner i mange nye lande, hvilket medførte en stor tilgang af nyomvendte sammen med nye grene, menigheder og stave. Andetsteds i verden eksploderede rumfærgen *Challenger* et minut efter opsending i 1986. I 1991 blev Golfkrigen udkæmpet på grund af Iraks invasion af Kuwait, og internettet blev tilgængeligt for privatbrugere i 1992.

I Kirken blev stavens kvorum af halvfjerdsere opløst i 1986, og halvfjerdserne overført til ældsternes kvorum eller højpræsternes gruppe i deres menigheder, og BYU's Center i Jerusalem for mellemøstlige studier blev indviet i 1989.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

I en alder af 44 år blev Ezra Taft Benson kaldet som apostel.

Fortæl eleverne, at den 26. juli 1943 fik Ezra Taft Benson at vide, at præsident Heber J. Grant ønskede at tale med ham. Ezra mødtes med præsident Grant i hans hjem, hvor den aldrende præsident hvilede sig. Præsident Grant fortalte ham om hans kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum. Gennemgå ældste Bensons reaktion, som han nedskrev i sin dagbog, som findes i »Han blev kaldet til apostel« i elevens hæfte, s. 216. Læs og drøft de følgende uddrag af den første tale, som ældste Ezra Taft Benson holdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»Jeg er mere taknemlig, end jeg kan udtrykke for de velsignelser, som jeg har fået og især for denne store ære, som er kommet til en af de svageste blandt jer ...

Jeg må indrømme, at jeg ikke havde nogen forudelse om dette kald – ikke et eneste øjeblik ...

Jeg ryster ved tanken om de store ansvar og forpligtelser, som denne kaldelse medfører ... Mere end noget andet ... ønsker jeg mig præstedømmets kærlighed og tillid i denne Kirke, og jeg beder Herren om at give mig styrke, så jeg kan gøre mig fortjent til den kærlighed og tillid« (Conference Report, okt. 1943, s. 19, 21).

Han genåbnede missioner i efterkrigstidens Europa.

Bed eleverne om at nævne områder i verden, hvortil Kirken har sendt nødhjælp. Bed dem derefter om at læse de første fire afsnit af »Han tog på mission for at hjælpe de lidende hellige i Europa« i elevens hæfte, s. 217. Spørg: Hvordan har ældste Bensons indsats hjulpet missioneringen i Kirken på verdensplan?

Ældste Benson var landbrugsminister i USA.

Gennemgå sammen med eleverne »Han blev USA's landbrugsminister« i elevens hæfte, s. 218. Bed dem om at se efter de muligheder, som ældste Ezra Taft Benson

havde som medlem af den amerikanske regering for at udøve en indflydelse på andre. Læs præsident Bensons ord for eleverne vedrørende kirkemedlemmers ansvar:

»Vær med til at forbedre samfundet ved at tjene og deltage aktivt ... Gør noget meningsfuldt til forsvar af din gudgivne frihed« (*Stjernen*, juli 1988, s. 47).

»Vi har alle et særligt borgeransvar. Som profeten Joseph Smith sagde: »Det er vores pligt at koncentrere al vores indflydelse om at fremme alt, hvad der er sandt og godt, og modarbejde alt, som er umoralsk« (*History of the Church*, 5:286). Til offentlige embeder må vi vælge mænd, som har større mål end at vinde stemmer. Ja, læs det som Herren har sagt om dette vigtige emne i afsnit 98 af Lære og Pagter og læs så, hvad han har sagt angående vores inspirerede forfatning i afsnit 101. Fremtiden er tankevækkende og en udfordring, som vil kræve det bedste af os hver især, hvis vi vil bevare vores frihed« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 674).

Han satte familiens behov først.

💡 Bed en af eleverne om at læse »Familien Benson var en tæt familie« i elevens hæfte, s. 219. Spørg eleverne:

- Hvilket budskab sendte ældste Benson ved at afslå en invitation til en banket?
- Hvordan kan vi prioritere vores familie først?

Bed en elev om at læse »Bøn for far« i elevens hæfte, s. 220. Spørg: Hvad kan vi gøre for at styrke familiemedlemmer til at møde livets udfordringer?

Læs »Han belærte om hjemmets vigtighed« i elevens hæfte, s. 220. Spørg: Hvad kan vi gøre i samfundet for at værne og styrke hjemmet ifølge ældste Benson?

Han talte ofte om frihedens dyder.

💡 Bed eleverne om at nævne de friheder, de nyder. Forklar, at i oktober 1944 kun et år efter, at ældste Ezra Taft Benson var blevet kaldet som apostel, holdt han en tale om frihed, som inspirerede Kirkens medlemmer. Læs og drøft de følgende uddrag fra hans tale:

»Vore tidligste amerikanske fædre kom hertil med et fælles mål – frihed til at tilbede samt trosfrihed. Pilgrimsfædrene, puritanerne i New England og kvækerne i Pennsylvania, katolikkerne i Maryland, lutheranerne i Georgia og huguenotterne i Virginia, alle kom de for at søge Gud og nyde gudgivne, indlysende rettigheder, som hviler på evige principper. De kendte den hellige skrift, de troede på, at frihed er en af himlens gaver ... De anerkendte deres afhængighed af Gud, idet de udviste deres ydmyge tro på og hengivenhed til kristne principper ...

I formuleringen af dette vigtige dokument [den amerikanske forfatning] ... påkaldte vores tidlige ledere det gode Forsyn. Senere blev resultatet af den grundlovgivende forsamling refereret til som vores gudgivne forfatning. De havde i disse hellige paragraffer indarbejdet evige principper, som understøttedes af skriften, som de kendte godt. Den blev grundlagt af hensyn til »rettighederne og beskyttelsen af alt kød i overensstemmelse med retfærdige og hellige principper.« Senere erklærede Herren selv, »jeg [har] lagt grunden til dette

lands forfatning i hænderne på vise mænd, som jeg har ladet fremstå med dette formål« (L&P 101:80) ...

Videnskabelige undersøgelser har bekræftet den inspirerede optegnelse over store nationer, som har beboet dette land. Enhver af disse nationer har haft fremgang, så længe de iagttog lydighed mod Gud. De blev også magtfulde. De fik store materielle velsignelser. Men de glemte Gud. De ældgamle ruiner fra Central, Syd- og Nordamerika bærer et stille vidnesbyrd om deres undergang. Hvad er fremtiden for vores store nation? Menneskehedens historie viser os tydeligt, at en nation kun velsignes, »hvis Gud er Herren« (Conference Report, okt. 1944, s. 128-130, 134).

Spørg eleverne:

- Hvorfor lagde Herren grunden for den amerikanske forfatning i følge ældste Benson? (se også Lære og Pagter 98:5-6; 101:77, 80).
- Hvad sagde ældste Benson, der var nødvendigt for at opretholde frihed?

Han blev Kirkens præsident.

💡 Mind eleverne om, at Ezra Taft Benson blev præsident for Kirken den 10. november 1985. I sin første konferencetale som præsident for Kirken, kom han med denne udtalelse:

»Vi har ikke så meget brug for en ændring af programmerne, vi har mere brug for en ændring hos menneskene« (*Stjernen*, juli 1986, s. 3).

Spørg: Hvad tror I, at det betyder? Læs »Han blev Kirkens præsident« i elevens hæfte, s. 221. Spørg så:

- På hvilke måder kan »Kirkens trefoldige mission«, som præsident Benson fremhævede, hjælpe med at fuldføre det altomfattende kald om at indbyde alle til at komme til Kristus?
- Hvad kan vi personligt gøre for at bidrage til dette kald?

»Mormons Bog skal have en central plads i sindet og hjertet hos vores folk«.

💡 Læs og drøft følgende udtalelse af præsident Ezra Taft Benson:

»Herren siger i Lære og Pagter 84, at hvis vi ikke læser Mormons Bog og retter os efter dens lærdomme, så vil hele Kirken være under fordømmelse: »Og denne fordømmelse hviler over Zions børn, ja, dem alle« (L&P 86:56). Herren fortsætter: »Og de skal forblive under denne fordømmelse, indtil de omvender sig og erindrer den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem, og ikke blot at sige, men at gøre i overensstemmelse med det, som jeg har skrevet« (L&P 84:57).

Mormons Bog har ikke været og er endnu ikke det centrale i vores personlige studium, i familiens undervisning, i vor forkyndelse og i missioneringen. Det må vi omvende os fra ...

Vi har kæmpet bravt førhen. Fremover vil vi gøre en endnu større indsats. Men før vi kan gøre dette, må vi rense karret indvendigt ved at vågne op og gøre

noget mere for at være moralsk rene og benytte Mormons Bog således, at Gud vil hæve fordømmelsen, og endeligt må vi overvinde vores stolthed ved at ydmyge os« (se »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3-5).

Spørg eleverne:

- Af hvilken årsag sagde præsident Benson, at Kirken var under fordømmelse?
- Hvad sagde han, der var afgørende for at fjerne denne fordømmelse?

Vis et eksemplar af Mormons Bog og bær dit vidnesbyrd om, hvordan den kan velsigne mennesker. Læs følgende udtalelse om Mormons Bog og bed eleverne om at lægge mærke til særlige måder, hvorpå den kan velsigne deres liv. Ved at citere præsident Marion G. Romney, som var rådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde præsident Benson:

»Jeg er helt overbevist om, at hvis forældre i vore hjem vil læse i Mormons Bog regelmæssigt og under bøn, både for sig selv og sammen med deres børn, vil den bogs ånd komme til at gennemtrænge vore hjem og alle, som bor der. Ærbødighedens ånd vil øges, gensidig respekt og hensyntagen vil vokse. Modsætningernes ånd vil forsvinde. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige for råd og lettere adlyde dem. Retfærdigheden vil tage til. Tro, håb og kærlighed, Kristi rene kærlighed, vil fylde vore hjem og vores tilværelse og det vil bringe os fred, glæde og lykke« (se *Den danske Stjerne*, juli 1986, s. 4-5).

Præsident Benson sagde senere:

»Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse af jer trofaste hellige, som bestræber jer på at efterleve Mormons Bog og lader eksemplarer af den strømme ud over hele jorden. Vi må dog ikke kun lade det blive ved at uddele en masse eksemplarer af Mormons Bog, vi må også være modige nok til at tilegne os mere af dens forunderlige budskab og give verden mere indsigt i det.

Denne hellige bog er skrevet til os i vore dage. Vi skal anvende skriftstederne på os selv (se 1 Nefi 19:23)« (se *Stjernen*, juli 1989, s. 3).

Læs sammen med eleverne »Jeg har en vision om at oversvømme jorden med Mormons Bog« i elevens hæfte, s. 223. Drøft svarene på følgende spørgsmål:

- Hvilke metoder kunne der bruges til at oversvømme jorden med Mormons Bog?
- Hvad er der ved Mormons Bog, som kan give mennesker en bedre forståelse af Jesus Kristus?

Læs sammen med eleverne »Han gav en velsignelse for øget dømmekraft og forståelse« i elevens hæfte, s. 222, og fremhæv de løfter og betingelser, som præsident Benson gav i sidste afsnit.

Han rådgav Kirkens medlemmer.

- Del klassen op i fem grupper og bed hver gruppe om at læse følgende afsnit i elevens hæfte: »Han rådede de unge til at være rene«, s. 223, »Han rådede enlige unge mænd til at sætte sig et celestiale ægteskab som mål«, s. 224, »Han rådede enlige

voksne søstre til at sætte sig et celestialt ægteskab som mål«, s. 225, »Han rådgav fædre om deres evige kaldelse«, s. 225 og »Han rådgav mødre om storheden af deres værk«, s. 226.

Bed eleverne om at forberede sig på at give et kort resumé af præsident Ezra Taft Bensons råd til Kirkens medlemmer. Lad en fra hver gruppe fortælle klassen om dette råd. Drøft, hvor det er passende, detaljerne i præsident Bensons råd med eleverne.

Han advarede Kirkens medlemmer om at være opmærksomme på stolthed.

💡 Gennemgå sammen med eleverne »Han advarede mod stolthed« i elevens hæfte, s. 226, og lav en liste på tavlen over de symptomer, præsident Ezra Taft Benson nævner, på stolthed. Spørg:

- Hvilke symptomer anser I for at være mest fremherskende?
- Hvilke symptomer anser I for at være mest alvorlige?
- Hvilken modgift mod stolthed foreslog præsident Benson?

Han bar vidnesbyrd om Kristus.

💡 Læs præsident Ezra Taft Bensons vidnesbyrd i »Vi tror på Kristus« i elevens hæfte, s. 227. Drøft svarene på følgende spørgsmål:

- Hvorfor er det at følge Kristus løsningen på verdens problemer?
- På hvilke måder kan vi vende vore liv til Gud, som præsident Benson opfordrer os til?

Præsident Howard W. Hunter gav hyldest til præsident Benson.

💡 Læs sammen med eleverne »Profeten dør« i elevens hæfte, s. 228. Læs præsident Howard W. Hunters hyldest af præsident Ezra Taft Benson, som han gav efter hans død:

»Mit hjerte er tungt i dag over vor elskede profets og præsidents, Ezra Taft Bensons, bortgang. Vi har mistet en kær ven, en vis og erfaren kollega i Kirkens ledende råd og en inspireret Guds profet.

Vi savner ham dybt på denne dag, hvor vi er samlet for at vise ham vores respekt for sidste gang. Jeg føler personligt et særligt tab. I næsten 35 år har vi siddet sammen i De Tolv Apostles Råd. Han var altid opmærksom og venlig mod mig og alle hans brødre i det rare fællesskab, vi har der. I ti år præsiderede præsident Benson over De Tolvs Råd. Vi frydede os ved hans ledelse. Han var en begavet leder, en fremragende administrator. Vi har alle mærket hans skarpsindighed og magten i hans præstedømme, når han ledte os.

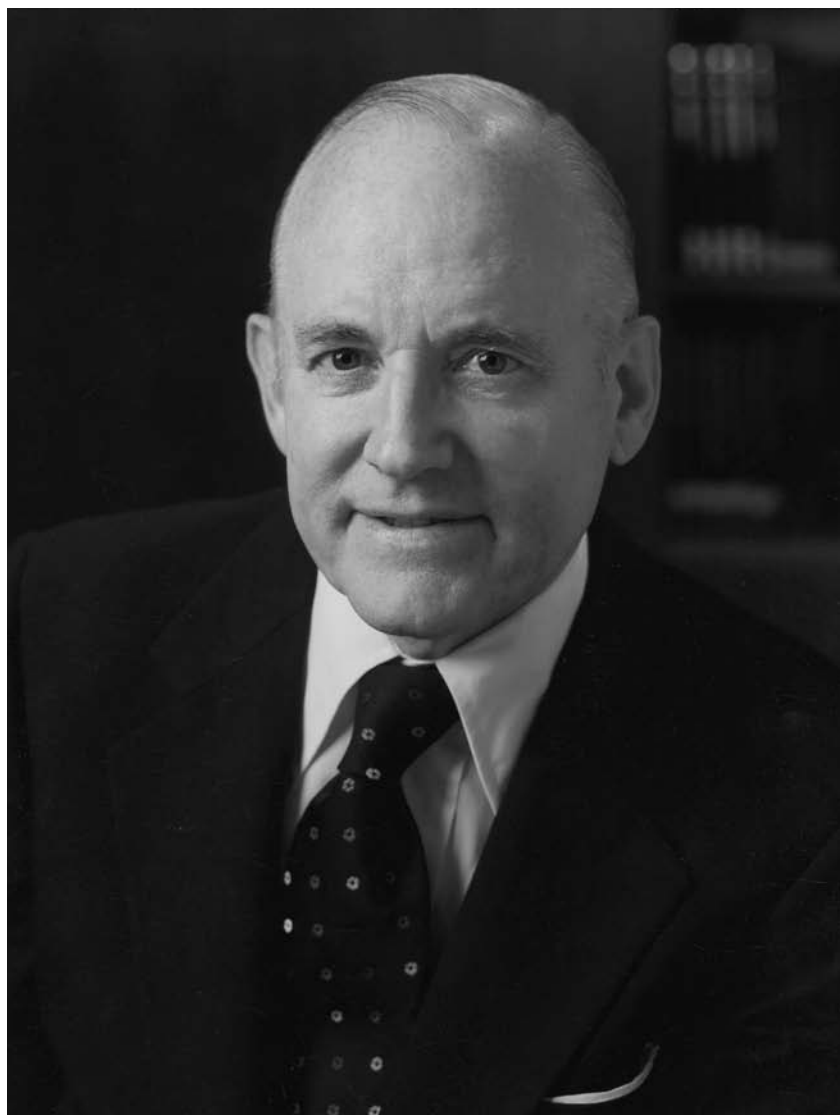
Jeg så den profetiske lederskabskappe falde på hans skuldre. Jeg mærkede hans ydmyghed og afhængighed af Herren, da han tiltrådte det hellige embede, han nu skulle bære. Jeg hørte hans stemme løfte sig til nye højder af åndelig veltalenhed og guddommelig udtalelser. Nu er den mægtige stemme tavs, og vi sørger med hele Kirken over stilheden« (»A Strong and Mighty Man«, *Ensign*, juli 1994, s. 41).

Afslut lektionen med at bære dit vidnesbyrd om præsident Ezra Taft Bensons profetiske kaldelse og om hans bemærkelsesværdige indflydelse på og råd til Kirkens medlemmer i vore dage.

KAPITEL 14

Howard W. Hunter

KIRKENS FJORTENDE PRÆSIDENT

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Howard W. Hunter blev født den 14. november 1907 i Boise i Idaho, var hans far endnu ikke medlem af Kirken. (Hans far, John William Hunter, tilsluttede sig Kirken i 1927). Hans mor, Nellie Hunter, deltog aktivt i Kirken, og hun underviste sine børn i evangeliet. William Hunter støttede sin hustru i dette og kom også lejlighedsvis i Kirken.

Joseph F. Smith var præsident for Kirken, da Howard W. Hunter blev født. Året inden han blev født, havde et jordskælv ødelagt meget af San Francisco. I Sydafrika aflagde Gandhi i 1906 et løfte om ikke-voldelig modstand mod regeringens undertrykkelse. I 1908 introducerede Henry Ford Model T Ford, der indledte automobiliens tidsalder.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Howard W. Hunter udviste medfølelse som barn.

💡 Læs følgende beretning om Howard W. Hunter som dreng:

»Hans søster Dorothy Hunter Rasmussen huskede denne oplevelse, fra de var børn. »Howard stræbte altid efter at gøre godt og være god. Han så efter mig og var en vidunderlig bror. Han var venlig over for vores forældre. Howard elskede dyr og tog jævnligt vildløbne med hjem.« Der var en overvandingskanal nær deres hus, og en dag stod adskillige drenge fra nabolaget, som ikke var medlemmer af Kirken og kastede en killing i kanalen. Når den kom op, kastede de den i igen. Det gjorde de igen og igen, indtil de blev trætte af deres leg. Howard kom forbi og samlede killingen op; den lå næsten livløs, og han tog den med hjem. Mor var bange for, at den var død, men de svøbte den i et tæppe og lagde den i nærheden af den varme ovn og tog sig af den. Den klarede sig, og de havde katten i årevis. Han var altid så venlig, sagde Dorothy. Jeg har aldrig i mit liv set min bror gøre noget forkert« (James E. Faust, »Som ørnen på himlen«, se *Stjernen*, sep. 1994, s. 5).

Spørg: Hvad lærer vi om Howard W. Hunter ud fra denne beretning? Læs følgende udtalelse af præsident Howard W. Hunter:

»Vi befinder os på et tidspunkt af verdens historie ... hvor vi må ... handle mere, som Frelseren forventer, at hans disciple handler. Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv: »Hvad ville Jesus gøre?« og derpå mere modigt handle i overensstemmelse med svaret« (se *Stjernen*, jan. 1995, s. 87).

Han ønskede at tilslutte sig Kirken.

💡 Gennemgå sammen med eleverne »Hans forældre og barndom formede ham« i elevens hæfte, s. 231. Spørg så:

- Hvordan anerkendte Howard og kirkeledere Howards fars rolle som leder af familien?
- Hvorfor havde Howard et stort ønske om at modtage præstedømmet?

Som teenager forpligtede han sig til at hjælpe med at bygge det nye tabernakel.

☛ Forklar, at i det meste af Kirkens historie, har de lokale medlemmer hjulpet med at finansiere opførelsen af kirkebygninger og templer i deres område. Ofte har medlemmerne ikke alene bidraget med penge, men også med deres tid på at opføre bygningerne. Efterhånden som Kirken voksede, blev der dog ansat entreprenører til at opføre bygningerne. I 1960 var den lokale finansiering på 70/30 (Kirken betalte 70 procent, og de lokale medlemmer skulle bidrage med 30 procent til fonden. Medlemmerne blev interviewet af en præstedømmeleder og bedt om at bidrage til »Byggefonden«). I 1982 ændredes fordelingsnøglen til 96/4 og så i 1990 til 100/0.

Da Howard W. Hunter var femten år gammel, blev planerne om at opføre et tabernakel for medlemmerne i Boise i Idaho bekendtgjort. Læs følgende beretning:

»De hellige i Boise mødtes for at drøfte et forslag om at bygge et tabernakel, som både kunne tjene som center for staven og den nye menighed. Da opfordringen om at forpligte sig kom frem, var Howard den første til at løfte hånden og lave den første forpligtelse på 25 dollars, en betragtelig sum på den tid – især for en teenager. »Jeg arbejdede og sparede op, indtil jeg var i stand til at betale min forpligtelse fuldt ud,« mindedes han.

Tabernaklet blev gjort færdigt to år senere og indviet af præsident Heber J. Grant« (Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 41).

Spørg eleverne:

- Hvorfor er villighed til at bidrage med sine penge til Kirken en prøve på tro?
- Hvilken personlig glæde kan der komme ved at yde sådanne bidrag?
- Hvordan kan Kirkens medlemmer hjælpe med at tage hånd om Kirkens bygninger i disse tider, hvor det ikke forventes, at de direkte bidrager til »byggefonden« eller hjælper med at opføre bygningerne?

Han lærte vigtigheden af hårdt arbejde.

☛ Bed eleverne om at nævne de forskellige jobs, de har haft, siden de var otte år. Spørg så:

- Hvad er det mest usædvanlige arbejde, I nogen sinde har haft?
- Hvilket var det sværeste? Hvorfor?

Forklar, at Howard W. Hunter var kendt som pålidelig og hårdtarbejdende hele sit liv. Læs følgende liste over arbejde, han jævnligt udførte, eller jobs han havde, før han blev 21 år:

- Fodre kyllinger og rense hønsehus
- Hjælpe med at sylte
- Arbejde i haven
- Ansvar for frugttræer og bærbuske
- Slå græsplæne og ordne gårdspladsen
- Arbejdede som kassemedhjælper
- Telegrambud og avissælger
- Arbejdede som golf caddy
- Arbejdede på et hotel

- Ekspedient i en kunstbutik
- Spillede i flere orkestre
- Havde arbejde som assisterende disponent på et apotek
- Organiserede og ledte sine egne bands
- Arbejdede på et avistrykkeri
- Solgte sko
- Købte en bygning og omdannede den til at spise- og dansested
- Solgte musik (listen er taget fra Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 42-61).

Spørg eleverne: Hvad gør størst indtryk på jer ved denne liste, og hvad siger det om Howard W. Hunter?

Bed eleverne om at læse »Han blev ørnespejder,« »Han var en ung entreprenør« og de to sidste afsnit i »Oplevelser i hans barndom viste hans beslutsomhed og styrke« i elevens hæfte, s. 232-233. Bed dem om at finde et fælles tema i disse tre afsnit. Spørg så: Hvordan brugte den unge Howard sin tid mest effektivt?

Hans far tilsluttede sig Kirken.

 Gennemgå sammen med eleverne »Han dannede Hunters Croonaders« i elevens hæfte, s. 233. Påmind dem om, at da Howard W. Hunter gik i gymnasiet, stiftede han sit eget orkester, som blev kaldt »Hunter's Croonaders.« Orkestret spillede til mange fester i de forskellige gymnasier i hans hjemby, Boise, i Idaho. Et par måneder efter at have taget sin afsluttende eksamen fra gymnasiet i juni 1926, modtog han og hans orkester en invitation til at spille på et krydstogtskib, som sejlede til Japan, Kina og Filippinerne. Mens Howard var væk, blev hans far døbt.

Spørg om nogle af eleverne har oplevet at se, en forælder blive døbt, og om de er villige til at fortælle om deres følelser omkring den oplevelse.

Han oplevede et vendepunkt i sit liv i søndagsskolen.

 Spørg eleverne, om de kan erindre sig et tidspunkt, hvor et åndeligt lys syntes at tændes i deres sind, og evangeliet blev en vigtigere del af deres liv. Bed en eller to elever om at fortælle om deres oplevelse, hvis de har det godt med det. Bed nogle elever om på skift at læse fra »En søndagsskolelektion opmuntrede ham til at modtage sin patriarkalske velsignelse« i elevens hæfte, s. 234. Spørg:

- Hvad var det, der førte til en åndelig opvågning i Howard W. Hunters liv?
- Hvordan kan vi bedre forberede os på denne slags åndelige vækkelser?

Han forpligtede sig til ægteskab, familie og evangeliet.

 Spørg, om nogle af eleverne nogensinde har haft et ønske om at være en del af en optrædende gruppe og rejse rundt i verden. Forklar derefter, at Howard W. Hunter var en musiker med masser af succes og talent. Han havde potentiale til en livslang karriere inden for underholdning. Omkring sine erfaringer som entertainer, sagde han:

»På nogle måder var det blændende, og jeg tjente godt, men samværet med mange af musikerne var ikke så behageligt på grund af deres drikkeri og moralske standarder« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 91).

Bed en elev om at læse »Han blev viet til Clara Jeffs« i elevens hæfte, s. 234. Spørg så: Hvorfor syntes han, at ægteskab og en professionel musikkarriere var uforeneligt?

Bed eleverne om at tænke over nogle valg, de står overfor nu, som måske ikke er forenelige med evangeliets standarder og familieliv. Bed eleverne om at lægge mærke til, hvordan Howard W. Hunter selv efterlevede sit eget råd, mens du læser følgende udtalelser af ham om ægteskab:

»Til jer ugifte mænd: Udsæt ikke ægteskabet, fordi jeres karriere og økonomi ikke er perfekt. Kast jer på den anden side heller ikke ud i et forhold uden passende omtanke og inspiration. Søg under bøn Herrens vejledning i denne sag. Forbliv værdige til at modtage denne guddommelige hjælp. Husk, at som præstedømmebærere er I forpligtede til at gå foran og søge evigt partnerskab« (se »Kirken er for alle«, *Stjernen*, sep. 1990, s. 44).

»Ægteskab er en tillært adfærd. Vore bevidste anstrengelser, ikke instinkt, afgør, om det bliver en succes. Motivationens styrke stammer fra venlighed, ægte hengivenhed og omtanke for hinandens lykke og velbefindende.

Før vi blev gift, så vi livet fra vores egen synsvinkel, men efter at være blevet gift, begyndte vi også at se det fra den andens synsvinkel. Der er et behov for at yde ofre og tilpasninger som en forsikring om og udtryk for kærligheden.

Det siges ofte – at være lykkeligt gift generelt ikke handler så meget om at gifte sig med den rette person, som det *at være den rette person*. Statistikker viser, at den høje skilsmisseprocent tyder på ukloge valg af partnere. Hvis de havde giftet sig med en anden person, ville et bestemt problem være bortelimeret, men et andet problem ville helt sikkert gøre sig gældende. Et klogt valg af partner er en stor del af et lykkeligt ægteskab, men en bevidst anstrengelse for at gøre sin del til fulde er det vigtigste succeskriterium« (*The Teachings of Howard W. Hunter*, samlet af Clyde J. Williams, 1997, s. 130).

Forklar, at da Howard W. Hunter og Clara Jeffs forberedte sig på at blive gift, traf de nogle beslutninger og indgik nogle aftaler om deres fælles liv; en af dem var beslutningen om at efterleve tiendeloven. Han mindedes senere:

»Vi vedtog, at vi ville efterleve denne lov i vores ægteskab, og tiende skulle komme først« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81).

Howard og Claire Hunter oplevede et forfærdeligt tab tidligt i deres ægteskab.

💡 Fortæl eleverne, at den 20. marts 1934 blev Howard og Claire Hunters første barn født – en dreng, som de kaldte Howard William Hunter jun. Fortæl dernæst følgende beretning:

»Den sommer, mens Howard indkørte sin rutine med arbejde og skole, lagde han og Claire mærke til, at deres lille søn, Billy, virkede sløv. Lægen stillede diagnosen blodmangel. Howard gav blod til en transfusion, og Billy kom sig kortvarigt og faldt så tilbage igen. I begyndelsen af september blev han indlagt på hospitalet til yderligere prøver, og Howard gav blod til endnu en transfusion.

Da der stadig ikke var nogen bedring, tog de urolige forældre ham på børnehospitalet, hvor prøver endeligt viste, at der var gået hul på en udposning på tarmen, og det havde forårsaget blodtab. Lægerne anbefalede en operation.

›Vi blev forsikret om, at lægerne var dygtige inden for dette felt, så vi gav vores tilladelse,‹ skrev Howard. ›Da operationen skulle finde sted, blev jeg taget ind på stuen og sad ved et bord ved siden af ham og gav blod under operationen. Da de var færdige, var lægerne ikke glade.

Vi var konstant hos ham i de næste 72 timer, som lægerne havde sagt, ville være den kritiske periode. Om aftenen på den tredje dag sagde de, at det ville være bedre for os at tage hjem og få lidt søvn. Vi havde ikke været hjemme længe, før telefonen ringede, og vi blev bedt om at komme tilbage til hospitalet, fordi det var sket en forværring. Senere samme aften, den 11. oktober 1934, gled han stille bort, mens vi sad ved hans seng. Vi var lammet af sorg, da vi forlod hospitalet og gik ud i natten.‹

To dage senere blev det lille jordiske legeme tilhørende Howard William Hunter jun. stedt til hvile i en grav ved siden af sin bedstefar, Jacob Ellsworth Jeffs, efter en smuk begravelse« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 86).

Spørg: Hvilke evangeliske læresætninger kan have trøstet familien Hunter midt i deres sorg og tab?

Det var en udfordring at finde tid til at læse jura.

💡 Fortæl eleverne, at efter han blev gift, besluttede Howard W. Hunter sig for at læse jura. Læs sammen med eleverne »Han var interesseret i jura« i elevens hæfte, s. 235-236. Hans studie var intensivt. Da hans søn, John, blev født, medbragte Howard sin lærebog på hospitalet. Fortæl om følgende hændelse:

»Da Claire, som ventede deres andet barn, en søndag aften bekendtgjorde, at det nu var tid til at tage på hospitalet, greb han en af sine lærebøger, *Blackstone's Commentary on the Law*, og skyndte sig med hende hen på metodisthospitalet i det sydlige Californien. Hun blev straks lagt i seng, og han blev hos hende, indtil medicinen begyndte at virke, og hun faldt i søvn. Så vendte han tilbage til sine studier« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 90).

Han mindedes:

»At arbejde hele dagen og gå i skole om aftenen og dertil finde tid til at læse, var ikke nogen let opgave ... Udover familiebesøg var vores sociale liv nærmest ikke-eksisterende« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 91).

Spørg: Hvordan kan vi opretholde en balance trods en travl livsstil?

Howard W. Hunters forældre gav ham en skøn overraskelse på hans fødselsdag.

💡 Spørg eleverne, hvad deres bedste fødselsgave har været. Forklar, at Howard W. Hunter tjente som stavspræsident i Pasadena Stav fra 1950 til 1959. Da han var i templet i Mesa Arizona med medlemmer fra sin stav i 1953, overraskede hans forældre ham på hans 46-års fødselsdag (14. november). Læs følgende beretning for eleverne:

»Da jeg talte til forsamlingen ... kom min far og mor ind i templet klædt i hvidt. Jeg havde ingen ide om, at min far var klar til at modtage sine tempelvelsignelser, selvom mor havde været lidt ivrig omkring det i nogen tid. Jeg blev så følelsesmæssigt overvældet, at jeg var ude af stand til at fortsætte min tale. Præsident Pierce, tempelpræsidenten, stillede sig ved siden af mig og forklarede årsagen til afbrydelsen. Da min far og mor var kommet til templet den morgen, havde de bedt præsidenten om ikke at nævne noget for mig om, at de var der, fordi de gerne ville overraske mig på min fødselsdag. Jeg har aldrig glemt den fødselsdag, idet de på denne dag fik deres begavelse, og jeg havde privilegiet af at være vidne til deres besegling, og efterfølgende blev jeg beseglet til dem« (Howard W. Hunter, i Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 135).

Senere blev Howard W. Hunters søster, Dorothy, beseglet til deres forældre i templet i Los Angeles, hvilket, sagde han, »fuldendte vores families evige bånd« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 135).

Spørg, om nogen af eleverne er blevet beseglet til deres forældre, efter de er blevet ældre. Spørg, om nogen af dem er villige til at fortælle om deres følelser vedrørende beseglingen til deres forældre.

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

I 1994, hvor Howard W. Hunter blev præsident for Kirken, var medlemstallet vokset til næsten 9 millioner medlemmer med 2.008 stave, 303 missioner og 46 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 474, 632). I 1994 lancerede Kirken en hjemmeside for slægtshistorie. Præsident Hunter indviede to templer i løbet af sin embedsperiode; templet i Orlando i Florida i 1994 og templet i Bountiful i Utah i 1995. De blev nummer 46 og 47 i antallet af fungerende templer i verden. I december 1994 blev stav nummer 2.000 i Kirken organiseret i Mexico City. Howard W. Hunter tjente kun som Kirkens præsident i ni måneder, kortere tid end nogen anden præsident for Kirken. I 1995, hvor han døde, var Kirken vokset til næsten 9,3 millioner medlemmer med 2.150 stave, 307 missioner og 47 templer (se *2003 Church Almanac*, s. 474, 632). Præsident Hunter gik bort den 3. marts 1995.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Howard W. Hunter blev kaldet som apostel.

Fortæl eleverne, at mens Howard og Claire Hunter boede i Californien, læste han jura og etablerede en advokatpraksis. Efter han blev færdig som jurist, virkede han som biskop fra 1940-1946, hvorefter han virkede som stavspræsident fra 1950-1959. Du kan eventuelt gennemgå »Han blev kaldet som biskop og senere som stavspræsident« sammen med elevens i elevens hæfte, s. 236.

Bed en elev om at læse »Han blev kaldet som apostel« og »Han udtrykte sine følelser omkring det at være apostel« i elevens hæfte, s. 237. Spørg eleverne:

- Hvordan vil I beskrive den måde, hvorpå ældste Hunter modtog sin kaldelse som apostel?
- På hvilke måder kan hans eksempel betragtes, som en passende måde at modtage en kaldelse på?

Han lærte Kirkens medlemmer at handle i overensstemmelse med deres tro.

Spørg eleverne, hvad der kendetegner en kristen. Ældste Howard W. Hunter lærte om, hvordan handlinger må følge og bekræfte overbevisninger. Bed en elev om at læse følgende udtalelse og drøft derefter, hvordan det passer på vores liv:

»Tro må realiseres gennem personlig indsats. Sande kristne må forstå, at Jesu Kristi evangelium ikke kun er troens evangelium, det er en handlingsplan. Hans evangelium er et bydende evangelium, og selve kernen i indholdet er at kalde til handling. Han sagde ikke »bemærk« mit evangelium; han sagde »efterlev« det. Han sagde ikke: »Bemærk dets smukke struktur og billedsprog« han sagde: »Gå, gør, se, føl, giv, tro!« Jesu Kristi evangelium er fuld af bydemåder, ord som kalder på personlig forpligtelse og handling« (se Conference Report, apr. 1967, s. 115).

Han trøstede og rådgav forældre med vildfarne børn.

Fortæl eleverne, at en af de mest hjerteknusende oplevelser for trofaste forældre er, når et eller flere af deres børn gør oprør. Undertiden gør børn oprør, selvom forældrene trofast har undervist dem i evangeliet. Følelser af fiasko og skyld overvælder

ofte forældre, når de bebrejder sig selv for deres børns beslutning om ikke at efterleve evangeliet. Bed en elev om at læse »Han talte til bekymrede forældre« i elevens hæfte, s. 243.

Spørg: Hvad var ældste Hunters definition på en vellykket forælder?

Han tog sig af sin hustru, Claire, efter hun havde fået et slagtilfælde.

💡 Mind eleverne om, at Claire Hunter gik bort i 1983 efter mange års helbredsproblemer. Under hendes sygdom tog ældste Howard W. Hunter sig kærligt af sin hustru. Læs sammen med eleverne »Hans hustru døde« i elevens hæfte, s. 243.

Spørg eleverne: Hvordan viste ældste Hunter sin kærlighed til sin hustru?

Præsident Hunter skrev adskillige år efter sin hustrus død:

»Dette ville have været Claires 85 års fødselsdag. Jeg tog tidligt fra kontoret og kørte til kirkegården. Det var en klar, kold dag, og sneen på græsset var cirka 10 cm dyb. Da jeg trådte en sti gennem sneen og stod ved hendes grav, havde jeg en følelse af ensomhed og tænkte så på, hvor alene hun måtte føle sig langt væk fra sin familie og børnebørn, som hun elskede. Disse følelser varede ved efter, jeg kom hjem og så de ting, som bærer hendes præg« (Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 275-276).

Spørg: Hvad kan I lide ved præsident Hunters indstilling til sin hustru?

Fortæl eleverne, at ca. syv år efter hans hustrus død, bekendtgjorde præsident Hunter De Tolv Apostles Kvorum, at han skulle giftes igen. Læs sammen »Han giftede sig med Inis Bernice Egan« i elevens hæfte, s. 246. Spørg så: Hvordan var ægteskabet med Inis en velsignelse på dette tidspunkt af hans liv?

Præsident Hunter belærte, at vi skal sætte Kristus som centrum i vores liv.

💡 Bed eleverne om at nævne nogle ting, som afholder os fra at indrette vores liv efter Frelseren. Lad dem læse »Kristus bør være vores fundament« i elevens hæfte, s. 246 og drøft, hvad der er nødvendigt for altid at »gøre det rigtige«. Spørg så: Hvilke »succeser« kunne eventuelt afholde os fra at sætte Kristus som centrum i vore liv, ifølge præsident Hunters lære?

Bær dit vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens kirke, og at han leder den, og at vi kan se hen til ham og hans udvalgte ledere for at få vejledning i livet. Forklar, at trofaste medlemmer sætter Kristus som centrum for deres liv og handlinger og stoler på, at evige velsignelser vil følge.

Læs følgende udtalelse af præsident Howard W. Hunter, og bed eleverne om at være forberedt på at drøfte, hvad »gode grunde« er:

»Vi ved, at meget godt kommer fra enkeltpersoner og organisationer, som søger at lindre denne verdens lidelser. Vi opmuntrer jer til at følge skriftens formaning om at virke med iver eller være aktivt engageret i en god sag i Kirken og i vore nabolag, i samfundet, ja endog over hele verden (se L&P 58:27) Alligevel hævder vi også, at mennesker, uden at tage Kristus ind i deres liv og acceptere hans evangelium med dets frelsende ordinancer og pagter, aldrig vil nå deres sande potentiale i dette liv eller hinsides« (se »Til Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 93).

Læs følgende udtalelse af ældste Howard W. Hunter og drøft, hvordan den viser, at enhver af os kan opnå storhed:

»Vi har et ubegrænset antal muligheder for at udføre de mange enkle og små ting, der i sidste ende kan gøre os store ... Til dem, som udfører verdens almindelige arbejde, men spekulerer på værdien af deres arbejde; til dem, som er denne kirkes arbejdsheste, som fremmer Herrens værk på så mange stiltfærdige, men betydningsfulde måder; til dem, som er jordens salt og verdens styrke og enhver nations støtte – til jer vil vi blot udtrykke vores beundring. Hvis I holder ud til enden, og hvis I er tapre i Jesu vidnesbyrd, vil I opnå sand storhed og vil komme til at leve i vor himmelske Faders nærhed« (se »Sand storhed«, *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 38).

Jerusalem-centret for mellemøstlige studier blev stiftet.

Bed eleverne om at nævne nogle uddannelsesprogrammer og muligheder, som sponsoreres af Kirken. Spørg så: Hvorfor er uddannelse så vigtig for Kirken?

Forklar, at præsident Howard W. Hunter havde stor indflydelse på at sikre tilladelsen til at bygge *Brigham Young University Jerusalem Center* i det hellige land. Del eleverne op i fire grupper, og bed hver gruppe om at læse og aflægge rapport om et af følgende afsnit i elevens hæfte »Han rejste rundt i hele verden på grund af sin apostolske kaldelse« s. 238, »Orson Hydes mindehave blev anlagt« s. 239, »Alle er lige for Gud« s. 240, og »Jerusalem-centret blev bygget« s. 240-241.

Bed eleverne om at lægge mærke til de udfordringer, som Kirken mødte i forbindelse med opførelsen af Jerusalem Center, når de forbereder deres rapport, og hvordan ældste Howard W. Hunters, ældste James E. Fausts og Jeffrey R. Hollands, som dengang var rektor for Brigham Young University, talenter og beslutsomhed hjalp med at løse de udfordringer.

Han stod over for en alvorlig trussel.

Fortæl eleverne, at præsident Howard W. Hunter udviste usædvanligt mod ved et foredrag på Brigham Young University den 7. feb. 1993. Gennemgå sammen denne oplevelse (og en anden i Jerusalem) i »Han var rolig, da han blev truet på livet« i elevens hæfte, s. 247. Spørg så:

- Hvad var kilden til præsident Hunters tillid midt i sådanne farer?
- Hvordan kan vi imødekomme vore egne udfordringer, ifølge præsident Hunter?

Han tilskyndede Kirkens medlemmer til at elske templet.

Bed eleverne om at gennemgå »Vigtige begivenheder i Howard W. Hunters liv« i elevens hæfte, s. 230. Lad dem finde ud af, hvornår Howard H. Hunter blev præsident for Kirken, og hvor lang tid han virkede som præsident (ni måneder). Fortæl dem, at et af præsident Hunters hovedansvar var i sin korte tid som præsident for Kirken var vigtigheden af templet. Bed dem om at læse »Alle medlemmer bør være tempelværdige« i elevens hæfte, s. 248.

Han bar vidnesbyrd som et særligt vidne om Jesus Kristus.

Spørg eleverne, hvordan de vil definere »et særligt vidne om Kristus.« Forklar, at dette udtryk kun bør anvendes om Herrens apostle, som er ordinerede og bemyndigede til at vidne for verden om Jesus Kristus. Læs følgende vidnesbyrd af Howard W. Hunter, som på daværende tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum:

»I vore dag har Herren atter kaldet apostle. Disse apostle er blevet ordineret til at være særlige vidner om Kristus i hele verden. Gennem Åndens forvisning ved de, at Kristus eksisterer, og at han er Forløseren.

Jeg vil, som ordineret apostel og særligt vidne om Kristus, give jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Jesus Kristus virkelig er Guds søn. Han er den Messias, som profeterne i Det Gamle Testamente profeterede om. Han er Israels håb, som Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere gennem mange århundreders foreskrevne tilbedelse har bedt til.

Han led i Getsemane have og døde på korset, da han gav sit syndfri liv som løsesum for enhver sjæl, som bliver født på jorden. Han opstod bogstaveligt talt fra de døde på den tredje dag, og blev førstegrøden i opstandelsen, da han overvandt døden.

Det er ved Helligåndens kraft, at jeg bærer mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Kristus virkelig eksisterer lige så sikkert, som havde jeg set det med mine øjne og hørt det med mine ører. Jeg ved også, at Helligånden vil bekræfte sandheden af mit vidnesbyrd i hjertet hos alle dem, som lytter i tro« (se *Den danske Stjerne*, aug. 1984, s. 28).

Spørg eleverne: Hvad betyder det »at lytte i tro«?

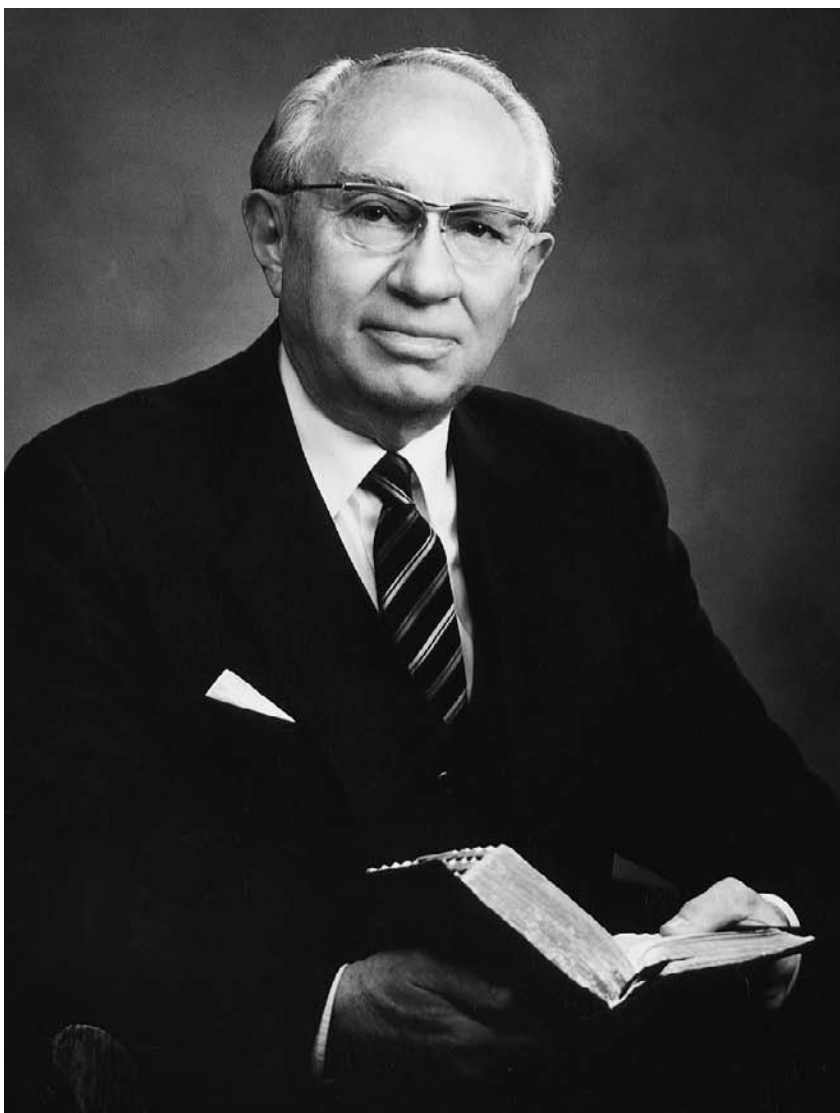
Gennemgå sammen med eleverne »Han havde et stærkt vidnesbyrd om Kristus« i elevens hæfte, s. 248. Bed dem om at tænke over, hvad de kan gøre for at udføre Guds hensigter på dette tidspunkt af deres liv.

Læs »Han blev vist en sidste ære« højt fra elevens hæfte, s. 248 og afslut med at bære dit vidnesbyrd.

KAPITEL 15

Gordon B. Hinckley

KIRKENS FEMTENDE PRÆSIDENT

DEL 1: DE TIDLIGE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Da Gordon Bitner Hinckley blev født den 23. juni 1910, var Joseph F. Smith præsident for Kirken, og Kirken havde omtrent 400.000 medlemmer. Kirken havde fire fungerende templer – et i Salt Lake City, et i St. George, et i Logan og et i Manti, alle i Utah.

Gordon B. Hinckleys bedstefar Ira Hinckley tilsluttede sig Kirken i Nauvoo i Illinois som teenager og rejste med pionererne til Utah i 1850. Han tog imod opgaven om at bygge Cove Fort i Utah, og han virkede som stavspræsident for Millard Stav i det centrale Utah. Gordons far, Bryant Hinckley, var rådgiver i stavspræsidentskabet i Liberty Stav i Salt Lake City i ca. 18 år, og virkede derefter som stavspræsident i endnu 11 år.

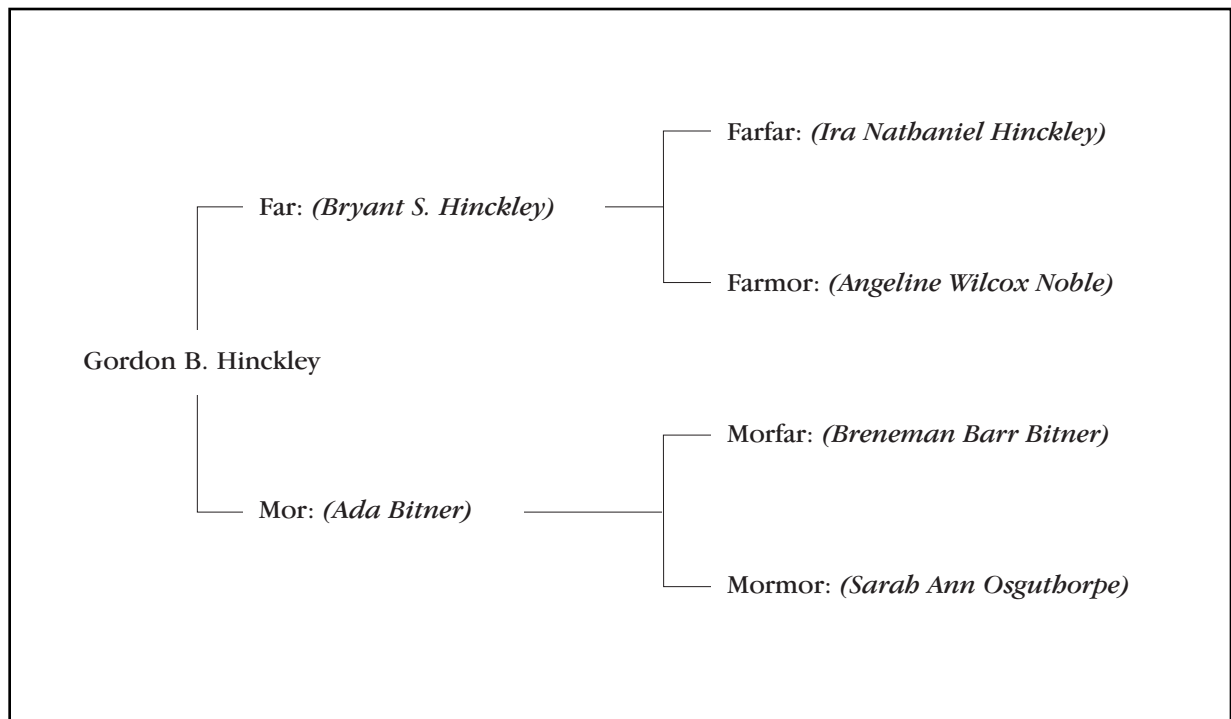
BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Gordon B. Hinckleys forældre og bedsteforældre udgjorde et eksempel på tro.

- 💡 Forbered et arbejdsark til hver anden elev ved hjælp af nedennævnte materialer. Bed eleverne om to og to at finde svar på følgende spørgsmål i elevens hæfte. Drøft det, de finder frem til, med hele klassen. *(Svarene er angivet i parentes).*

Brug oplysningerne fra afsnittet »Vigtige begivenheder i Gordon B. Hinckleys liv,« »Nogle af hans forfædre var pionerer,« »Hans far var stærk og trofast« og »Gordon B. Hinckley blev født« i elevens hæfte, s. 251-253, og find svarene til følgende:

1. Udfyld følgende stamtavle for Gordon B. Hinckley:

2. Hvilken lederrolle havde Gordon B. Hinckleys forfader Thomas Hinckley i det tidlige Massachusetts? *(Han var guvernør for Plymouth kolonien).*

3. Hvorfor var Gordon B. Hinckleys farfar, Ira Hinckley, vigtig for de hellige, som rejste på hovedvejen mellem det nordlige og sydlige Utah? (*Han byggede og ledede et fort, hvor rejsende kunne få husly, mad og finde sikkerhed*).
4. Beskriv Bryant Hinckleys uddannelses- og erhvervserfaring. (*Han gik på Brigham Young Academy i Provo i Utah; dernæst på Eastman Business College i Poughkeepsie i New York; han underviste på Brigham Young Academy; blev derefter rektor for LDS Business College i Salt Lake City*).
5. Hvad skete der med Bryants første hustru i juli 1908, og hvor mange børn havde de på det tidspunkt? (*Hun døde; de havde otte børn*).
6. Hvor mødte Bryant sin anden kone, og hvad hed hun? (*På LDS Business College, hendes navn var Ada Bitner*).
7. Hvad var specielt ved deres første søns fremtid? (*Han blev Kirkens præsident*).
8. Hvor gammel var Gordon, da hans mor døde? (*Han var 20 år gammel*).
9. Hvor gammel var han, da han fik sin eksamen fra University of Utah? (*Han var 21 år gammel*).
10. Hvad gjorde han efter at have taget sin eksamen? (*Han tog på en mission på De Britiske Øer*).

Fortæl eleverne, at Gordon B. Hinckley kort tid efter at være blevet præsident for Kirken, reflekterede over den arv, han havde fået fra sine forfædre:

»Min bedstefar blev døbt som dreng i sommeren 1836 i Ontario i Canada. Hans mor, som var enke, tog sine to sønner med til Springfield i Illinois. Derfra gik min bedstefar til Nauvoo, hvor han lyttede til profeten Joseph Smith. Da udvandringen af vores folk indtraf i 1846, var han en attenårig ung mand fuld af styrke, evner og tro. Han var uddannet vognmager og smed. Han var blandt dem, som Brigham Young bad om at blive en tid i Iowa for at hjælpe dem, der stadig var på vej vestover. Han giftede sig i 1848 og begav sig mod denne dal i foråret 1850.

Et sted langs den besværlige vej blev hans unge hustru syg og døde. Han gravede selv hendes grav, og han huggede tømmer til at lave en kiste og begravede hende med kærlighed, hvorefter han tårevædet tog deres elleve måneder gamle barn i sine arme og gik til denne dal.

Han var blandt dem, som gentagne gange blev kaldet af præsident Young til at varetage en række vanskelige opgaver i forbindelse med bosættelsen af vores folk i disse bjergdale. Han virkede som præsident for Millard Zions Stav, da der kun var en håndfuld stave, og da den omfattede et stort område i det centrale Utah, og rejste tusindvis af kilometer med hest og vogn i udførelsen af sine pligter. Han gav så gavmildt af sine midler til opførelsen af skoler, at hans én gang så betragtelige bo var temmelig beskedent, da han døde.

Min far var tilsvarende en mand med stor tro, som tjente Kirken uden forbehold i mange betroede egenskaber. I en årrække præsiderede han over det, der dengang var den største stav i Kirken med flere end 15.000 medlemmer. Min mor og mine bedstemødre var ligeledes kvinder med stor tro, hvis liv ikke altid var let på grund af de krav, Kirken stillede. Men de beklagede sig ikke. De gik til deres opgaver med godt humør og hengivenhed« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 71).

Hans forældre lærte ham at have tro på Jesus Kristus.

- ☉ Forklar eleverne, at udover at være retfærdige eksempler lærte Gordon B. Hinckleys forældre ham også at have tro på Jesus Kristus. Præsident Hinckley mindedes, hvordan den åndelige vækst i hans liv begyndte:

»Den tidligste erindring, jeg har om at have følt noget åndeligt, var, da jeg var fem år gammel, en meget lille dreng. Jeg græd af smerte, fordi jeg havde ørepine. Dengang fandtes der ingen mirakelmedicin. Det er 85 år siden. Min mor hældte bordsalt i en pose og varmede den på komfuret. Min far lagde blidt hænderne på mit hoved og gav mig en velsignelse, hvori han irettesatte smerten og sygdommen med det hellige præstedømmes myndighed og i Jesu Kristi navn. Derefter tog han mig varsomt i sine arme og lagde den varme pose med salt på mit øre. Smerten aftog og forsvandt. Jeg faldt i søvn i min fars trygge favn. Mens jeg gled ind i søvnen, genlød ordene fra hans velsignelse i mit sind. Det er den tidligste erindring, jeg har om udøvelsen af præstedømmets myndighed. Senere i min barndom sov min bror og jeg på et værelse, som ikke blev opvarmet om vinteren. Man mente, at det var sundt. Inden vi krøb ned i den varme seng, knælede vi ned for at bede. Der blev givet udtryk for enkel taknemlighed. Der blev afsluttet i Jesu navn. Den særlige titel Kristus blev ikke anvendt ofte, når vi bad dengang.

Jeg kan huske, at jeg hoppede op i min seng, efter jeg havde sagt amen og trak dynen op om ørerne og tænkte på, hvad jeg lige havde gjort ved at tale til min Fader i himlen i hans Søns navn. Jeg havde ikke nogen stor kundskab om evangeliet. Men jeg følte en vedvarende fred og tryghed ved at kommunikere med himlen i og gennem Herren, Jesus« (se *Liahona*, juli 2000, s. 84).

Spørg: Hvilke muligheder har forældre for at undervise deres børn? Læs dernæst sammen med eleverne »Familien Hinckley holdt familieaften« i elevens hæfte, s. 254. Motivér dem til at tage mindst én mulighed for at bære deres vidnesbyrd for deres familie eller fortælle om deres kærlighed til nogle af evangeliets principper. Læs følgende udtalelse af præsident Gordon B. Hinckley, dengang rådgiver i Det Første Præsidentskab:

»Den mest overbevisende pjece om evangeliet er en trofast sidste dages helligs eksemplariske liv. Vi lever i en tid, hvor livets pres kan gøre det så let og fristende, som en opfyldelse af Nefis ord om at begå »en lille synd; ja, lyv lidt, drag fordel af en anden på grund af hans ord, grav en grav for din næste; ... afvis den retfærdige som noget, der er uden værdi, og håner det, der er godt« (2 Ne 28:8, 16).

Frelseren sagde således, da han talte på bjerget: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

Hvis vi som folk vil vandre retskaffent og være ærlige og dydige i vore handlinger og anvende det enkle og grundlæggende princip bag den gyldne regel (gør mod andre, som du ønsker, de skal gøre mod dig), vil andre blive ledt til at undersøge og lære. Vi skal blive som en by på bjerget, hvis lys ikke kan skjules (se Matt 5:14)« (se *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 94).

Bed eleverne om at drøfte, hvordan forældre kan være den »mest overbevisende pjece« om evangeliet i deres børns liv.

Han lærte værdien af hårdt arbejde tidligt i livet.

💡 Bed eleverne om at søge svar på følgende spørgsmål, mens de læser »Han lærte meget i sin ungdom« i elevens hæfte, s. 253:

- Hvilken lektie lærte Gordon B. Hinckley fra dette »uhyre af en kakkelovn«?
- Hvordan tror I, at hans evne til at arbejde hårdt har bidraget til det, han har opnået som Kirkens leder?

Læs følgende oplevelse af præsident Gordon B. Hinckley, dengang rådgiver i Det Første Præsidentskab:

»Jeg havde en interessant oplevelse for en uge siden. Jeg overværede en stavs-konference uden nogen officielle opgaver i et landbrugsområde i det sydøstlige Utah. Stavspræsidenten og hans hustru havde inviteret søster Hinckley og jeg til at bo hos dem. Mens han ledte mødet lørdag eftermiddag, kørte vi rundt i staven og besøgte et halvt dusin småbyer, hvor der alle steder var en kirkebygning. Vi bemærkede, at græsplænerne var grønne og bygningerne velholdte, selvom de var små og nogle af dem gamle. Vi kørte rundt og så på husene, de så beskedne ud, men næsten alle var pæne med smukke blomster foran. Da jeg havde fri denne lørdag og søndag, ville jeg gerne tage denne tur bare for at takke folk for deres tro og trofasthed og udtrykke min kærlighed til dem. De fleste af dem er landmænd, der arbejder hårdt for et ringe udbytte. Men de kender en stor sandhed. De kender til høstens lov – »hvad I end sår, det skal I også høste« (L&P 6:33).

De ved, at man ikke kan høste hvede efter at have sået havre ... De ved, at hvis man skal opfostre en anden stor generation, må man arbejde med mål og tro. Man må have drømme og lægge planer, tjene og ofre, bede og arbejde« (se »Hæv jer op til det guddommelige i jer«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 87).

Bøger og uddannelse var vigtigt hos familien Hinckley.

💡 Forklar eleverne, at ikke alene kan vi lære at arbejde, mens vi er unge, men vi kan også udvikle en kærlighed for at lære, som vil velsigne os livet igennem. Ønsket om at lære og evnen til at arbejde følges ofte ad. Gennemgå sammen med eleverne »Familien Hinckley satte pris på at lære« i elevens hæfte, s. 254-255. Bed eleverne om at se efter særlige muligheder, som familien tilvejebragte for at opmuntre til indlæring, og skriv disse ting på tavlen, efterhånden som I gennemgår afsnittet. Spørg så:

- Hvordan kan placeringen af gode bøger rundt omkring i hjemmet opmuntre børn til at læse?
- Hvordan tror I, at profeternes skrivelser og store tænkere påvirkede Gordon B. Hinckley?

Gordon B. Hinckley modtog et stærk vidnesbyrd om Joseph Smith i sin ungdom.

💡 Spørg eleverne, om de kan huske, hvornår de første gang vidste, at Joseph Smith var Guds profet. Måske har de undret sig over, hvordan Kirkens ledere, så som præsident Gordon B. Hinckley fik deres vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Læs og drøft »Han modtog et stærkt vidnesbyrd om Joseph Smith« i elevens hæfte, s. 256. Spørg eleverne, om nogen af dem har haft en lignende oplevelse med en salme.

Han lærte at svare på svære spørgsmål.

☯ Ligesom mange andre medlemmer af Kirken havde den unge Gordon B. Hinckley mange spørgsmål om Kirken og evangeliet. Han nærede et oprigtigt ønske om at finde svarene, og han overvandt sin tvivl. Gennemgå sammen med eleverne »Hans tro overgik hans tvivl« i elevens hæfte, s. 257. Bed eleverne om at lægge mærke til Bryant Hinckleys svar på sin søns spørgsmål.

Den fremgangsmåde, som Gordon B. Hinckley lærte af sine forældre, hjalp ham senere i livet. Han svarede ofte imødekommende på spørgsmål, som blev stillet ham af hans børn, medlemmer af Kirken og medierne. Engang blev han inviteret til at tale i den prestigefyldte Harvard Club i centrum af Manhattan i New York, hvor en imponerende gæsteliste var samlet, deriblandt avis- og tv-redaktører. Fortæl eleverne følgende beretning fra denne begivenhed:

»De ca. tredive opinionsdannere var placeret på en sådan måde, at de alle let kunne få kontakt med hinanden. Efter frokosten introducerede ældste Maxwell præsident Hinckley. Idet han gjorde det, refererede han til Hinckleys erfaringer med at prædike for ballademagere i Hyde Park i London som ung missionær ... Dermed var tonen lagt for en behagelig og til tider humoristisk dialog. Præsident Hinckley fortsatte med at give et overblik over Kirken rent internationalt og kommenterede missioneringen, humanitært arbejde og de uddannelsesmæssige bestræbelser og tilbød dernæst at besvare spørgsmål.

Nogle af de spørgsmål, der fulgte var ret forudsigelige. Et spørgsmål handlede om kvinder og præstedømmet, et andet om udelukkelse og afgivelser inden for Kirken. Et andet spørgsmål handlede om den vægt, Kirken lægger på slægtsforskning, og en mediedirektør bad præsident Hinckley om at uddybe de misopfattelser, der er omkring Kirken og dens medlemmer. Han besvarede hvert eneste spørgsmål oprigtigt og uden tøven eller antydning af forlegenhed. Mod slutningen af debatten sagde en gæst: »Præsident Hinckley, du er tydeligvis ikke bange for at besvare de barske spørgsmål. Det har tidligere været min opfattelse, at der har været et vist hemmelighedskræmmeri omkring Kirkens arbejde. Men selve din tilstedeværelse indikerer en åbenhed for mig. Er det en ny åbenhed, og er Kirken ved at lukke mere op for nogle af de ting, som tidligere var mindre kendt af offentligheden?« Præsident Hinckley svarede: »Der er kun en ting, vi ikke taler om, og det er det hellige arbejde, der finder sted i vore templer ... Der indgår vi pagter og ordinancer, som er hellige og af en karakter, som vi ikke taler om offentligt ... Men døren står på vid gab omkring alt andet« (Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 537-538).

Drøft svarene på følgende spørgsmål:

- Hvordan kan vi fortælle mennesker om evangeliet på en oprigtig måde uden at gå i forsvarsposition?
- Hvordan kan vi svare på spørgsmål, som vi måske ikke kender svarene på?

Han tog på mission i England.

☯ Spørg eleverne, om de ved, hvor Gordon B. Hinckley var på mission? (Den Europæiske Mission, som havde hovedkontor i London i England). Spørg, om nogen af eleverne kan beskrive, hvordan han finansierede sin mission. Gennemgå sammen med eleverne »Hans mor døde« samt de to første afsnit af »Han blev kaldet som

missionær i England« i elevens hæfte, s. 258. Bed dernæst en elev om at læse, hvordan ældste Hinckley overvandt sit mismod og blev en dygtig missionær, i resten af afsnittet »Han blev kaldet som missionær i England« s. 258-259. Spørg:

- Hvad tror I, at det betyder at »hengive sig til arbejdet«?
- Hvordan bidrog Gordon B. Hinckleys mission til hans evne til at tænke hurtigt og have svar på rede hånd?

Gordon giftede sig med Marjorie Pay.

Bed eleverne om at fortælle, hvad de ved om bejleriet og ægteskabet mellem Marjorie Pay og Gordon B. Hinckley. Henvi til elevens hæfte, hvis det er nødvendigt (se »Han fandt sin evige ledsager,« »Det tog noget tid at vænne sig til at være gift« og »Han byggede et hjem«, s. 260-261). Drøft svarene på følgende spørgsmål:

- Hvornår mødtes Gordon og Marjorie Pay, og hvad var det ved Marjorie, der gjorde størst indtryk på Gordon?
- Hvad er nogle af præsident Hinckleys tidligste erindringer om Marjorie?
- Hvilken slags tilvænninger sloges Marjorie med i de første år af deres ægteskab?
- Hvordan beskrev familiemedlemmer tilværelsen i deres første hus?

Læs følgende hyldest for eleverne, som præsident Hinckley skrev til sin hustru, Marjorie. Bed eleverne om at nævne måder, hvorpå søster Hinckley støttede sin mand.

»Da vores børn var små, rejste du sjældent med mig. Til tider var jeg væk i op til to måneder. Dengang var det ikke engang tilladt at ringe. Vi skrev breve. Du klagede aldrig. Hvor var det skønt at komme hjem og blive varmt omfavnet af dig og vores børn.

Her i de senere år har vi rejst vidt og bredt sammen. Vi har besøgt alle kontinenter. Vi har holdt møder i verdens storbyer og i mange små. Vi har mødt verdens fremtrædende personligheder. Vi har talt med millioner, som har påskønnet dig meget. Med dine fortrolige ord har du vundet kærlighed hos alle, som har hørt dig. Din jordbundne sunde fornuft, dit skarpe og forfriskende vid, din stille og aldrig svigtende visdom, og din utrolige og konstante tro har vundet hjertet hos alle, som har lyttet til dig.

Du har været min kritiker og min dommer. Du har sørget for, at mine sko var pudset og mit jakkesæt presset, og at slipset sad lige. Du har skubbet smigeren til side, som følger et liv i offentligheden og gemt de venlige og oprigtige ord fra ærlige og kærlige venner. Du har holdt den gamle bedrager, smigeren, på afstand og bevaret mine fødder solidt på jorden. Hvor jeg dog påskønner dig« (Virginia H. Pearce, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, 1999, s. 194).

Det kan være, at du ønsker at anvende følgende udtalelse af ældste David B. Haight og ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, om søster Hinckleys indflydelse på sin mand:

»Præsident Hinckleys ægteskab med hans hjertenskære, Marjorie Pay, gav åndelig styrke og et større ønske om at fremme vor Herres værk. Hun har været ham en yderst inspirerende ægtefælle« (se *Stjernen*, juli 1995, s. 37).

»Der vil blive sagt og skrevet meget om præsident Hinckley i den tid, han præsiderer over Kirken. Der vil blive skrevet meget mindre om hans kære ægtefælle, Marjorie ... Hun har været og vil fortsat være et stort eksempel for kvinder i Kirken og i hele verden. Hun er en meget loyal og støttende ægtefælle for vores præsident ...

I årenes løb har min hustru og jeg været privilegeret ved at rejse sammen med præsident og søster Hinckley på mange opgaver. På vore rejser har vi altid oplevet søster Hinckley som positiv og i godt humør. Hendes begejstring og støtte opmuntrer helt klart hendes mand. Ofte har rejserne været lange og trættende. Rejseplanerne har måske ikke været ideelle. Indkvarteringen har måske ikke været fire-stjernet, nogle gange langt fra. Men midt i forvirringen, ubehaget eller udfordringen har søster Hinckley bevaret sin ro og sit medfødte glade gemyt. Hver gang vi er steget af et fly for at hilse på de hellige et nyt sted, har hendes venlige og kærlige ånd smittet. Hun har sat en standard for at støtte sin mand som præstedømmeleder, som vitterligt bringer det bedste frem i dem begge« (se L. Tom Perry, *Stjernen*, juli 1995, s. 74).

Gordon B. Hinckley blev uddannet af Herren gennem sine mange opgaver.

💡 Bed eleverne om at nævne, hvad der var enestående ved Gordon B. Hinckleys beskæftigelse, inden han blev kaldet som generalautoritet. Forklar, at han i mange år arbejdede i Kirkens hovedsæde i forskellige stillinger. Forklar, at hans hverv har hjulpet ham til at udvikle dybe følelser og en forståelse af Kirkens medlemmer. Læs og drøft følgende iagttagelse af ældste Boyd K. Packer, medlem af De Tolv Apostles Kvorum, og bed eleverne om at være forberedt på at beskrive, hvad »Hjertesorgskomiteen« er:

»Det er nok nødvendigt for en mand, som skal tjene med ydmyghed og udmærkelse i Guds rige at få velsignelsen af visse karaktertræk eller egenskaber, som gør, at han betragter sig selv som utilstrækkelig.

En sådan »gave« viser sig ikke så ofte på overfladen. Som regel ligger den dybt gemt, og viser på mange små måder, at et menneske har lært den lektie, som Moses lærte, gennem en storslået åbenbaring, hvor han sagde: »Se, som følge af dette ved jeg, at mennesket intet er, hvilket jeg aldrig havde forestillet mig.« (Moses 1:10).

Et eller andet sted i Gordon B. Hinckleys personlighed findes denne dæmpede følelse. Måske stammer den fra, at han som dreng var genert. Uden denne »gave« kunne høje stillinger have gjort ham ligeglad med almindelige menneskers følelser og behov, for enken og hendes småmønter og de fattige blandt mennesker. Men han er ikke ligeglad med dem, de er ham konstant på sinde. »Jeg har medfølelse for de almindelige mennesker i Kirken, fordi jeg er en af dem,« sagde han.

Broder Hinckley virkede i adskillige år i det, vi uformelt kaldte »Hjertesorgskomiteen«. Der bliver sager for personer, der har begået alvorlige overtrædelser, behandlet. Han nærer dyb sympati for dem, som lider af skyldfølelse og i særdeleshed for de uskyldige, som påvirkes af det.

Denne omsorg for Kirkens medlemmer kommer tydeligt til udtryk, når han brokker sig (det er dét rette ord!) over ting såsom misbrug af myndighed, herskesyge ledere, elitære akademikere, ufornuftig ledelse af familien eller verdslige forstillinger« (se »Præsident Gordon B. Hinckley: Førsterådgiver«, *Stjernen*, nov. 1986, s. 11).

Spørg: Hvordan kan en forståelse af ens utilstrækkelighed gøre en bedre egnet til at tjene i Guds rige?

Han er et anker for sin familie.

 Læs følgende udtalelse fra et af præsident Gordon B. Hinckleys børn om hans indflydelse på familien. Bed eleverne om at overveje, hvordan præsident Hinckleys vidnesbyrd og eksempel har påvirket hans børn.

»Jeg kan ikke mindes, at jeg har drøftet mange af min bekymringer med far, men inderst inde vidste jeg, at han vidste, at evangeliet var sandt, og det var meget vigtigt for mig. Han var et anker. Ikke fordi han talte så meget om sine følelser, men jeg vidste bare, at han vidste det. For ham var Gud virkelig og personlig. Og når han bad, erfarede jeg dybden af hans tro. Han bad for os, for dem, som var »kuede og undertrykte« og »alene og bange.« En vending, han ofte brugte, var: »Vi beder om, at vi må kunne leve sådan, at vi ikke fortryder det.« (se Richard Gordon Hinckley, i M. Russell Ballard, »Præsident Gordon B. Hinckley: Et troens anker«, *Stjernen*, okt. 1994, s. 15).

Spørg eleverne:

- Hvad var den vending, præsident Hinckley ofte brugte? Hvad betyder det for jer?
- Hvilke ting kan fædre og mødre gøre for at lade deres børn vide, at de har et vidnesbyrd om evangeliet, selvom de måske ikke udtrykker det så ofte?

DEL 2: DE SENERE ÅR

HISTORISK BAGGRUND

Før han blev Kirkens præsident, havde Gordon B. Hinckley virket næsten 14 år som rådgiver i Det Første Præsidentskab. Han har overværet indvielsen af flere templer end alle andre tidligere generalautoriteter tilsammen. Da præsident Hinckley blev kaldet til at virke i Det Første Præsidentskab i 1981, var der indviet 21 templer inklusive templerne i Kirtland og Nauvoo. Fra juni 1983 til juni 2004 har han indviet eller genindviet mere end 84 af de 120 fungerende templer. Denne periode var en af de mest intenst tempelbyggende perioder i denne uddelings historie. Udover templer har præsident Hinckley overværet mange betydningsfulde kirkeprojekter. For eksempel konferencecentret med plads til 21.000 mennesker, som blev bygget for at kunne rumme en større generalkonferenceforsamling end det historiske Tabernakel i Salt Lake City. Konferencecentret blev indviet i oktober 2000.

I 1995, da Gordon B. Hinckley blev præsident for Kirken, var medlemstallet på over 9.3 millioner, med 2.150 stave, 307 missioner og 47 templer (se *2004 Church Almanac*, s. 444, 582). Ved udgangen af 2003 var Kirken vokset til næsten 12 millioner medlemmer, med 2624 stave, 337 missioner og 116 templer (se *Liahona*, maj 2004, s. 25).

Udover at forestå den mest energiske periode med tempelbyggeri i Kirkens historie, har Kirken under præsident Hinckleys inspirerede ledelse også oprettet andre betydningsfulde programmer. Præsident Hinckley introducerede Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, til afhjælpning af den fattigdomsspiral, der udgøres af manglende færdigheder. Denne fond yder lån til »ambitiøse unge mænd og kvinder, for det meste hjemvendte missionærer, så de kan få penge til at gå i skole« og få en uddannelse (se »Beretning fra aprilkonferencen 2001«, *Liahona*, juli 2001, s. 1).

Den 11. januar 2003 blev det første Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere transmitteret til stavscentre over hele verden for mere effektivt at undervise det øgende antal nye ledere i Kirken. Og i april 2004 blev De Halvfjerds' sjettede kvorum dannet på grund af Kirkens vækst.

BEGIVENHEDER, HØJDEPUNKTER OG BELÆRINGER

Gordon B. Hinckley blev kaldet som apostel.

💡 Læs og drøft sammen med eleverne »Han blev kaldet som apostel« i elevens hæfte, s. 261, og læs derefter følgende udtalelse af ældste Gordon B. Hinckley fra hans første generalkonferencetale som ny apostel:

»Søster Romney fortalte mig i går eftermiddags, at hun viste, at det var mig, der ville blive opretholdt på grund af mine øjne, da hun talte med mig i går morges. Jeg indrømmer, at jeg har grædt og bedt.

Jeg tror, at jeg mærker noget af den ansvarsbyrde, det er at stå som vidne for Herren, Jesus Kristus, over for en verden, der er så uvillig til at acceptere ham. »O, se, hvilken kærlighed Jesus har vist mod mig.« Jeg er overvældet af den tillid, som Herrens profet viser mig og af disse, mine brøders, udtryk for kærlighed ... Jeg beder om styrke, jeg beder om hjælp, og jeg beder om tro og villighed til at være lydige. Jeg tror, at jeg har behov for – og jeg føler, at vi alle har behov – for disciplin, hvis dette storslåede værk skal rulle fremad, som det er ordineret til at gøre« (se Conference Report, okt. 1961, s. 115-116).

Spørg eleverne:

- Hvor gammel var Gordon B. Hinckley, og hvor lang tid havde han arbejdet i Kirkens hovedsæde, da han blev kaldet som apostel?
- Hvordan påvirkede hans fars og bedstefars liv og eksempel ældste Hinckleys følelser omkring det at blive kaldet som apostel?
- På hvilke områder har vi brug for mere selvdisciplin, hvis vi skal hjælpe dette »storslåede værk med at rulle frem«?

Han elsker menneskene rundt omkring i verden.

 Bed eleverne om at beskrive de følelser, som mange hjemvendte missionærer giver udtryk for i forbindelse med de folk og de lande, de har tjent i. Drøft, hvorfor de ofte føler sig meget knyttet til dem, de har tjent, selv når kulturen og leveforholdene kan have været en svær tilpasning. Forklar, at præsident Gordon B. Hinckley har rejst meget i sin tid i Kirkens tjeneste, og han har udviklet en kærlighed til de hellige og folk alle steder, han har været, akkurat som han har udviklet en dyb kærlighed til de asiatiske folk.

Vis kortet over det sydøstlige Asien, inklusive byen Hong Kong og landene: Japan, Korea, Taiwan og Filippinerne, det er på side 206 i dette hæfte. Forklar, at forud for sin kaldelse som apostel, fik Gordon B. Hinckley til opgave, som assistent til De Tolv Apostles Kvorum, at tilse Kirkens arbejde på disse og andre steder i Asien. Læs følgende beskrivelse for eleverne af hans dengang begrænsede kendskab til det område, han var sat til at tilse:

»Det, som ældste Hinckley kendte til Asien og dets folkeslag, rakte ikke langt udover det, han kunne læse i et leksikon. Han vidste, at det lå halvvejs rundt om jorden, at det dækkede et enormt område (ca. 30 % af jordens samlede areal), at det var hjemsted for nogle af verdens tættest befolkede byer, og at ca. halvdelen af jordens befolkning, med deres forskellige sprog, som ingen lighed havde med engelsk. Han kunne ikke mindes nogen sinde at have omgået nogen med orientalsk baggrund, og han nærede ingen særlige følelser for de asiatiske folk« (Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 210).

Spørg: Hvorfor fik ældste Hinckley dette kald, når han kendte så lidt til landet og befolkningen, som han skulle tjene?

Fortæl eleverne, at i begyndelsen af 1960'ere rejste ældste Hinckley ofte og i adskillige uger ad gangen til asiatiske lande. Lav en liste på tavlen over det arbejde, han udførte i disse lande: Han underviste og vejledte missionspræsidenter, opmuntrede og vejledte missionærer, underviste og varetog de helliges behov, hjalp med at opkøbe jord til kirkebygninger, og oplærte ledere.

Læs følgende og bed eleverne om at lytte til beskrivelsen af, hvordan ældste Hinckley følte for asiater, som han arbejdede sammen med:

»Ældste Hinckley havde en samhørighedsfølelse med asiaterne. Han beundrede retskaffenheden, opfindsomheden og arbejdsmoralen hos disse beslutsomme mennesker, og han var tiltrukket af deres manerer, som, selvom de var noget

formelle, var elskværdige og imødekomende. Selvom Kirken var lille og i modvind, så han potentiale i den beskedne kerne af medlemmer« (Dew, *Go Forward with Faith*, s. 220).

Spørg: Hvordan har Kirkens vækst været i disse asiatiske lande, siden ældste Hinckley først fik til opgave at tilse Kirken i Asien? (Du kan eventuelt vise kortet med angivelse af templer og stave på s. 207 i dette hæfte).

År senere i 1987 beskrev præsident Hinckley Kirkens vækst i de asiatiske lande og de asiatiske medlemmers tro:

»I 1960, for kun 27 år siden, fik jeg af Det Første Præsidentskab til opgave at arbejde med missionspræsidenterne, missionærerne og de hellige i Asien. Kirken var svag og lille i den del af verden. Sæden var sået i Japan, Taiwan og Korea af trofaste sidste dages hellige, der var i militæret. Men den var spinkel og ustabil. Vi havde ikke vore egne bygninger. Vi mødtes i små grupper i lejede huse. Om vinteren var de kolde og ubehagelige. Nyomvendte kom ind i Kirken. Men de, som manglede tro, forsvandt hurtigt. Der forblev dog en rest tilbage af stærke og vidunderlige mænd og kvinder, som så udover den øjeblikkelige modgang. De fandt styrke i budskabet, ikke i faciliteterne. De er forblevet trofaste til denne dag, og deres antal er blevet forøget i titusindvis.

For et par søndage siden afholdt vi en regional konference i Tokyo. Den store sal var fyldt til bristepunktet. Der var næsten lige så mange til stede ved den lejlighed, som der er i tabernaklet i Salt Lake City denne morgen. Herrens Ånd var til stede. Der var en atmosfære af tro i den store forsamling. For mig, som havde oplevet den tid, hvor vi var svage og fåtallige, var det et mirakel at se, og jeg takker Herren for det.

Vi havde en tilsvarende oplevelse i Hong Kong, hvor der nu er fire af Zions stave.

Og i Seoul i Korea blev mit hjerte rørt, da vi trådte ind i den største sal i den store by og så, at alle sæder var optaget af medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og deres gæster. Et storslået kor med 320 stemmer indledte med at synge »Hvilken smuk og yndig morgen« (Joseph Smiths første bøn, *Salmer og sange*, nr. 18). Det var et bevægende udtryk for profeten Joseph Smiths første åbenbaring.

Jeg kendte til Sydkorea, i dets dage med fattigdom og genopbygning efter den forfærdelige krig. Første gang jeg var der, havde vi seks missionærer i Seoul og to i Pusan. Nogle var syge af leverbetændelse. I dag er der fire blomstrende missioner i det land og omtrent sekshundrede missionærer. Mange af missionærerne er sønner og døtre af Korea. Deriblandt strålende og smukke unge kvinder i hvis hjerte, der brænder et lys af tro, og unge mænd, som forlader skolen i en tid for at tage på mission. Disse unge mænd er under et enormt pres på grund af værnepligt, såvel som krav om uddannelse, men de har tro i deres hjerte.

Da jeg første gang kom til Sydkorea, var der to eller tre små grene. I dag er der 150 lokale menigheder af Kirken. Dengang var det et lille isoleret distrikt i missionen i det nordlige Fjernøsten. Vi havde ingen kirkebygninger. I dag er

der 14 stave med 47 kirkebygninger, som vi har bygget og ejer, og 52, som vi lejer, og andre er under opførelse.

Jeg fornemmede en ånd i den forsamling for tre uger siden, som rørte min sjæls inderste. Jeg så troens frugt. Jeg kendte de tidlige besværligheder ved at opbygge en ukendt kirke. Jeg kendte til folkets fattigdom. Nu er der styrke. Der er et uanet omfang af rigdom. Der er en varm fællesskabsånd. Der er familier med hengivne ægtemænd og hustruer og gode og smukke børn.

Dette er mennesker, jeg elsker og jeg elsker dem på grund af deres tro. De er intelligente og veluddannede. De er hårdtarbejdende og fremgangsrige. De er ydmyge og bønssomme. De er et eksempel for andre over hele verden« (se »Herre, giv os mere tro«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 53).

Spørg eleverne:

- I betragtning af præsident Hinckleys udtalelse om vækst i Kirken, på hvilke måder har I så set, Kirken vokse i jeres område?
- Hvem er for jer eksempler på trofaste sidste dages hellige?

Han tjente som rådgiver til tre præsidenter for Kirken.

 Stil eleverne følgende spørgsmål:

- Hvem var de tre præsidenter for Kirken, som virkede forud for præsident Gordon B. Hinckley? (Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson og Howard W. Hunter).
- Hvilken kaldelse havde præsident Hinckley, som direkte tjente disse tre mænd? (Han var rådgiver for dem).

Forklar, at Gordon B. Hinckley virkede som rådgiver i Det Første Præsidentskab i næsten 14 år. At tjene med tre præsidenter for Kirken, gav ham en øget forståelse for Kirkens forretningsgang. Da Kirkens præsident og de andre rådgivere mødte helbredsmæssige udfordringer, faldt mange af Det Første Præsidentskabs ansvar på ham. Han fortalte, at det var »et meget tungt og overvældende ansvar ... Til tider var det en næsten forfærdelig byrde.« Læs sammen med eleverne afsnittet »Han blev kaldet som rådgiver i Det Første Præsidentskab« i elevens hæfte, s. 262. Spørg så:

- Hvordan forberedte præsident Hinckleys kaldelser som rådgiver i Det Første Præsidentskab ham til hans kald som Kirkens præsident?
- Hvad betød Herrens ord »vær rolig og vid, at jeg er Gud« (L&P 101:16) for præsident Hinckley i en bestemt og svær periode?
- Hvordan kan dette svar på præsident Hinckleys bøn hjælpe jer?

»Familien: En proklamation til verden« udkom.

 Forklar, at fra tid til anden har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lejlighedsvis udgivet officielle udtalelser, også kaldt »proklamationer.« Andre officielle udtalelser, som ikke bærer mærkatet »proklamation,« er »officiel erklæring« og »lærdomsmæssig redegørelse.« Alle disse officielle bekendtgørelser af Kirkens ledere er i sin natur højtidelige og alvorlige for Kirkens medlemmer og andre i verden.

Den 23. september 1995 oplæste præsident Gordon B. Hinckley: »Familien: En proklamation til verden« ved et årligt Hjælpeforeningsmøde og forklarede, hvorfor

den blev udgivet. Læs sammen med eleverne »Han forklarede behovet for en familieproklamation« i elevens hæfte, s. 268. Spørg så:

- Hvem var denne proklamation til? (Se den officielle titel).
- Hvordan kan proklamationen om familien være en hjælp for verden?

Læs og drøft følgende udtalelse af præsident Hinckley for eleverne:

»Hvorfor kommer vi med denne familieproklamation nu? Fordi familien er under angreb. Over hele verden går familier i opløsning. Hjemmet er stedet, hvor vi kan begynde at forbedre samfundet. Børn gør for det meste, som de har lært at gøre. Vi vil gøre verden bedre ved at gøre familierne stærkere« (se »Inspirerende tanker«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 5).

»En nation er ikke bedre end sine familier. Hvis man vil reformere en nation, så må man begynde med familierne, med forældre, der underviser deres børn i principper og værdier, som er positive og livsbekræftende og vil føre dem til sunde og gode mål ... Forældres største ansvar i denne verden er at opdrage deres børn på den rette måde, og de vil ikke opnå nogen større tilfredsstillelse, som årene går end at se deres børn vokse i pålidelighed og hæderlighed og få noget ud af livet« (se *Stjernen*, jan. 1997, s. 47).

Han underviste i familiens vigtighed.

- 💡 Del klassen op i fire grupper og bed dem om at læse og drøfte følgende afsnit i elevens hæfte: »Han underviste i vigtigheden af moderskab«, s. 264, »Selviskhed er hovedårsag til skilsmisse«, s. 265, »Ægteskab bør være et evigt partnerskab«, s. 265-266, »Gud velsigne jer mødre!« s. 268 og »Opdrag jeres børn i evangeliets lys«, s. 269. Bed grupperne bruge tre til fem minutter på at drøfte de principper, der tales om i disse afsnit. Bed derpå en elev fra hver gruppe om at give et kort resumé til klassen om, hvordan de kan handle i overensstemmelse med disse principper.

Indvielsen af templet i Nauvoo i Illinois var opfyldelsen af en drøm, som præsident Hinckleys far havde.

- 💡 Vis om muligt et billede af templet i Nauvoo. Forklar, at historien bag indvielsen af templet i Nauvoo i juni 2002 var anderledes fra noget andet tempel. Spørg eleverne: Hvorfor er templet i Nauvoo så enestående? (De hellige havde tidligere bygget et tempel i Nauvoo, kun for at blive fordrevet fra det på grund af forfølgelse. Bygningen blev senere ødelagt af en brand i 1848).

Fortæl eleverne, at en anden særlig omstændighed vedrørte præsident Gordon B. Hinckleys far. Da Gordon B. Hinckleys far, Bryant Hinckley, var missionspræsident for de nordlige staters mission, rejste han til Nauvoo for at påbegynde et projekt til erhvervelse og genoprettelse af Nauvoo-området. Bryant Hinckley beskrev forholdene i Nauvoo dengang og hans vision for dens genopbygning:

»Denne engang så fremgangsrig og smukke by er svundet i glemsel med kun et par tusinde indbyggere. Nogle af de gamle mormonhjem står stadig smukke med tidens patina; mange er væk, men de grønne bakker og den brusende Mississippiflod er der stadig, og overalt hviler en atmosfære af svunden storhed. Ingen anden plet i dette smukke land har en mere fascinerende eller dramatisk historie ...

Fra dette lille sted indledtes et nyt kapitel i historien om pionererne og koloniseringen af USA. Forarmede og forfulgte, spildte disse mennesker ikke deres tid i bjergene med at sørge over deres ulykke, men glemte deres plager og gik til værks ...

Nauvoo er udvalgt til at blive en af de smukkeste helligdomme i Amerika og et af Kirkens stærkeste missionscentre« (»The Nauvoo Memorial«, *Improvement Era*, aug. 1938, s. 458, 511).

Forklar, at Bryant Hinckley døde i 1961. I 1999 bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley til en generalkonference, at templet i Nauvoo ville blive genopført. Læs denne udtalelse af præsident Hinckley fra en senere konference:

»Efter tilskyndelse fra Ånden og motiveret af de ønsker, som min far, der havde tjent som missionspræsident i området, og som ønskede at genopbygge templet til Nauvoos hundredårsdag, men aldrig havde været i stand til det, bekendtgjorde vi ved aprilkonferencen 1999, at vi ville genopbygge denne historiske bygning.

Luften fyldtes af spænding. Mange mænd og kvinder tilkendegav deres ønske om at hjælpe til. Vi blev tilbudt store bidrag i form af penge og ekspertise. Igen gjorde man sig alle anstrengelser. Vi ville genopbygge Herrens hus som et mindesmærke over profeten Joseph og som en offergave til vor Gud. Den 27. juni om eftermiddagen, omkring det tidspunkt, da Joseph og Hyrum blev skudt i Carthage 158 år tidligere, indviede vi den pragtfulde, nye bygning. Den er meget smuk. Den står på nøjagtigt samme sted, hvor det oprindelige tempel stod. De ydre mål er de samme som de oprindelige. Det er et passende mindesmærke over denne uddelings store profet, seeren Joseph« (se »O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt«, *Liahona*, nov. 2002, s. 6).

Præsident Hinckley opfordrede Kirkens medlemmer til at bruge templerne.

💡 Forklar eleverne, at præsident Gordon B. Hinckley har indviet flere templer end alle de foregående profeter tilsammen. Da han blev generalautoritet i april 1958, havde Kirken kun ti templer i brug, og præsident David O. McKay skulle snart indvie det elvte tempel i Hamilton i New Zealand. Da præsident Hinckley blev kaldet til at virke i Det Første Præsidentskab i 1981, var der indviet 21 templer i denne uddeling, inklusive templerne i Kirtland og Nauvoo. Fra juni 1983 til juni 2004 har præsident Hinckley indviet eller genindviet mere end 84 af de 120 fungerende templer.

Gennemgå sammen med eleverne »Kirken er ikke fuldkommen uden templer« og »Han planlagde at have 100 templer i år 2000« i elevens hæfte, s. 269-270. Spørg så: Hvorfor har præsident Hinckley lagt så kraftig vægt på opførelsen af templer overalt i verden?

Læs præsident Hinckley opfordring til Kirkens medlemmer om at bruge templerne:

»Disse vidunderlige bygninger af forskellig størrelse og arkitektur ligger nu spredt blandt jordens nationer. De er blevet opført for at give vore medlemmer mulighed for at udføre den Almægtiges værk, hvis hensigt det er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (se Moses 1:39). Disse templer er blevet bygget for at blive brugt. Vi ærer vor Fader, når vi benytter dem.

Ved åbningen af denne konference beder jeg indtrængende jer, mine søskende, om at benytte Kirkens templer.

Tag til templet, og udfør det store og forunderlige værk, som himlens Gud har forklaret os. Lad os der lære om hans veje og hans planer. Lad os der indgå pagter, som fører os ad retfærdighedens, uselvskhedens og sandhedens stier. Lad os der blive føjet sammen som familier under en evig pagt, som forrettes med Guds præstedømmes myndighed.

Og må vi der tilbyde de selv samme velsignelser til de tidligere slægter, nemlig vore egne forfædre, som venter på den tjeneste, som vi nu kan yde.

Må himlens velsignelser hvile på jer, mine kære søskende. Må Elias' ånd gribe jer og tilskynde jer til at gøre det arbejde for andre, som ikke kan komme videre, hvis ikke I gør det. Må vi glædes os over det herlige privilegium, som er vores. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn, amen« (se Liahona, nov. 2002, s. 4-6).

Bær dit vidnesbyrd om arbejdet i templet.

Præsident Hinckley er altid positiv og optimistisk.

- 💡 Spørg eleverne, hvordan de vil beskrive præsident Gordon B. Hinckley. Læs søster Hinckleys beskrivelse af sin mand og læs derefter præsident Hinckleys råd:

»Søster Hinckley bemærker, at han altid er optimistisk og altid forsikrer bekymrede mennesker om, at alting nok skal ende godt« (citeret i Neal A. Maxwell, »Præsident Gordon B. Hinckley: Den åndelige udformning af en retfærdig sjæl«, *Den danske Stjerne*, juli 1982, s. 16-17).

»Alting ordner sig. Hvis du ikke giver op og beder og arbejder, ordner alting sig. Det gør det altid. Hvis du ønsker at dø i en tidlig alder, så dyrk det negative. Fremhæv det positive, og du kommer til at være her et stykke tid« (Dew, *Go Forward with Faith*, s. 423).

Spørg eleverne: Hvordan synes denne optimisme at afspejle sig i det arbejde, som præsident Hinckley er kaldet til at gøre?

Han hjalp med at lede Kirken »ud af dunkelheden.«

- 💡 Læs og drøft »Han har det godt med medierne« i elevens hæfte, s. 267. Præsident Hinckley interviews og samtaler med lokale og internationale medier har hjulpet med at fordrive negative indstillinger og fejlopfattelser om Kirken.

Han fik en svær tid.

- 💡 Læs følgende afsnit fra præsident Gordon B. Hinckleys afsluttende kommentarer ved generalkonferencen i april 2004:

»Nogle af jer har bemærket, at søster Hinckley er fraværende. For første gang i de 46 år, siden jeg blev generalautoritet, har hun ikke overværet generalkonferencen. Vi var tidligere i år i Afrika for at indvie templet i Accra i Ghana. Derfra fløj vi til Sal, en ufrugtbar ø i Atlanterhavet, hvor vi mødte medlemmerne af den lokale gren. Vi fløj så til Sankt Thomas, en ø i Det Caribiske Hav. Der mødte vi enkelte andre af vore medlemmer. Vi var på vej hjem, da hun faldt om af udmattelse. Hun har haft det svært lige siden. Hun er nu 92 år, lidt yngre end jeg er. Jeg gætter på, at tiden er ved at løbe ud, og vi ved ikke, hvordan man stiller uret tilbage.

Det er en trist tid for mig. Vi har været gift i 67 år senere i denne måned. Hun er mor til vores fem talentfulde og dygtige børn, bedstemor til 25 børnebørn og oldemor til et stigende antal oldebørn. Vi har vandret side om side gennem alle disse år, ligeværdige og partnere i uvejr og solskin. Hun har talt vidt og bredt, båret vidnesbyrd om dette værk, spredt kærlighed, opmuntring og tro overalt, hvor hun kom frem« (se »Afsluttende bemærkninger«, *Liahona*, maj 2004, s. 104).

To dage senere døde præsident Hinckleys hustru, Marjorie Pay Hinckley, den 6. april 2004. Læs følgende fra en artikel i *Liahona* skrevet efter hendes død:

»I 67 år fulgte Marjorie Pay Hinckley sin mand, præsident Gordon B. Hinckley, på hans rejser verden rundt. Den 6. april 2004 endte hendes jordiske rejse. Med sin familie og sine kære omkring sig gik søster Hinckley stille bort fra denne verden til den næste. Døden skyldtes naturlige årsager som følge af hendes høje alder. Hun blev født den 23. november 1911 og blev 92 år gammel.

Søster Hinckley udtrykte ofte overraskelse over sit livsforløb og sagde i spøg: »Hvordan er det gået til, at en pæn pige som jeg er endt i en suppedas som denne?« I et interview med Kirkens Tidsskrifter nogle måneder før sin død sagde søster Hinckley: »Tja, det er gået bedre, end jeg havde regnet med. Jeg har haft et godt liv.« Hun var kendt for sit store hjerte og sit vid og sagde til Kirkens Tidsskrifter: »Hvis vi ikke kan le ad livet, så er vi slemt på den« (se »Hjemme hos familien Hinckley«, *Liahona*, oktober 2003, s. 32-37), og ved bisættelsen blev hun lovprist som »næstekærligheden selv« (»Marjorie Pay Hinckley dør – 92 år gammel«, *Liahona*, maj 2004, s. 124).

Præsident Hinckley vidner om Frelseren.

 Forklar, at profeterne vidner om Herrens og Frelserens Jesu Kristi guddommelighed. De er specielle vidner om Frelseren. Læs følgende vidnesbyrd af præsident Gordon B. Hinckley, som han bar, da han var rådgiver for præsident Ezra Taft Benson. Bed eleverne se efter det »kronende element i vores tro«, og hvad vor Forløser giver os.

»Det kronende element i vores tro er vores overbevisning om vor levende Gud, Faderen til os alle og om hans elskede Søn, verdens Forløser. Det er på grund af vores Forløseres liv og offer, at vi er her. Det er på grund af hans sonoffer, at vi og alle Guds sønner og døtre vil få del i Herrens frelse. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22). Det er på

grund af det forløsende offer, som verdens Frelser udvirkede, at det evige evangeliums store plan er gjort mulig for os, hvorigennem de, som dør i Herren, ikke skal smage døden, men have mulighed for at fortsætte til en celestial og evig herlighed.

Det er i vores hjælpeløshed, at han bliver vores redningsmand, som redder os fra fordømmelse og giver os evigt liv.

I fortvivlelsens stunder, i tider med ensomhed og frygt, er han der i horisonten for at komme os til undsætning og give os trøst, sikkerhed og tro. Han er vor Konge, vor Frelser, vor Forløser, vor Herre og vor Gud« (se »Vores mission at frelse«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 67).

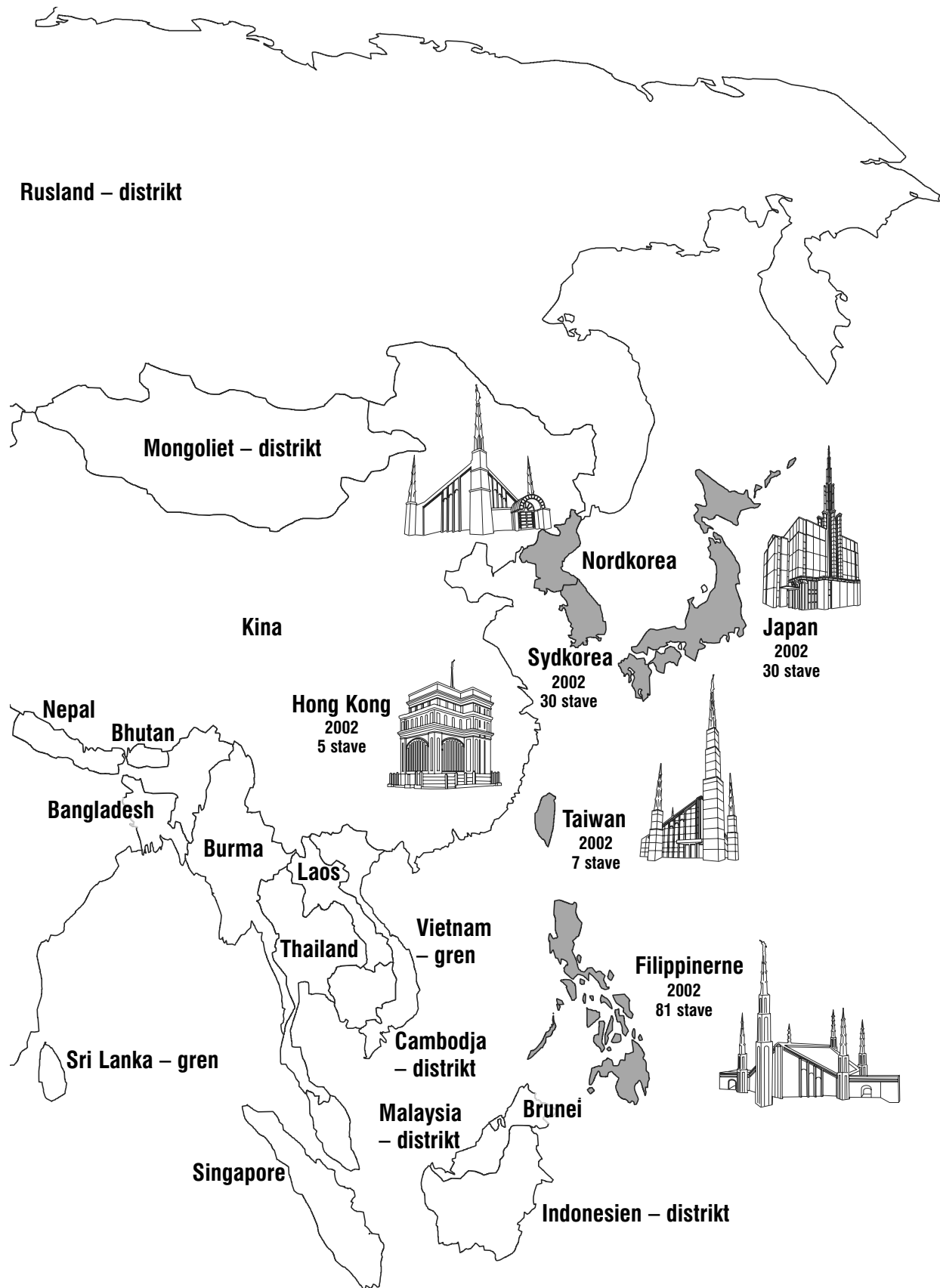
Gennemgå sammen med eleverne »Jeg ved ...« i elevens hæfte, s. 274 og bed dem om at nævne nogle af de ting, som præsident Hinckley ved. Spørg så: Hvordan bliver I styrket ved at kende til præsident Hinckleys vidnesbyrd om disse ting?

»Jeg ved, at min Forløser er Guds søn.«

💡 Præsident Gordon B. Hinckley skrev teksten til salmen »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn« (*Salmer og sange*, nr. 81). Bed eleverne om at synge salmen og lægge mærke til et princip eller en læresætning, som de er villige til at udtrykke deres følelser omkring.

Bær dit vidnesbyrd om de sidste dages hellige profeters guddommelige kald, som hver især har ledt Kirken og videreført de forudgående profeters værk – nemlig at bringe mennesker til Jesus Kristus.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4 02324 79110 5

32479 110